VALERIE ZAYNE

Zorii speranței

Traducerea și adaptarea în limba română de

IOAN DRĂGHICI

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Ce bărbat nepoliticos și ușuratic era oare ca să-și permită să întârzie la o întâlnire importantă de afaceri? se întrebă Lia aruncând o privire exasperată în jurul ei. Ambianța rece și impersonală a acestui restaurant în care aștepta deja de o jumătate de oră, îi devenea cu atât mai insuportabilă cu cât chelnerul șef o cerceta acum cu o iritare pe care nici măcar nu-și dădea osteneala s-o ascundă. Oferise cea mai bună masă unei cliente care nu dădea vreun semn că are de gând să comande ceva! Faptul că fusese atât de lipsit de discernământ oferindu-i una dintre pozițiile cele mai apreciate ale restaurantului îl înfuria vizibil.

Liei îi scăpă un oftat enervat; își trecu nervoasă o mână prin părul blond și privi pentru prima dată în jurul ei. Un lucru era sigur: cadrul era minunat și cum nu se putea mai favorabil încheierii unor contracte fructuoase. Un foc de lemne încălzea sala, miresme de cafea pluteau în aer, făcându-te să uiți frigul care domnea în acest sfârșit de ianuarie. Măcar dacă ar veni! își repetă tânăra femeie, exasperată. Notabilitățile orașului,

care prânzeau aici, vor constata atunci că era o femeie de afaceri demnă de încredere de vreme ce unul dintre ei o alesese drept colaboratoare. Și totul va concura pentru a face din acest prânz o reușită absolută. Totul, în afară de un singur lucru: viitorul ei client, domnul Brett Raynor, încă nu se arăta.

Un zâmbet forțat apăru pe buzele ei: dorea din tot sufletul ca acești oameni importanți s-o vadă prânzind, discutând și negociind un contract cu acest bărbat care făcea parte din lumea lor. Poate că vor ajunge astfel s-o accepte printre ei, punând capăt închistării care domnea în acest bastion de exclusivism masculin care era White Pond – acest cerc închis în care își pierdea speranța să pătrundă într-o zi. Trebuie spus că, într-adevăr, pretinsa elită pe care o reprezentau aceștia, nu primise niciodată femei în rândurile ei.

Ca și cum prin ceea ce am făcut n-aș merita acest privilegiu! se gândi Lia cu amărăciune. Cu trei ani în urmă, își înființase propria societate, agenția de marketing „Time Systems“, când n-avea decât douăzeci și cinci de ani, o încredere de neclintit în viitor și o mulțime de idei. De atunci, acumulase o experiență incontestabilă, organizând administrarea unui cabinet medical, a unui magazin de piese de schimb pentru automobile și, în sfârșit, a unei firme de creșterea, vânzarea și păstrarea câinilor. În același timp, manifesta de asemenea interes pentru amenajarea locuințelor private, organizând mutări, mobilări, decorări interioare. Printre altele, soția unuia dintre personajele cele mai bogate din White Pond îi apreciase în mod deosebit serviciile. Dar acum, pentru a obține contracte mai importante, trebuia să arate ce poate la un nivel mai ridicat. Faptul de a salva de la faliment o societate mare i-ar permite să convingă eventuali asociați că

intervențiile ei se vor dovedi fructuoase. Dacă avea noroc, propunându-i o activitate de anvergură, acest domn Rayner, care se lăsa atât de mult așteptat, o va ajuta să-și demonstreze credibilitatea.

Deocamdată, însă, frământată de îngrijorare, Lia nu-l vedea apărând. Luă o înghițitură de apă și aruncă o privire la ceas, străduindu-se să creadă că întârzierea clientului său avea un motiv întemeiat. Șoseaua era acoperită cu un strat gros de zăpadă înghețată și Brett Rayner era probabil blocat într-un ambuteiaj. În acest caz, va fi cu siguranță într-o dispoziție îngrozitoare, își spuse ea, simțind că o părăsește orice speranță.

Examină din nou sala cu o privire rapidă și neliniștită și observă cu nemulțumire că membrii clubului își părăseau masa. Cu atât mai rău pentru mine! suspină ea. Nu vor fi martori la prestigioasa ei întâlnire... Dacă va avea loc, evident... Încă cinci minute și totul va fi pierdut. Chelnerul șef va sfârși prin a-i cere să elibereze masa.

Ridicându-și ochii spre acest cerber înfricoșător, îl văzu cu uimire dându-se plecat în lături în fața unui nou-venit, pe care-l primea cu o politețe vizibilă. Examinându-l pe bărbatul care se bucura de aceste atenții, Lia înțelese că, în sfârșit, clientul ei sosise. Nu putea fi decât domnul Rayner!

Statura lui ar fi impus respect oricărui chelner șef. Umerii lui largi lăsau să se ghicească o forță fizică ieșită din comun, iar figura lui exprima o mare fermitate. Fascinată, tânăra femeie îl privi avansând, mișcându-se printre mese cu grația unui jucător de golf. În afara siluetei lui neobișnuite, se deosebea de ceilalți clienți prin ținuta lui: sub haina albastră de cașmir purta un pulover bordo și nu avea cravată. Mersul

lui plin de vitalitate contrasta cu placiditatea obișnuită a oamenilor de afaceri tradiționali. Lia era gata să parieze că trebuia să fie un tip foarte sportiv.

– Văzând puținul dumneavoastră entuziasm, sunt sigur că trebuie să fiți doamna Cooper, și că am întârziat îngrozitor, declară el apropiindu-se. Scuzați-mă, dar nu port niciodată ceas.

Lia se aștepta la orice, în afară de această mărturisire. Sfârși prin a zâmbi și optimismul ei crescu din nou cu câteva trepte.

– Bună ziua, domnule Rayner.

Strânse mâna întinsă de el, surprinsă de căldura pielii lui.

– Îmi imaginam că sunteți înfipt într-un troian de zăpadă! Sau pe un drum cu polei.

– Vă datorez scuze pentru că v-am făcut să așteptați. Dar când îmi vine ideea unei noi invenții, nu mai știu când trece timpul.

Luă loc în fața tinerei femei și se aplecă spre ea, cu o licărire amuzată în ochii cenușii-verzui.

– M-am gândit la un aparat electronic care să transforme sunetele muzicale în semnale vizuale, proiectate pe un ecran. În felul acesta, s-ar putea „vedea“ melodia pe măsură ce va fi cântată. Nu v-ar plăcea să puteți contempla transformarea în imagini a celor mai bune piese ale lui Dave Brubeck sau solourile de pian ale lui Count Basie? Ar fi o nouă dimensiune adăugată muzicii. Cred că am avut o idee inovatoare. Ce părere aveți?

Ametită de această avalanță de cuvinte, tânăra femeie clătină din cap zâmbind.

– Într-adevăr, mi-ar plăcea enorm, și ar putea aduce un succes extraordinar firmei dumneavoastră de aparate electronice, domnule Rayner.

Încruntând sprâncenele, Brett Rayner exclamă:

– Ei bine, se pare că sunteți la fel de eficace în afaceri pe cât sunteți de frumoasă, doamnă Cooper! Ne vom înțelege cu siguranță. Numai cu nu-mi mai spuneți „domnule Rayner"! Prenumele meu este Brett.

– Și al meu Lia, diminutiv de la Rosalia.

Făcu o pauză, întrebându-se pentru ce motiv simțise nevoia să-și spună prenumele acestui necunoscut, permițându-i implicit să-l folosească, de vreme ce avea mare grijă să nu amestece afacerile cu viața personală. Era fără îndoială din cauza complimentului lui pentru fizicul ei sau pentru că pur și simplu îl găsea simpatic. Firește, Lia se străduise să arate cât mai bine la această întâlnire. Nu se considera drept o frumusețe extraordinară, dar cu părul ei blond și ochii albaștri, puși în valoare de o tușă discretă de machiaj, avea farmecul sofisticat al unui manechin. Purta una din ținutele ei preferate, fustă și taior de tweed gri-bleu cu o bluză de mătase de culoarea rubinului. Acest costum foarte elegant o făcea să se simtă pe deplin în largul ei pentru a discuta afaceri. Brett Rayner trebuie să fi ghicit cât de bine și de încrezătoare se simțea în compania lui, se gândi ea zâmbindu-i din nou. În mintea ei, îi spunea Brett... Luă meniul și-l deschise.

– Nu credeți că ar trebui să profităm până nu se face prea târziu și să prânzim? Specialitățile franțuzești sunt excelente.

Meniul propunea într-adevăr mâncăruri normande, burgunde, sufleuri, preparate din carne. Lia își ridică privirea spre însoțitorul ei, neputându-se împiedica să-i admire dezinvoltura elegantă de care dădea dovadă. Aplecat ușor asupra meniului, părea foarte în largul lui. Flăcările șemineului din apropiere îi luminau fugitiv părul castaniu și

tânăra femeie se gândi că nu văzuse niciodată o figură masculină atât de seducătoare. Fruntea înaltă, pielea bronzată care-l trădau pe adeptul sportului în aer liber, nasul fin și bărbia voluntară formau un ansamblu care se potrivea perfect cu blazonul albastru de croială sportivă și modernă pe care-l purta. Putea fi luat drept un campion de tenis îmbrăcat după ultima modă. La treizeci și cinci de ani, își zise ea, era bărbatul cel mai atrăgător pe care-l cunoscuse vreodată...

Cu un amestec de surprindere și iritare, Lia își aminti linia de conduită pe care hotărâse s-o adopte cu toți clienții ei: să se limiteze strict la afaceri. Și asta, în pofida a ceea ce-i inspira prezența lui.

Ridicându-și ochii, Brett îi surprinse privirea ațintită asupra lui.

– Ați ales?

– Mușchiul de vită este faimos, aici.

El încuviință și făcu semn unui chelner.

– Voi comanda și eu la fel. Este a doua oară când vin aici; ador bucătăria franțuzească. Doriți să beți vin?

Lia stătu puțin pe gânduri. Dacă însoțitorul ei ar dori el însuși să bea... Dar alcoolul ar putea să-i dea impresia nelalocul ei că participau la un prânz de plăcere, în vreme ce ea ținea neapărat să obțină afacerea pe care bărbatul acesta putea să i-o propună. De aceea, se hotărî să se arate foarte sinceră.

– Îmi place foarte mult un vin bun de Bordeaux... Dar el mă face mai curând să-mi doresc să stau în fața focului și să privesc ninsoarea căzând afară. Astăzi, prefer să mă mulțumesc cu apă.

Spre marea ei ușurare, figura lui Brett se lumină într-un zâmbet călduros.

– Aveți perfectă dreptate.

Iată un semn bun pentru continuarea operațiilor, se gândi Lia. Acum, să trecem la acțiune...

– Vorbiți-mi despre întreprinderea dumneavoastră.

El scoase un oftat adânc.

– Ei bine, deocamdată am șapte angajați, sau mai curând... șase. Secretara mea a demisionat în dimineața aceasta, sub pretextul că o tiranizam. Cât despre ceilalți, jumătate dintre ei refuză să vorbească celorlalți, fără să-mi pot da seama de ce. Îmi lipsesc două mii de instrucțiuni de folosire pentru unul din aparatele pe care le produc, din cauza neseriozității tipografului căruia i-am încredințat această treabă, fiind astfel în mare întârziere cu livrările stabilite cu distribuitorii mei. În afară de asta, totul merge foarte bine.

– Ei bine! Acum înțeleg de ce aveți nevoie de un consilier! comentă Lia râzând.

Apoi, pe un ton foarte serios, se lansă:

– Cred că primul lucru de făcut este o analiză amănunțită a cauzelor problemelor dumneavoastră. Care sunt slăbiciunile de organizare, de conducere, cu care vă confruntați. Va trebui după aceea să aflăm de ce angajații dumneavoastră sunt în război unii cu alții... Apoi, un studiu mai aprofundat va permite să...

– Ei! Așteptați o clipă, exclamă Brett ridicând mâinile pentru a cere clemență. Lăsați-mă să vă spun ceva mai mult înainte de a vă ambala. Societatea de aparate electronice pe care o conduc, Rayner Electronics, este copilul meu și trebuie să admit că sunt un tată foarte exclusivist. Dar trebuie înțeles că asta n-are nimic de-a face cu, să spunem, meseria de vânzător la mâna a doua sau cu orice altceva asemănător!

Era o punere în gardă expusă foarte amabil, dar totuși destul de limpede, se gândi Lia cu teamă.

– Sunt de acord cu dumneavoastră. Este o întreprindere originală, dumneavoastră sunteți cel care a creat-o și voi ține seama de acest aspect. Cunosc puțin istoricul acestei întreprinderi. Ați sosit la White Pond acum un an și ați pus bazele întreprinderii. Primul produs, o alarmă pe unde scurte, constituia visul oricărui bun comerciant: o idee nouă, un produs original, interesând un număr foarte mare de consumatori, la un preț foarte accesibil. Cu toate acestea, știu că ați fi putut vinde de patru ori mai multe produse dacă nu v-ar fi împiedicat probleme și dificultăți de fabricație.

Lia punea totul în joc, rămânând plină de încredere în ea însăși, sigură că observațiile ei critice își vor arăta roadele.

–... Am sentimentul că dacă reușim să ne punem de acord, Rayner Electronics va cunoaște un progres remarcabil.

– Credeți că mă puteți ajuta să-mi dezvolt societatea?

Lia își adânci ochii albaștri în cei ai lui Brett.

– Da. Sunt sigură că pot s-o fac.

Brett își frecă gânditor obrazul, cercetând-o pe tânăra femeie cu o expresie de nepătruns. Rămase tăcut o vreme, în timp ce Lia îi aștepta răspunsul, puțin neliniștită de tăcerea lui.

– Ascultați, spuse el în cele din urmă, trebuie să recunosc că vă admir dinamismul. Păcat că nu putem lucra împreună. Sunt sigur că ar fi fost o adevărată plăcere.

O contemplă pe tânăra femeie cu un aer apreciativ.

– Da, o adevărată plăcere.

Zâmbi cu regret, păstrând o expresie jumătate amabilă, jumătate ironică, având darul să înghețe sângele în vinele tinerei femei.

Aceasta clipi din ochi, uluită. Punea oare capăt întrevederii? Și fără nici o explicație?

Sub privirea ei năucită, Brett Rayner oftă din nou.

– Nu este un motiv să nu profităm de acest prânz, nu? Să spun drept, mor de foame.

Pentru prima oară în cariera ei, Lia rămase mută de uimire. În tăcerea care urmă, speranțele tinerei femei se topiră ca zăpada la soare. Oare ce putuse să spună ca să provoace această schimbare de atitudine? Examină fiecare cuvânt rostit până atunci. Se exprimase ca întotdeauna cu vigoare, știind cât de dificil se dovedea uneori să convingi un client și mai ales un bărbat de talia lui Brett Rayner.

Apoi, în mintea ei se făcu lumină. Trebuia să fie iarăși vorba despre un caz de șovinism masculin. Brett nu voia să primească sfaturi de la o femeie pentru redresarea întreprinderii lui, care întâmpina dificultăți. Cum chelnerul le aducea mâncarea, își adună forțele, ascunzându-și cu mare greutate dezamăgirea.

Cu o plăcere evidentă, Brett începu să taie mușchiul de vită.

– Dacă este la fel de bun cum arată, spuse el, suntem în paradisul cunoscătorilor rafinați ai artei culinare.

Aerul lui nevinovat o suprinse în asemenea măsură, încât tânăra femeie reuși doar cu mare dificultate să-și ascundă mânia.

Aceste schimbări de dispoziție, deosebit de surprinzătoare, o stupefiau! Acum că putea considera acest prânz drept o simplă întâlnire între un bărbat și o femeie, universul lui Brett redevenea normal. Era extrem de enervant! Lia își înăbuși mânia inutilă. Această ocazie minunată, pe care o aștepta de mult, o va pierde fără îndoială, dar se hotărî totuși să insiste.

– Domnule Rayner, am impresia că, fără să mă cunoașteți, m-ați plasat într-o categorie de oameni căreia nu-i purtați o mare simpatie: aceea a femeilor care se străduiesc să pătrundă într-un domeniu pe care-l considerați rezervat cu strictețe reprezentanților sexului tare, afacerile. Vreau să știți, numai spre știința dumneavoastră, că sunt pe deplin calificată pentru această muncă. Am o diplomă în marketing, trei ani de experiență în materie și am depus întotdeauna maximum de eforturi pentru a-mi mulțumi clenții. Sunt sigură că toți ar putea să v-o spună. Dacă doriți referințe...

– Iertați-mă, murmură Brett aplecându-se spre ea și privind-o drept în ochi. Explicațiile dumneavoastră sunt foarte interesante, dar nu mâncați nimic, iar mâncarea aceasta are o savoare extraordinară. Fasolea verde este proaspătă, carnea este delicioasă, iar ficatul de gâscă este pur și simplu divin. N-am cuvinte să descriu această perfecțiune demnă de focul care arde în ochii dumneavoastră.

– Cum? se miră Lia cu surâsul cel mai nevinovat de care era în stare. Nu-mi spuneți că sunt și mai frumoasă când mă înfurii?

Brett își răsturnă capul pe spate, râzând cu poftă.

– Aș face-o cu plăcere în alte ocazii, dar uit când văd acest mușchi de vită răcindu-se în farfuria dumneavoastră. Mâncați, vă rog să-mi faceți plăcerea! Nu este bine să vă supărați cu stomacul gol.

Cum tânăra femeie nu făcea nici un gest, el îi adresă un surâs resemnat.

– Înțeleg că n-o să mă lăsați să prânzesc liniștit înainte să fi avut o ceartă, nu-i așa?

La tonul lui amuzat, Lai își dădu seama că poate îi mai rămânea o șansă. Brett Rayner era un om care nu va rezista unei provocări. De aceea, se hotărî să-i lanseze una.

– O ceartă? Nu urmăresc așa ceva. Aveți dreptate, mai întâi să mâncăm.

Și începu să taie carnea, surprinsă de puțina ei poftă de mâncare.

–... Este într-adevăr delicios.

Brett o privi din nou și zâmbetul lui se accentuă.

– Dacă eram bărbatul șovin despre care vorbeați, v-aș fi criticat deja modul în care vreți să ordonați totul!

– Oh, fie-vă milă! gemu ea ridicându-și ochii spre cer.

– Fiți liniștită, las problema în seama partizanilor purismului. Mă gândeam că am putea vorbi despre bucătărie, dar se pare că subiectul nu vă convine. Atunci, am putea să vorbim, poate, despre... timp? Tema aceasta mi se pare fără nici un pericol.

– Foarte bine. Spuneți-mi ce părere aveți despre iarnă în micul și fermecătorul nostru oraș, dumneavoastră care ați venit aici de curând.

– Să știți că sunt originar din nord, din Cleveland, Ohio. Prin urmare, rigorile acestui climat nu mă impresionează deloc. Vă deranjează oare zăpada?

– Avem la fel de multă ca în Ohio! Viscolul durează deja de patru zile, îi atrase atenția Lia.

– Înțeleg că nimic nu vă poate surprinde! Dar ar trebui să vedeți vântul suflând pe lacul Erie!

– Îmi închipui că n-are nimic de-a face cu briza ușoară care blochează orașul în momentul acesta?

Brett izbucni din nou într-un râs sonor care încălzi inima tinerei femei.

– Nu suferă comparație, într-adevăr. Vântul despre care vorbesc vi s-ar părea un adevărat ciclon. Acolo de unde vin eu, s-ar spune că astăzi este o zi splendidă. De altfel, a fost cât pe ce să-mi las paltonul acasă.

– Trebuie să fiți unul dintre acei fanatici ai sporturilor în aer liber. Mergeți oare până acolo încât să faceți un duș rece după o oră sau două de jogging pe un câmp înghețat?

Brett protestă, plin de o aversiune ironică:

– Drept cine mă luați? Prefer de departe să beau un pahar de coniac în fața focului. În ceea ce vă privește, sunteți oare o adeptă a saunei?

Tonul lui continua să fie de tachinărie amabilă, dar expresia lui putea trece cu siguranță drept o invitație. Zâmbetul lui devenea mai cald, deschizând ușa unor perspective foarte departe de afaceri.

Străduindu-se să se smulgă seducției care emana din persoana lui, Lia își drese glasul și continuă:

– Nu există oare nici un subiect de conversație pe care să-l abordăm fără să se manifeste imediat umorul dumneavoastră de elev de liceu?

– Ba da. Singurul lucru asupra căruia sunt teribil de serios este întreprinderea mea, zise el împingându-și farfuria. Și cred că în această privință există mai multe chestiuni pe care le-ați interpretat greșit.

Gata să protesteze, Lia rămase totuși tăcută, îmboldită de curiozitate. Crezuse că informațiile ei erau complete, dar se

pare că ceva îi scăpase. Oare despre ce era vorba? Chelnerul își făcu apariția, aducând cafea și lapte cald. El umplu ceștile celor doi comeseni cu o băutură îmbietoare, sub privirea satisfăcută a lui Brett, care o gustă imediat.

– Ah, dacă există ceva pentru care trebuie să-i invidiem pe francezi, este cafeaua lor. Este unul dintre secretele ce trebuie neapărat cunoscut ca să duci o viață agreabilă. Această băutură pare destul de tare ca să trezească un elefant, dar amestecată în felul acesta cu lapte, se dovedește delicioasă. Fiecare înghițitură ne face poftă să luăm alta. Este ca primul sărut al unei femei frumoase.

Își înfipse privirea în ochii Liei și făcu un ușor semn din cap, ducându-și ceașca la buze. Pentru o clipă, Lia uită ce venise să facă aici, atentă doar la flacăra care strălucea în ochii lui. Revenindu-și în sfârșit în fire, tânăra femeie reuși să articuleze:

– Erați pe punctul să-mi vorbiți despre întreprinderea dumneavoastră...

El făcu o pauză, apoi scoase un oftat adânc.

– Este adevărat. Să ne întoarcem la afaceri. Avem o mare problemă, Lia. Nu avem deloc aceeași viziune asupra lucrurilor.

– Ce vreți să spuneți?

– Vă reamintiți că mi-ați spus ceva de genul acesta: „aveți încredere în mine și vom face avere“?

Modul în care o imita o făcu să surâdă pe Lia, care îl rugă totuși să continue.

– Și ce-i cu asta? Este oare de disprețuit?

– De disprețuit? Oh, nu. Dar...

El luă un aer necăjit.

– Ascultați-mă. Sunteți o femeie foarte frumoasă, și...

– Veți angaja un alt consilier. Despre asta este vorba? Sincer, atitudinea dumneavoastră față de femei mă depășește.

– O să mă lăsați și pe mine să plasez un cuvânt?

Întinse mâna și o puse încetișor peste cea a interlocutoarei lui, care tresări la acest contact.

– Nu asta mă preocupă. Cel puțin, faptul că sunteți femeie nu schimbă cu nimic problema. Ceea ce mă supără, este că sunteți de acord cu acea celebră idee foarte americană conform căreia cu cât un lucru este mai mare, cu atât este mai frumos. Dar eu nu sunt interesat nicidecum să-mi măresc întreprinderea.

Sufocată de indignare, însoțitoarea lui tresări pe scaunul ei.

– Dar de ce ați făcut apel la mine, în cazul acesta?

– Cum v-am spus, afacerea aceasta este totul pentru mine. Aș vrea doar să nu fiu nevoit să mă ocup de laturile dezagreabile, cum ar fi gestiunea, organizarea, administrația... Eu sunt inventator, nu om de afaceri. Se poate întâmpla să produc numai două sau trei obiecte pe an care să se vândă pe piață. Pentru mine, este suficient, din moment ce îmi permite să-mi plătesc în continuare chiria, salariile angajaților și să fac ceea ce mă pasionează cel mai mult: să inventez dispozitive electronice de mare calitate.

Lia bătea ușor masa cu vârful degetelor, cu gândurile în altă parte. Ea nu examinase lucrurile sub acest unghi. Calitate în loc de cantitate! Iată ce-l interesa pe Brett Rayner. Asta nu era o piedică. Va ști să ridice mănușa.

Aplecându-se spre el, se lansă:

– Trebuie să admit că am fost puțin prea grăbită în concluziile mele. Dar pot să mă adaptez punctului dumneavoastră de vedere, deoarece sunt o persoană maleabilă. Cred totuși că pot să vă ajut să rezolvați problemele de organizare. Filozofiile noastre de afaceri nu vor avea să se înfrunte. Numai că trebuie să fiți foarte sincer privitor la ceea ce doriți.

– Nu asta mă preocupă.

Pe buzele lui Brett apăru un surâs.

– Dinspre partea aceasta, n-am avut nici o problemă.

În ciuda tensiunii care o stăpânea, Lia reuși să afișeze o expresie agasată.

– Vă cred.

Brett înghiți ultimele picături de cafea rămase pe fundul ceștii și păru să cântărească frazele pe care le schimbaseră.

– Foarte bine. Iată ce vom face. Veți veni la biroul meu joi dimineață și am să vă conduc să vizitați atelierul. Îmi veți spune ce părere aveți despre ea și care sunt, după părerea dumneavoastră, problemele care se ridică. Va trebui să mă convingeți că puteți să mă ajutați, frumoasă femeie de afaceri.

Lia simți că i se accelerează pulsul. Cu un semn discret, ea chemă chelnerul; el îi aduse nota de plată, pe care ea o plăti cu o carte de credit.

– N-o să mă criticați dacă plătesc eu prânzul?

-Nicidecum. Dumneavoastră m-ați invitat, nu-i așa? Dar eu sunt petnru egalitate, ceea ce înseamnă că data viitoare va fi rândul meu. Rămâne stabilit?

– De acord.

Gândul unei date viitoare o bucura pe Lia mai mult decât voia să recunoască. Își plecă ochii ca să-și ascundă plăcerea.

Se ridicară de la masă și Brett o ajută pe tânăra femeie să-și îmbrace mantoul. Pornind spre ieșire, Lia simțea căldura plăcută a mâinii lui pe brațul ei ca s-o conducă. Ajunși afară, regăsiră furtuna de zăpadă, dar în mod ciudat, tânăra femeie nu simțea frigul, conștientă doar de contactul cu Brett.

– Lăsați-mă să vă conduc până la mașină, se oferi el.

– Nu este decât la doi pași, răspunse ea arătându-i parchingul restaurantului.

Ajunși la mașină, Brett își luă rămas-bun cu un semn din cap, reamintindu-i:

– Atunci, pe joi.

– Foarte bine. La ora zece, de exemplu?

– Perfect. Sunt foarte nerăbdător să vă revăd, Lia.

El îi închise portiera mașinii și se îndepărtă cu pași repezi după un ultim salut. Lia porni motorul și-l privi dispărând în timp ce acesta se încălzea. Simțea tensiunea cuprinzând-o din nou, pentru că avea o bună afacere în vedere, dacă Brett se hotăra să-i încredințeze reorganizarea întreprinderii lui, dar și... din cauza întâlnirii cu acest bărbat a cărui figură zâmbitoare nu reușea s-o uite.

Cu obrajii îmbujorați de emoție, se angajă pe șoseaua acoperită de zăpadă.

Capitolul 2

Joia următoare, exact la orele zece, Lia intra în clădirea care adăpostea Societatea de aparate electronice Rayner. Bătu din picioare ca să-și scuture încăltămintea de zăpadă și pătrunse într-o sală puțin luminată.

– Ah! iată-vă!

Tânăra femeie se întoarse spre Brett Rayner, care o striga din celălalt capăt al halei. El traversă hangarul, în care se îngrămădeau la înălțimea unui om tot felul de lăzi și cutii de carton, arătând în mișcările lui aceeași grație care o impresionase pe tânăra femeie la restaurant. Fața lui arbora același zâmbet călduros și Lia se simți străbătută de un ușor fior când îi strânse mâna.

– Ați venit mai devreme, nu?

– Ah, nu! Exact la ora stabilită. Cum ar arăta un expert în organizare dacă nu s-ar putea conta pe punctualitatea lui?

– Nu vă enervați, vă rog. Voiam să vă testez reacția, asta-i tot.

Încercând să ghicească semnificația acestor ultime cuvinte, tânăra femeie se întrebă dacă el voia să se asigure de exactitatea ei sau, într-un fel mai insidios, dorea să afle chiar de astăzi modul în care va suporta înțepăturile pe care i le va adresa.

– Ei bine, aruncă Brett smulgând-o din gândurile ei, ce părere aveți despre întreprinderea mea? Fiți atentă ce răspundeți, este vorba despre copilul meu, ca să spun așa.

Lia privi dezordinea care domnea în jurul ei. Lăzi de toate mărimile se îngrămădeau în toate colțurile, unele deschise, altele închise. Trei ferestre mari dădeau spre strada Maple; restul pereților păreau făcuți din cutii de carton. Câțiva angajați, așezați în fața unor bancuri de montaj, asamblau echipamente electronice complexe. Într-un cuvânt, domnea un haos general...

– Este puțină dezordine, nu-i așa? întrebă Brett pe un ton jovial.

Apoi, cum un angajat se apropia de el cu un teanc de hârtii de semnat, o abandonă câteva clipe pe Lia și ea putu să-l examineze în voie.

Purta un pulover splendid de culoare roșu-închis și niște blugi care-i puneau în valoare silueta puternică. Simțind că roșește, Lia încercă să-și stăpânească emoția pe care-l trezea în ea acest spectacol.

– Așadar?

Ridică ochii spre el și văzu o licărire amuzată în privirea lui. Părea să-i citească gândurile; de aceea, își alungă cu hotărâre orice gând care s-o abată de la munca ei. Răspunse cu un zâmbet foarte profesional:

– Cel mai bun lucru deocamdată, este să mă conduceți într-o vizită completă, încât să-mi fac o idee generală despre ce faceți aici.

– La ordinele dumneavoastră, doamnă Cooper.

El își sublinie cuvintele cu o ușoară grimasă care o lăsă pe Lia să presupună că bătălia se angajase. Dar înainte să fi putut replica, el adăugă:

– Mai întâi, lăsați-mă să vă scap de haină.

El se apropie și degetele lui lungi începură un ușor balet pe nasturii mantoului tinerei femei, care exclamă bine dispusă:

– Nu vă obosiți, știu și singură!

Foarte stânjenită, degetele ei amorțite refuzară să-i dea ascultare și zâmbetul ironic al lui Brett se lărgi. Lia nu se lăsă impresionată și sfârși repede treaba, cu toată demnitatea de care era capabilă. Se duse să-și agațe mantoul în cuier. Căldura uscată care domnea acolo, făcea ca rochia de lână să sclipească pe formele ei pline, ceea ce, constată ea, părea să-i placă enorm lui Brett.

Își stăpâni un suspin de enervare. Era prea devreme ca să se supere, deoarece asta n-ar putea decât să dăuneze relațiilor ei cu acest bărbat incorigibil. De aceea, se mulțumi să-și scoată blocnotesul din poșetă.

– Sunt a dumneavoastră, anunță ea.

– Nu mă tentați!

Fără să-și precizeze în vreun fel spusele, o luă de braț și începură vizita printre stivele de lăzi.

– Cum v-am spus, am numai șase angajați. Nu fabricăm nimic aici, totul este făcut în exterior, de către societăți cărora

le furnizez planurile mele. Noi ne mulțumim să realizăm asamblarea finală, ambalarea și expediția. Este simplu, nu? Cel puțin, ar trebui să fie.

– Desigur. Dar am remarcat adeseori că lucrurile în aparență cele mai simple pun cele mai mari probleme.

– Înțeleg pe deplin ce vreți să spuneți. Lucrurile cele mai simple... Foamea, setea, dragostea...

Lia numără în gând până la șase ca să-și rețină replica tăioasă care fusese cât pe ce să-i scape, gândindu-se cât de important era pentru ea să obțină munca propusă de Brett Rayner.

– Mulțumesc, sfârși ea prin a spune. Se întâmplă uneori să mă lansez în explicații prea tehnice și atunci se dovedește util ca un client să le traducă în fraze simple, cum ați făcut dumneavoastră.

Brett aprecia umorul răspunsului ei și continuă zâmbind:

– Foarte bine. Acum că folosim același limbaj, putem continua?

– Vă rog.

– Vă propun să faceți singură turul instalațiilor și să vedeți ce vă interesează. Trebuie să iau neapărat legătura cu tipograful meu. Omul acesta diabolic este în întârziere; trebuie să-mi trimită două mii de exemplare ale unor instrucțiuni de întrebuințare fără care nu pot să-mi expediez marfa. Cum voi folosi cu siguranță un vocabular care v-ar uimi, prefer să nu asistați la această discuție. Când veți avea nevoie de mine, solicitați pe cineva să vă conducă la biroul meu. Distracție plăcută.

Se răsuci pe călcâie și dispăru pe o ușă situată în fundul halei. Scăpată de prezența lui prea incomodantă, Lia se destinse puțin și începu să ia note pe carnetul ei explorând toate ungherele atelierului.

Patruzeci de minute mai târziu, după o serie de observații, o discuție cu doi dintre angajați și câteva momente de reflecție, își închidea blocnotesul cu o licărire însuflețită în privire. Această muncă de reorganizare i se părea acum de o ușurință deconcertantă. Societatea de aparate electronice Rayner era un exemplu perfect de întreprindere condusă prost. Calitățile care făceau din Brett Rayner un inginer strălucit și un inventator de prim rang se întorceau împotriva lui când era vorba despre bunul mers al întreprinderii sale: o mare lejeritate, o lipsă evidentă de ordine și mai presus de toate o proastă gestiune comercială. Va ști să remedieze situația în foarte scurt timp, se gândi ea, dacă – și asta era singura ei problemă – dacă Brett va voi să-i acorde încredere... Și dacă va putea să-l împiedice s-o distragă prin prezența lui tulburătoare.

Adunându-și ideile, își îndreptă umerii și se duse să bată la ușa biroului său, gata să înfrunte ce era mai rău ca să obțină lucrarea.

– Intră! strigă el pe un ton răstit.

Era încă la telefon, cu picioarele încălțate în tenișI de o vârstă venerabilă puse pe un birou supraîncărcat de dosare și hârtii de toate soiurile – probabil contracte – se gândi tânăra femeie îngrozită. El îi arătă cu un gest fotoliul și continuă conversația pe un ton iritat:

– Două mii, Harry. Îmi amintesc perfect că ți-am comandat două mii de instrucțiuni de întrebuințare pentru prima lună. Știi că aceste aparate nu pot fi vândute fără aceste blestemate foi de hârtie, că nici un distribuitor nu le va primi! Acum, ascultă.

Luă o hârtie nefolosită și o rupse în fața receptorului.

– Era cecul dumitale, Harry. Dacă vrei să caut o rolă de scotch ca să-l lipesc din nou, trimite-mi aceste instrucțiuni!

Închise brutal telefonul și zâmbi tinerei femei.

– Lucrurile cele mai simple! Atinge-i pe oameni la portofel; asta merge întotdeauna.

– Să sperăm.

El bătu cu degetele în birou.

– Vorbind de speranță... am impresia că nu sunteți nemulțumită că vă găsiți alături de mine. Mă înșel?

– Mai curând dumneavoastră ar trebui să vă bucurați de prezența mea, nu? Pentru că vă voi rezolva toate problemele.

– Lăsați-mă să ghicesc prin ce mijloace. Veți angaja un asasin plătit pe care-l veți lansa pe urmele tipografului. Ar putea fi cu siguranță eficace.

– Ar ajuta în mod sigur dezordinii care domnește aici! Serios vorbind, trebuie să începem prin a pune la punct problemele interne ale companiei dumneavoastră. Ne vor cere multă muncă, pe lângă care, dacă vreți să știți părerea mea, necazurile cu tipograful sunt neînsemnate.

Acum că înainta pe un teren cunoscut, căruia îi cunoștea toate dedesubturile, Lia se simțea foarte calmă și destinsă.

Aruncând o privire în jurul ei, scoase un oftat prefăcut de dezgust înaintea grămezilor de dosare din încăpere.

– Aveți curaj să trăiți aici, declară ea pe un ton ironic.

– Mă simt foarte în largul meu aici, dacă vreți să știți. Aici îmi petrec zilele și chiar și nopțile.

– Vreți să mă faceți să râd?

– Mai mult sau mai puțin. De fapt, am un apartament pe Boston Drive, dar cum mi se întâmplă adeseori să lucrez până seara târziu, mi-am instalat ceva pe care să dorm, o chicinetă și un duș.

Lia clătină din cap, mută de uimire. Brett se dovedea un bărbat plin de surprize. Se gândi o clipă la propria ei locuință, curată și ținută în ordine. Ce diferență!

– Și apoi, continuă el, am și un bungalou lângă lacul Willow, unde mă duc vara. Dar asta n-are nici o legătură, desigur. Pentru a reveni la acest birou, cum credeți că-l puteți transforma într-un loc convenabil de muncă?

Lia aruncă o privire gânditoare în jurul ei:

– Sunt necesare mobile potrivite, este evident.

– Totuși, mă descurc foarte bine aici.

– Ați câștiga timp.

– Ce importanță are?

Ignorând această replică rostită pe un ton ironic, Lia continuă:

– Va fi necesar să clasați separat documentele referitoare la chestiunile comerciale de cele privitoare la cercetările personale. În legătură cu asta, angajarea unei secretare mi se pare o excelentă idee. Imaginați-vă puțin ce figură ar face tipograful dumneavoastră dacă i-ați prezenta un document semnat după toate regulile.

– Ah! Ați înțeles că n-am încheiat decât o înțelegere verbală.

– Ei da! Și înțelegerile verbale n-au nici o valoare.

– Punct lovit. Ce altceva m-ați sfătui?

Lia ezită. Nu voia să-și dezvăluie toate sugestiile înainte de a fi obținut asigurarea că Brett îi va încredința într-adevăr reorganizarea întreprinderii sale, prin contract semnat...

– Am idei excelente în rezervă, nu vă faceți griji. Aș vrea mai ales să reorganizez atelierul. De acolo vin banii și buna reputație a societății.

Văzându-i fața luminându-se, Lia știu că găsise un argument important. Înainte să fie întreruptă, continuă:

– Multe din dificultățile dumneavoastră pot fi rezolvate prin redistribuirea inteligentă a spațiului de lucru. Instalarea a două sau trei mese mari în loc de mai multe mese mici, gruparea stocului, ameliorarea iluminatului etc. Cât privește nemulțumirile angajaților, trebuie de asemenea reflectat asupra lor. Unii au impresia că depun un efort mai mare decât ceilalți, primind același salariu. Aceasta nu s-ar întâmpla dacă ați împărți beneficiile în funcție de productivitatea fiecăruia. În acest caz, sunt sigură că n-ar mai fi puncte litigioase.

Făcând o pauză pentru a-și recăpăta respirația, observă că Brett o asculta cu o atenție sporită.

– Sunteți rapidă, declară el pe neașteptate. Toate aceste observații judicioase doar după o jumătate de oră de lucru, este extraordinar!

Numai să fie suficiente aceste propuneri pe care i le supusese atenției ca să-l determine s-o angajeze! își zise Lia. Se frământa, plină de nerăbdare. Reușise oare să-l convingă? Care va fi răspunsul lui?

– V-ar plăcea cu siguranță să vedeți aparatele pe care le fabricăm aici. Am să vă arăt câteva din produsele noastre.

Ascunzându-și decepția, Lia îl urmă până la o masă amenajată într-un colț al biroului.

– Pare ceva lipsit de importanță, nu-i așa? Iată totuși ultima mea invenție: supraveghetorul de copii la distanță!

Tot ce vedea Lia era o cutie mică din plastic negru.

– Sunteți la vecini, îi explică Brett, și v-ați lăsat copilașul singur. Branșați acest mic dispozitiv la telefonul

dumneavoastră și va fi de-ajuns să formați numărul de telefon ca să aflați dacă bebelușul plânge, fără să-l treziți cu o sonerie zgomotoasă.

– Da, înțeleg. Cum se face că nimeni nu s-a gândit la așa ceva până acum?

Spre marea ei surpriză, Brett se repezi și o luă în brațe.

– Sunteți extraordinară! Este cel mai mare compliment care se poate adresa unui inventator!

Tânăra femeie râdea, puțin intrigată. Apropierea lui Brett, contactul corpului său viril cu al ei îi provocau o stare de tulburare aproape incontrolabilă.

– Mi-ați făcut o frumoasă surpriză, murmură Brett zâmbind. La rândul meu, am să vă fac și eu una.

Strânsoarea brațelor lui în jurul Liei spori, iar buzele sale se apropiau de ale ei. Se temu o clipă că o sărută... pentru a regreta imediat că n-o face. Exact în clipa când tensiunea dintre ei devenea insuportabilă, Brett o eliberă și se îndepărtă. Lia se strădui să-și regăsească prompt o atitudine normală și detașată, ascunzându-și emoția și stupefacția. Când Brett se întoarse spre ea, după ce scoase dintrun sertar tacâmuri și le aranjase pe masa debarasată în prealabil, se liniștise.

– Este ora prânzului. Nu este o supriză plăcută? Lunea trecută m-ați invitat dumneavoastră și vă întorc acum această onoare. Ce-ați spune de carne de vită cu morcovi? Nu va dura decât câteva minute; este vorba despre mâncare congelată pe care am s-o încălzesc în acest cuptor cu microunde. Faceți-mi plăcerea și luați loc.

Scosese o mică față de masă albastră și umbla de colo-colo pregătind ceai, așezând paharele...

– La ce vă gândiți?

– La dumneavoastră... Sunteți într-adevăr un om cu multiple fațete!

– Deja două complimente! Și în timp de zece minute, din partea unei doamne care, abia în urmă cu două zile, mă trimitea la toți dracii! Cărui fapt datorez această uimitoare schimbare de atitudine?

Destul de ciudat, această întrebare ironică nu făcu decât să sporească sentimentul reconfortant care o stăpânea acum pe Lia, ceea ce era într-adevăr o importantă schimbare de atitudine. În sinea ei, simțea mai ales o profundă ușurare. Și apoi, nu-și revenise complet în fire, atât de mult o bulversase scena precedentă. Tandrețea pe care i-o arăta Brett o tulburase mai mult decât îndrăznea să și-o mărturisească, trezindu-i senzații uitate de ani de zile. Își promise să nu lase un asemenea lucru să se producă din nou. Relația ei cu acest bărbat prea seducător trebuia să păstreze un caracter distant și strict profesional.

– La drept vorbind, credeam că vă complimentez spunând asta.

– Am înțeles! exclamă el turnând ceai în două cești de porțelan. Să duc o viață ștearsă, lipsită de neprevăzut, m-ar plictisi profund și încerc pe cât posibil să evit așa ceva.

Exact din acest motiv trebuie să mă feresc, se gândi Lia. Trăise deja cu un bărbat care era adeptul unei opinii asemănătoare: fostul ei soț, care nu putea sta locului și încă și mai puțin să-i ofere o viață stabilă. Pentru a-și întări hotărârea, Lia respiră adânc și luă o înghițitură de ceai.

– Hmm, este delicios!

– Amestec special realizat prin grija mea.

Brett se duse să se uite la cuptor. Ca întotdeauna, era plin de energie, se ocupa de toate... Asta mă atrage fără îndoială la el, își spuse Lia. Cum să reziști unui asemenea dinamism? Dar este de-ajuns! Să ne gândim înainte de toate la treaba care ne așteaptă.

– După ceea ce am putut constata în această dimineață, sunteți în fruntea unei întreprinderi care, o dată reorganizată și plasată pe calea cea bună, va funcționa exact cum vă așteptați.

– Ar fi timpul! Se împlinesc curând treisprezece ani de când visez al asta.

El umplu cele două farfurii cu un amestec apetisant de carne și legume.

– De ce v-a luat atât de mult timp?

– Am fost prins în vârtejul afacerilor. Lucram pentru o companie care fabrica ordinatoare, cu scopul de a-mi finanța cercetările și invențiile. Îi promisesem soției să nu consacru acestei activități decât vreo câțiva ani, necesari să-mi înființez propria mea întreprindere. Apoi, cum câștigam bani, ea a sfârșit prin a le prinde gustul. Vă place?

Lia, care îl asculta cu atenție, luă o îmbucătură din mâncare și, încuviințând cu un zâmbet, îl invită cu un semn din cap să continue.

– De aceea, pentru a demonstra câștigurile mele, am schimbat apartamentul, am cumpărat o nouă mașină... Cum trebuia să mă îmbrac la cei mai buni croitori pentru munca mea, nu puteam cere soției să poarte zdrențe. S-a obișnuit prin urmare cu rochii frumoase și a trebuit să lucrez și mai din greu ca să pot plăti toate astea. Și, în vreme ce ea mă credea

în plină ascensiune, eu știam, dimpotrivă, că eram antrenat într-un abis, un veritabil angrenaj care nu-mi plăcea deloc.

Făcu o pauză și reflectă câteva clipe. Captivată, Lia nu-l slăbea din ochi.

– Pe de altă parte, Judy se plângea mult că era neglijată. Își dădea seama că dacă am avea un copil am fi rămas mult mai apropiați, dar nu voia...

Liei i se păru că distinge în vocea și în ochii lui o urmă de regret; o anume tristețe se citea pe fața lui.

– Oricum ar fi, acum că sunt mai bătrân și mai înțelept, continuă el cu ironie, cred că plângerile ei nu erau decât o scuză. Ar fi trebuit să fie foarte fericită cu viața pe care o duceam.

– Ea... trebuie să vă lipsească.

– Nu, deloc. Asta vă șochează?

Lia șovăi înainte de a răspunde:

– Nu știu.

– Atitudinea mea ar șoca majoritatea oamenilor. După unsprezece ani de căsătorie, este normal să suferi de singurătate. Dar am uitat să vă precizez ce-i mai important. La început, aș fi preferat ca prietenii și cunoștințele mele să nu cunoască drama care mi se întâmplase, care mă rănise îngrozitor... Judy m-a părăsit pentru un alt bărbat, care era directorul companiei unde lucram...

– De aceea ați devenit misogin!

– Poate, puțin. Și apoi, am simțit nevoia să mă cufund în muncă. Pentru a uita, fără îndoială. Dar astăzi, pot să te asigur că aspirațiile mele s-au schimbat mult. Am dorit teribil să profit de viață după acești ani de izolare voluntară. Mai ales când te văd, Lia...

– Nu lăsa să se răcească mâncarea, Brett. Ar fi păcat, prânzul dumitale este delicios.

Slabă încercare de a schimba subiectul, se gândi Lia în sinea ei. Nu sunt deloc strălucitoare...

– Mulțumesc. Am gătit special pentru dumneata.

– Să nu-mi spui că ești și bucătar!

– Anii aceștia de celibat mi-au inspirat un asemenea dezgust față de mâncarea pregătită de-a gata încât mi-am oferit cea mai bună carte de bucate pe care am putut-o găsi.

– Va trebui să mi-o împrumuți. Am un fiu de opt ani care știe să aprecieze bucătăria bună.

– Iată un băiețel inteligent. Îi voi da lecții de gastronomie, dacă dorește.

Tânăra femeie avea impresia că Brett încearcă să ridice vălul pe care ea îl menținea peste viața ei particulară și avu surpriza să constate că această perspectivă nu-i displăcea.

– Ted este deja un mic bucătar foarte priceput, să știi. Îi place la nebunie să-și folosească mâinile.

– Adevărat? Ei bine, dispun de un mic asamblaj electric pe care ar putea să-l realizeze cu ușurință. Este vorba despre un sistem de alarmă pe unde scurte de o concepție relativ simplă. Este necesar totuși să citească instrucțiunile de întrebuințare înainte de montare. Se găsește în această cutie.

– Mulțumesc mult. Ted va fi încântat.

Masa era pe terminate. Se vor despărți curând și Lia încă nu știa dacă Brett Rayner intenționa s-o angajeze pentru reorganizarea întreprinderii sale. Aruncă o privire ceasului și spuse:

– Am o altă întâlnire, trebuie să te părăsesc. Dar înainte de a pleca, aș vrea să știu...

– Dacă accept propunerea dumitale? Începând din momentul acesta, mă las cu totul în mâinile dumitale. Poți să faci din mine și din întreprinderea mea ce crezi că este mai bun.

– Deocamdată, spuse ea puțin cam tăios, trebuie mai întâi să repunem pe picioare societatea dumitale. Dacă am înțeles bine, dă din aripi și...

– Sunt de acord cu dumneata, o întrerupse el. Dar restructurarea despre care vorbești nu va reprezenta decât un început... în relațiile noastre.

– Un început și probabil un sfârșit.

– Nu va exista un sfârșit.

– Brett...

– Să nu prezicem viitorul, nimeni nu știe ce se poate întâmpla.

Se exprima cu atâta bună dispoziție, încât Lia nu reuși să adopte expresia încăpățânată care s-ar fi cuvenit. Brett se arăta totuși foarte impertinent, îndrăznind să evoce eventualitatea unui viitor comun. Tânăra femeie își promise să profite de prima ocazie pentru a pune punct cuvintelor lui cu subînțeles.

– Ești imposibil, Brett. Fiecare lucru la timpul său și afacerile mai presus de orice.

– Ești o femeie cu cap, Lia. Dar pentru că se pare că apreciezi atât de mult compania mea, ai vrea să mă însoțești la marele eveniment local al sezonului, balul notabilităților din White Pond?

Lia clipi din ochi și Brett reluă imediat:

– Strict pentru afaceri, bineînțeles. Nu poți nega că, făcându-ți apariția acolo, te-ar ajuta din punct de vedere profesional. Nu ți-ar plăcea să faci parte din acest mic grup vesel de prieteni?

Cum aflase oare? Încercând să-și ascundă tulburarea, Lia răspunse:

– De fapt, am deja o invitație. În plus, ai dreptate, am intenția să întâlnesc acolo oameni folositori mult mai mult decât să dansez, ceea ce nu te-ar amuza deloc.

Tânăra femeie avu plăcerea să vadă o tresărire de surprindere pe fața lui, înlocuită repede de un zâmbet amuzat.

– Nu ți s-a spus că sunt cel mai interesant dintre celibatarii din White Pond? Este un zvon pe care l-am răspândit în mod rușinos eu însumi.

– Voi încerca să-ți păstrez un dans, Brett, replică ea ridicându-se. Acum, trebuie să plec. Îți voi trimite un contract chiar mâine.

– În trei exemplare, fără nici o îndoială.

– Exact.

O conduse până la ușa biroului, unde schimbară o strângere de mână atât pentru a-și lua rămas-bun cât și pentru a întări înțelegerea lor. Dar strângerea lui Brett se prelungi ușor, trezind din nou în corpul tinerei femei o senzație de căldură.

– Pe mâine, murmură el.

Lia își retrase mâna, dar arsura încercată persistă. Uită chiar cât de mulțumită era că obținuse acest contract. Îi stăruiau în minte numai aceste cuvinte:

– Pe mâine...

Capitolul 3

Restul zilei trecu pentru Lia ca în vis, un zâmbet stăruindu-i fără încetare pe buze. Se ocupa de mutarea și instalarea familiei Johnson, un cuplu de septuagenari care-și schimba locuința familială cu un apartament mai potrivit cu nevoile lor. Gândurile ei hoinăreau mereu, evocând imaginea lui Brett Rayner, strălucirea ochilor săi verzi, silueta puternică pe care o lăsa să se ghicească puloverul lui de cașmir, glumele lui neîncetate. Amintirea lui o stimula pe tânăra femeie, dându-i aripi.

Firește, faptul că obținuse contractul atât de sperat nu era străin de fericirea ei. Dar trebuia să recunoască: mai mult decât semnătura lui în josul contractului, o bucura perspectiva de a revedea chiar a doua zi zâmbetul seducător al lui Brett.

La cinci și jumătate, își luă rămas-bun de la familia Johnson și sări în mașina ei. Un sfert de oră mai târziu, opri pe aleea din fața domiciliului ei și stinse farurile care luminau portalul

în stil victorian al casei. Zărind țurțuri de gheață atârnând de streașină, se întrebă dacă glicina ei va suporta această iarnă aspră. Deschise ușa, își scoase cizmele pline de zăpadă și încălță o pereche de papuci.

Încerca întotdeauna o mare plăcere să-și regăsească salonul bine aranjat, decorat cu lambriuri de stejar lăcuit și cu mobile alese și restaurate de ea însăși. În seara asta, aprecia în mod deosebit să se afle în această insulă de pace pe care știuse să și-o amenajeze. Va avea într-adevăr nevoie de liniște și de concentrare pentru a planifica reorganizarea Societății de aparate electronice Rayner.

În afară de tic-tacul vechiului orologiu, singura moștenire de la bunicii ei, locuința era tăcută. Dar Ted, care-i aștepta întotdeauna întoarcerea în apartamentul de deasupra, ocupat de proprietăreasa și prietena Liei, Janie, nu va întârzia să apară...

Într-adevăr, tânăra femeie auzi ușa deschizându-se și în încăpere intră fiul ei, cu părul ciufulit.

– Bună seara, mamă!

– Bună seara, dragul meu, răspunse ea sărutându-l. Cum ți-ai petrecut ziua?

– Foarte bine. Janie m-a ajutat să-mi impermeabilizez patinele, exclamă el vesel. Îți amintești că mi-ai promis că mă duci să patinez, sâmbătă? Sunt două săptămâni de când n-am fost.

Sâmbătă! Cu mutatul familiei Johnson și balul notabilităților, cum putea să aibă timp?

– Oh, Ted, scuză-mă, dar cred că duminică ar fi mult mai bine. Sâmbătă am o mulțime de lucruri de făcut.

Ascunzându-și dezamăgirea, băiețelul ridică din umeri.

– Cu atât mai rău. Sper că prietenii mei vor fi și ei duminică acolo.

Lia își mușcă buzele. Brusc, își aminti ceva.

– Am un cadou pentru tine, Ted!

Își deschise geanta diplomat și-i întinse cutia pe care Brett i-o făcuse cadou.

– Este un sistem de alarmă. Trebuie asamblat, apoi montat pe ușă și dacă cineva încearcă să intre fără chei, toate luminile se aprind și se declanșează o sonerie.

Băiețelul deschise imediat cutia, scoțând conținutul pe masa din salon.

– Cine ți l-a dat?

– Unul dintre clienții mei, care-l fabrică.

Se străduia să vorbească nepăsător, fără să poată totuși să-și rețină zâmbetul care-i lumina fața.

– Este prima oară când unul dintre clienții tăi îmi oferă un cadou!

Lia ridică din umeri și răspunse:

– Acesta trebuie să fie un bărbat generos...

– Sau poate că te iubește mult.

Ea îi aruncă fiului ei o privire supărată.

– Este doar un client, îi explică ea fără multă convingere. Ar trebui să duci cutia în bucătărie și să te străduiești să asamblezi aparatul. Eu trebuie să ascult mesajele pe robotul telefonic. Am să te ajut după cină, dacă nu vei reuși până atunci. De acord?

Încuviințând cu un semn din cap, fiul ei adună piesele detașate și se făcu nevăzut, în timp ce mama lui se îndrepta spre biroul ei. Unul dintre motivele pentru care-i plăcea atât de mult această casă era evident biblioteca, cu rafturile ei de lemn de culoare închisă și șemineul mare, care îi servea drept

cameră de lucru și de odihnă. Marele birou din lemn de acaju, obținut la o licitație, era suficient pentru clasarea dosarelor ei și fiecare lucru era la locul lui.

Lia porni robotul și ascultă caseta, notând numele oamenilor pe care trebuia să-i sune. Unul dintre mesaje îi reținu atenția:

– Lia, sunt Paul Jeffries, de la Compania Guilford. Aș vrea să-ți vorbesc în legătură cu o consultație pentru întreprinderea noastră. Voi fi la birou până la șase și jumătate sau mâine dimineață.

Tânăra femeie se duse imediat să-și consulte fișierul. Îl cunoștea pe Paul Jeffries, care se număra printre rarii ei susținători în cercul oamenilor de afaceri din White Pond. Spre deosebire de ceilalți, care păreau s-o considere drept o femeie de casă care căuta să se distreze, Paul o lua în serios de când se ocupase de magazinul unchiului său și-l salvase de la un faliment sigur. Paul se oferise atunci să-i găsească alte contracte și prima lui ofertă o surprindea și totodată o încânta, datorită importanței ei. Compania Guilford, o întreprindere de mobile de grădină, era o societate mare care, din cauza unei schimbări recente a echipei de conducere, se pare că-i era greu să-și regăsească un ritm de producție satisfăcător pentru a răspunde comenzilor. Dacă noua echipă de conducere a Companiei Guilford considera necesar s-o consulte, și dacă reușea să găsească o soluție pentru problemele lor, Lia n-ar mai fi nevoită să lupte ca să-și câștige o reputație. Modificările de adus conducerii unei asemenea întreprinderi ar avea nevoie de doi ani pentru a fi aplicate, ceea ce însemna o perioadă egală de contract pentru consilier, primind în tot acest timp un cec important la fiecare sfârșit de lună.

Formând numărul lui Paul, tânăra femeie își adună gândurile și respiră adânc, sperând ca vocea să nu-i trădeze entuziasmul.

– Alo, Paul? Lia Cooper la telefon.

– Bună seara, Lia. Îmi pare bine că te aud, mă pregăteam să plec.

Totuși, Lia nu distingea nici o urmă de nerăbdare în tonul interlocutorului ei. Se întrebă dacă nu rămăsese din întâmplare la birou ca să-i aștepte apelul.

– Lia, am vorbit despre dumneata cu consiliul de administrație. Toți am fost de acord că avem nevoie de sfaturile unui expert în materie de organizare. Sunt sigur că vor găsi o modalitate de a debloca o parte din buget pentru a putea să lucrezi pentru noi. Dar...

Evident, exista un „dar"!

– Dar ei cred că ar fi mai potrivit cineva cu mai multă experiență în materie de industrie ușoară și cu puțin mai mult... prestigiu.

– Mai multă experiență, mai mult prestigiu! exclamă Lia, străduindu-se să-și păstreze calmul.

– Mi-e teamă că așa stau lucrurile. În ceea ce mă privește, sunt sigur că nimeni nu este mai calificat decât dumneata pentru a realiza acest lucru, dar nu sunt decât o singură voce din cele nouă persoane care conduc societatea.

– Apreciez enorm recomandarea dumitale, Paul, răspunse tânăra femeie. Oricum, această muncă nu este pentru viitorul imediat și până când va începe voi acumula o anumită experiență în acest domeniu și sper, de asemenea, un anumit prestigiu.

– Ce ai în vedere?

– Mâine semnez un contract cu directorul Societății de aparate electronice Rayner. Ai auzit vorbindu-se despre ea?

– Da, bineînțeles. Am făcut chiar cunoștință cu Brett Rayner în timpul unei ședințe a Clubului notabilităților din White Pond. Ai deplină dreptate, Lia. Dacă reușești să dai acestei întreprinderi dezvoltarea pe care o merită, va fi un argument excelent care îți va conferi suficientă credibilitate în fața nehotărâților din consiliul de administrație.

Lia nu avusese intenția să vorbească despre Club, dar pentru că Paul adusese vorba...

– Apropo de Club, Paul...

– Știu, Lia. Am promis să-ți susțin candidatura. Vei avea totuși nevoie de un al doilea susținător, să știi, și... nu-mi place să-i critic, dar membrii acestui grup sunt foarte conservatori. Ei n-au luat încă o hotărâre în cazul dumitale.

– Îmi dau seama, replică ea. Am impresia că sunt privită ca oaia neagră.

Paul începu să protesteze politicos când o inspirație subită trecu prin mintea Liei.

– De fapt, condiția aceasta nu mă va opri. Tocmai am găsit cui să-i cer să fie al doilea susținător al meu.

– Brett Rayner?

– El însuși. Dar cum abia acum mi-a venit această idee, aș vrea să nu-i spui nimic.

– Poți conta pe mine, răspunse el râzând. Sunt din ce în ce mai sigur că ești capabilă să fii consilierul societății noastre. Acest Rayner nu mi s-a părut ușor de manevrat.

– În orice caz, cred că va fi plăcut să lucrez cu el. Și dacă va fi mulțumit de eforturile mele, nu va fi nici o dificultate să mă susțină.

– Perfect. Până atunci, mă voi strădui să evit angajarea unui alt consilier.

Ezită o clipă, părând să se întrebe dacă va îndrăzni să continue, apoi se hotărî.

– Lia... O să mă consideri de neiertat.

– De ce, pentru Dumnezeu?

– Știu că ar fi trebuit să te previn înainte. Credeam că voi fi obligat să lipsesc în acest weekend, dar va trebui să rămân aici.

Oh, nu! se gândi tânăra femeie. Paul îi făcuse cadou invitația la balul notabilităților din White Pond gândindu-se că n-o va folosi. Acum, o să i-o ceară cu siguranță înapoi, și planurile ei cădeau baltă. Nu va putea să participe la acest eveniment de mare importanță pentru ea.

– Ai nevoie de invitația dumitale?

– Oh, nu! Pot obține alta. Doream numai să te rog să accepți să te însoțesc la bal.

Tânăra femeie scoase un oftat adânc de ușurare, apoi se gândi că se afla în mare dilemă. Putea accepta să fie însoțită de Paul, când ea trebuia să stabilească legături?

– Oh, Paul, îmi pare rău...

– Ar fi trebuit să te previn înainte, zise el resemnat. Ești deja însoțită.

– Nu, nu-i vorba de asta. Am refuzat un cavaler astăzi, astfel că n-ar fi corect să accept altul, chiar dacă ai fi dumneata. Sper că înțelegi.

– Da, bineînțeles.

Să fi fost oare doar imaginația Liei sau era într-adevăr dezamăgit?

– Rezervă-mi totuși un vals.

– Firește. Mulțumesc, Paul, pe sâmbătă.

Tânăra femeie puse gânditoare receptorul la locul lui, ultimele cuvinte ale lui Paul răsunându-i în ureche. Presupusese, de-a lungul întregii convorbiri, că era interesat numai de priceperea ei în materie de organizare. Acum, se întreba dacă nu încerca să angajeze o relație mai puțin profesională. Ridică în cele din urmă din umeri la ideea acestei noi complicații. Un refuz din partea ei ar putea evident compromite viitoarea ei slujbă la Guilford! Iritată, Lia bătea cu degetele în birou, reflectând intens. De când îl cunoscuse, Paul Jeffries se arătase fermecător, deși puțin prea confuz referitor la activitatea lui. Îl aprecia mai ales pentru faptul că nu încerca niciodată s-o oblige să încalce regula de aur pe care și-o stabilise: să nu vorbească niciodată despre viața ei particulară. Dar acum... lucrurile evoluaseră!

Probabil că visez, își spuse ea. Paul încearcă doar să se arate amabil. Faptul că dorise s-o însoțească la bal nu era decât o dovadă în plus. De ce reacționa atât de neașteptat?

Răspunsul la această întrebare veni imediat: în fața ochilor îi apăru zâmbetul seducător al lui Brett Rayner. Se gândise toată ziua la el! Agasată, Lia se ridică și începu să măsoare în lung și-n lat încăperea, oprindu-se din când în când ca să urmărească pe geam zăpada care continua să cadă cu fulgi mari, acoperind grădina cu o mantie albă. Dintr-o dată, o izbi evidența de necontestat: se îndrăgostise de Brett Rayner, de energia lui debordantă. Față de el, Lia încerca senzații dintre cele mai plăcute: inima îi sărea din piept îndată ce-l vedea, la simpla evocare a numelui său. Reușise s-o facă, doar în două scurte întrevederi, să-și încalce principiul fundamental: să nu

amestece niciodată viața particulară cu cea profesională. Din cauza lui, Lia își dăduse seama că, de fapt, n-avea prieteni apropiați și că în afară de fiul ei și de vecina Janie, nu vedea aproape pe nimeni fără legătură cu munca ei.

Privind gânditoare în noapte, se întreba ce va simți dacă o va lua din nou în brațe și își va pune capul la pieptul lui. Ce gust ar avea sărutările lui? Se va arăta oare tandru sau pasionat? Se gândea la el cu o asemenea intensitate, încât îi păru brusc foarte aproape.

Bătaia cristalină a orologiului o scoase din această reverie romantică. Trecându-și o mână tremurândă peste frunte, Lia se gândi că trebuia să fie foarte obosită pentru a se lăsa furată ca o adolescentă de asemenea imagini. Toate aceste idei erau periculoase, putuse s-o constate cu ocazia primei sale căsătorii, adevărat coșmar pe care nu voia cu nici un preț să-l retrăiască.

– Mamă, cinăm? se întrebă Ted intrând în bibliotecă.

– Imediat, dragul meu. Alege supa care-ți place și eu voi pregăti niște sandvișuri calde cu brânză. Numai dacă nu preferi o omletă cu jambon.

– O, nu, îmi plac la nebunie sandvișurile calde cu brânză.

Ieși alergând din bibliotecă și galopă vesel spre bucătărie.

Dacă m-aș putea mulțumi cu bucurii atât de simple! se gândi Lia îndreptându-se spre camera ei ca să se schimbe cu o rochie de casă. În urmă cu trei zile, dorea doar să obțină contractul de reorganizare a întreprinderii lui Brett Rayner. Acum că-l cunoscuse, se lupta cu o dilemă mai complexă, chiar periculoasă, care putea să-i bulverseze complet viața. Se strădui să uite tot ce avea legătură cu acest bărbat de un farmec devastator, chiar și privirea insistentă și plină de mister

a ochilor săi verzi pe care o surprinsese chiar în dimineața aceea, sosind la întâlnire. Trebuia să se forțeze să-l considere pe Brett drept un client normal și nimic mai mult.

În bucătărie, își găsi fiul încălzind o supă cu ciuperci care părea foarte apetisantă.

– Scuză-mă, Ted. Am fost foarte ocupată la telefon și a uitat să pregătesc cina. Trebuie să fii flămând.

El scutură din cap.

– Nu, fii liniștită. Janie mi-a dat un măr și tartine cu miere când am venit de la școală.

– Ah, bine! Povestește-mi cum a fost la școală.

Era una dintre regulile ei stricte pe care fusese de asemenea cât pe ce s-o neglijeze, seara asta: să știe în fiecare zi cum lucra la școală, să-l întrebe despre activitățile lui.

Băiețelul îi povesti desfășurarea aventurii sale cotidiene, în timp ce ea tăia felii subțiri de brânză pentru sandvișuri. Tânăra femeie se străduia să urmărească relatarea copilului, fără să-și poată împiedica totuși gândurile să revină fără încetare la Brett.

– Mamă, mă asculți? întrebă Ted bănuitor.

– Bineînțeles! Doamna Martin te-a săpunit pentru că a luat guma ta drept o gânganie.

– Da, îți dai seama! Și profesoara a spus că...

Se auzi o bătaie în ușa bucătăriei care dădea spre grădina din spate și Ted se repezi să-i deschidă lui Janie, proprietăreasa.

– Salut, Janie!

– Bună seara, drăcușorule!

– Ce s-a întâmplat, Janie? întrebă îngrijorată Lia. Sper că n-a sosit sorocul?

– Nu, liniștește-te! răspunse râzând tânăra femeie punându-și mâinile pe pântece. Bebelușul n-ar trebui să se arate decât peste cel puțin patru săptămâni și cu siguranță spre orele trei dimineața. Sunt două luni de când nu mai dorm! Am coborât să-mi împrumuți o sticlă de vin, dacă ai.

– N-am decât vin alb, pus la rece. Îți convine?

– Perfect. Sunt pe cale să pregătesc pui la tavă...

Pui la tavă... Brett vorbise despre rețete de bucătărie... Oh, la naiba, m-am săturat! își spuse Lia cu fermitate.

Se duse să ia sticla din frigider.

– Iată.

– E prea mult pentru noi! De altfel, eu nu beau, este pentru Rod. De ce n-ai lua un pahar înainte să-l iau?

– Este cea mai bună sugestie care mi s-a făcut astăzi. Vrei un pahar de lapte ca să-mi ții companie?

– Cu plăcere, Rod încă n-a venit.

Janie se așeză cu greutate și își cercetă prietena cu atenție:

– Îmi pari foarte preocupată, seara asta...

– Am avut o zi foarte încărcată.

Lia scoase sandvișurile din cuptor și-și servi fiul care îi întindea farfuria.

– Poftă bună, dragul meu. Mănâncă și du-te la culcare. Este deja ora opt.

– Ora opt! Este ora emisiunii mele preferate! Oh, mamă, te rog să mă lași s-o văd, nu durează decât un sfert de oră. Te rog!

Lia șovăi. Se temea să rămână singură cu Janie, care părea să fi mirosit ceva neobișnuit și intenționa cu siguranță s-o asedieze cu întrebări. Cu toate că erau foarte apropiate, Lia nu era sigură că vrea să-i dezvăluie prietenei sale gândurile

privitoare la Brett Raynor. Dar Janie știa să se arate perspicace și sfaturile ei ar putea să-i întărească hotărârea de a-l evita pe acest bărbat și poate chiar s-o ajute în acest sens.

– De acord. Ia un bol de supă și pune totul pe o tavă.

Ted ieși din bucătărie în timp ce mama lui își turna un pahar de vin și îi servea lapte lui Janie. Apoi își ridică paharul ca pentru a închina un toast.

– Pentru ce bem? întrebă Janie.

Lia se gândi o clipă.

– Să bem pentru tentații evitate.

– Nu sunt sigură că vreau să ocolesc tentațiile. Depinde de ce fel sunt! replică Janie, scrutându-și prietena. Te gândești să spargi o bancă?

– Nu! Mai simplu, am întâlnit un nou client și este un bărbat care...

– Ah! Lia Cooper, femeie cu cap, a întâlnit în sfârșit un bărbat capabil s-o facă să-și uite timp de cel puțin două minute programul ei draconic!

Lia, care-și ducea paharul la buze, îl repuse brutal pe masă.

– O femeie ca tine, pe care o consider cea mai bună prietenă a mea, n-ar trebui să ajungă imediat la asemenea concluzii! Ce te face să crezi că îmi neglijez munca?

– Dacă vrei să știi precis, părul tău și cerceii. De când te cunosc, faci de fiecare dată aceleași gesturi când te întorci acasă. Te schimbi, îți scoți cerceii și îți desfaci cocul. În seara asta, ai uitat ultimele două puncte. Am dedus de aici, încheie ea cu un aer triumfător, că acest bărbat a reușit să-ți deregleze micul tău ordinator interior.

– Nu este cazul să te arăți atât de entuziasmată!

– Oh, ba da! Este timpul să-ți dai seama că viața există în afara muncii și a casei.

– Încerc să-mi câștig existența, Janie, protestă tânăra femeie. Știu ce poate să-mi ofere viața.

– Ei bine, până acum nu se părea că știi.

Expresia furioasă a Liei o îndemnă să se îmblânzească:

– Haide, știi bine că eu cunosc foarte bine cum stau lucrurile, prin mine însămi! La început desenatoare de reclame la o mare societate, apoi directoare artistică, pentru a ajunge directoare a departamentului de publicitate... Știi cât de dificil este să-ți faci o asemenea situație frumoasă.

Luă o înghițitură de lapte.

–... Și, cu toate că am fost mândră că am ajuns aici și că intenționez de altfel să reîncep să lucrez puțin mai târziu, găsesc că viața mea s-a schimbat după ce m-am căsătorit cu Rod și pentru că ne iubim. Fără să vreau să mă dau exemplu, evident.

Lia oftă, cu ochii fixați asupra lui Janie.

– Mă bucur să te cred. Sunt mulțumită pentru tine, ai tot ce meriți.

Îți termină de băut vinul.

– Dar și tu uiți cui te adresezi! Căsătoria mea a fost un adevărat dezastru. Pe de altă parte, nu cred că sunt în stare să mă ocup simultan de o carieră de anvergură și de o legătură sentimentală cu un bărbat. Cum doresc mai presus de orice să continuu să lucrez, terenul meu de opțiuni este foarte limitat. Crede-mă, dacă vrei, îmi iubesc munca și asta îmi ajunge cu prisosință.

– Foarte bine. Pot să știu totuși cine este acest Făt-Frumos care te-a pus pe jar?

Lia zâmbi învinsă.

– Oh, în privința asta, este într-adevăr fermecător. Nu reușesc să-mi dau seama dacă o face intenționat sau dacă așa-i natura lui. Este atât de deschis, atât de amabil...

– Pari foarte tentată, într-adevăr! Povestește-mi aventura ta.

Lia îi povesti întâlnirea ei cu Brett, șovăind la început, apoi cu tot mai multă siguranță pe măsură ce continua relatarea. Încercă să facă prietenei sale o descriere a personajului, explicându-i atracția aproape magnetică pe care o exercita asupra ei, emoțiile pe care i le inspira și pe care tânăra femeie credea că nu le mai încercase niciodată.

– Ei bine, draga mea, după câte înțeleg, cred că ești serios îndră...

– Nu rosti acest cuvânt! exclamă Lia. Sări în picioare și începu să facă ordine în bucătărie, deși aceasta era impecabilă.

– L-am cunoscut pe bărbatul acesta abia acum trei zile și am avut doar două scurte întrevederi.

– Uneori, este mai mult decât suficient... Adevărată dragoste fulgerătoare, în definitiv.

Lia freca acum chiuveta strălucind de curățenie.

– Dar, Janie, am neapărată nevoie de acest contract pentru continuarea afacerilor mele. De altfel, deocamdată, este clientul meu cel mai important.

– Perfect! Asta înseamnă că vă veți vedea foarte des.

Lăsând să-i cadă buretele, Lia se întoarse spre prietena ei, cu mâinile înfipte în șolduri.

– Nu-mi pot permite să încep o relație sentimentală cu Brett Rayner. N-ai auzit ce-ți spuneam? Este unul din acei

bărbați pe care nu te poți bizui, fără un dram de stăpânire de sine. Același gen de caracter ca... Jack, fostul meu soț!

– Cum poți să fii atât de sigură? Ai recunoscut tu însăți că nu l-ai văzut decât de două ori!

– Și tu mi-ai răspuns că uneori este suficient!

– Da, pentru a trezi sentimente pasionate, pentru a stârni emoții senzuale! Dar pentru a afla cum este caracterul acestui bărbat, pentru a pretinde că este la fel de iresponsabil ca fostul tău soț, va fi nevoie să-l cunoști mai bine. Trebuie să-l vezi câtva timp, să riști vulnerabila ta persoană ca să afli cum este realmente.

Încă și mai bulversată ca până acum, Lia se lăsă să cadă pe scaun.

– Și eu contam pe tine să mă încurajezi să mă opresc, să mă concentrez asupra muncii mele, asupra unor lucruri practice cum ar fi să-mi plătesc chiria, să mă ocup de Ted...

– Și tu unde ești în toate astea? Demonstrezi o adevărată pasiune în tot ce faci, dar ce se întâmplă cu viața ta sentimentală, în această abnegație?

Cuvintele acestea o izbiră pe Lia ca o pală de vânt înghețat.

– Îmi investesc pasiunea în munca mea, răspunse ea fără vigoare. Îmi pun în ea toată energia. Știi bine că în acest moment abia încep să obțin rezultate bune, că trebuie să perseverez.

– Ocolind orice plăcere? insistă Janie scrutând-o cu ochii ei mari, albaștri. Nu reușesc să disting adevărata ta personalitate sub aceste interdicții și taioare sobre!

Ce-i mai rău, este că are fără îndoială dreptate, se gândea Lia, pierdută din nou în gândurile ei. Senzațiile agreabile care o copleșiseră astăzi nu erau decât rezultatul interesului pe

care i-l arăta Brett Rayner. O parte din ea însăși dorea intens să-și asume riscul unei relații cu Brett; alta îi striga că era un pericol să-l lase pe acest bărbat să capete un ascendent asupra ei, să-i câștige încrederea, dragostea... și s-o părăsească. Lia scoase un oftat adânc, din adâncul ființei.

– Nu știu ce să fac, Janie. O să rămân în defensivă și să văd ce se petrece.

Janie se ridică de pe scaun cu o surprinzătoare agilitate și puse cu afecțiune o mână pe umărul Liei.

– Este cel mai înțelept lucru.

Lia îi întinse sticla cu vin.

– Cine știe? Poate că îmi fac iluzii. Este posibil ca Brett Rayner să nu încerce în realitate nici o atracție pentru mine.

-M-ar mira, replică Janie râzând. Pe de altă parte, pentru a te fi impresionat astfel, trebuie să fie extrem de seducător. Mă întreb cât timp va rezista defensiva ta.

– Draga mea prietenă, să nu fii surprinsă dacă nu se întâmplă nimic.

– Și tu, să nu te miri dacă se întâmplă ceva!

Capitolul 4

Sala de bal a Country Club din White Pond era scăldată într-o lumină blândă, odihnitoare. Un foc de lemne ardea în șemineul imens, aruncând în sală sclipirile aurii ale flăcărilor; notele unei melodii de Gershwin pluteau în aerul plin de mirosul plăcut al rășinii de brad.

Cercetând cu nervozitate asistența, Lia constată că femeile purtau rochii elegante de seară, iar soții lor costume negre foarte clasice. Îl căuta pe Brett Rayner, care strălucise prin absență în timpul dineului și a interminabilelor discursuri rostite după aceea. Și încă nu-i zărea silueta înaltă și încântătoare.

Furioasă pe ea însăși că se arăta atât de neatentă, tânăra femeie se dojeni. Aștepta de prea mult timp această reuniune ca să se lase descumpănită de întârzierea lui! Oricum, încă nu se hotărâse dacă va urma sfatul lui Janie și dacă va lăsa clocotitoarea vivacitate a seducătorului bărbat să topească blocul de gheață care-i îngrădea sentimentele. De aceea, în seara asta era pradă unei severe lupte interioare. Să-l

întâlnească pe Brett, să danseze cu el, era un pas spre prăpastia care o va înghiți când hotărârile ei vor slăbi. Gândul acesta o stimula și totodată o speria.

În timpul dineului, îi ținuse companie Paul Jeffries; manierele lui delicate și pline de o politețe ușor perimată, reușiseră să înșele nerăbdarea tinerei femei.

Încheiau valsul pe care Lia i-l promisese și își dădu brusc seama că el îi vorbea de un timp fără să-i fi răspuns, pierdută într-un vis cu ochii deschiși.

– Scuză-mă. Ce spuneai?

– Că ești absolut fermecătoare.

– Oh, mulțumesc mult, răspunse ea zâmbind, ușurată să-l vadă îndepărtându-se spre bufet în căutarea a două cupe de șampanie.

Poate că din cauza recentelor convorbiri telefonice, Lia se simțea stânjenită de privirile admirative și insistente ale lui Paul. Fără să fie vanitoasă, știa că rochia ei de seară, o creație minunată a unei case de modă, era irezistibilă; realizată din moar verde, cu un decolteu adânc lăsându-i goi umerii rotunzi și sidefii, îi punea în valoare formele armonioase. Renunțând de data aceasta la veșnicul coc, Lia își simțea buclele grele de culoarea mierii jucând libere pe gâtul ei, ca pentru a face o concesie tonului vesel al acestei reuniuni. Cu toate acestea, tânăra femeie nu se simțea foarte în largul ei: imaginea de extremă feminitate nu-i va face oare un deserviciu în ochii lui Paul și ai membrilor Clubului? Cât despre Brett... Lia făcuse aceste eforturi în onoarea lui, iar el nu venea!

– Lia, zise Paul întinzându-i o cupă de șampanie, ți-l prezint pe Fred Harrison.

Lia îi zâmbi cu amabilitate bărbatului scund și elegant care li se alăturase. Ea nu uita că scopul principal al prezenței sale la acest bal era de a cunoaște cât de multe persoane susceptibile să fie interesate de munca ei și mai ales membrii consiliului de administrație ai Companiei Guilford, din care acest domn Harrison făcea parte. Trebuia să-l convingă de capacitățile ei.

– Sunt încântată să vă cunosc, îl asigură ea cu convingere. Paul mi-a vorbit mult despre Compania Guilford și...

– Iată-te, în sfârșit! exclamă triumfător o voce puternică în spatele ei, în timp ce o mână energică îi lua brațul. Te caut peste tot de o oră.

Apărând pe neașteptate în cel mai prost moment, Brett își cufundă ochii de culoarea smaraldului în cei ai tinerei femei, zâmbindu-i larg. Lia deveni imediat stacojie și își simți genunchii tremurând.

– Bună seara, Brett, reuși ea să articuleze, cu gâtul uscat.

– Cred că aud primele note ale valsului pe care mi l-ai promis, spuse el determinând-o cu blândețe să se îndepărteze de cei doi bărbați. Aștept de atâta timp această ocazie încât nu vreau să pierd nici o clipă.

– Dar... încercă ea să protesteze, aruncând o privire dezolată lui Paul și colegului său.

– Sunt sigur că Fred și Paul nu-mi vor purta pică dacă te răpesc câteva minute. Domnilor, dacă nu aveți nimic împotrivă...

Fără să le aștepte răspunsul, o luă cu blândețe dar ferm de mijloc și se regăsiră imediat în mijlocul altor perechi înlănțuite, antrenate în vârtejul valsului.

Dar, încetul cu încetul, părăsiră ringul de dans, purtați parcă de o mișcare imperceptibilă, și se opriră.

– Ești nebun! Îți dai seama că sper de luni de zile să am o discuție cu bărbatul acela?

– Și eu aștept de dimineață să te pot strânge în sfârșit în brațe!

Văzând că în ochii tinerei femei se aprinde o flacără de mânie, își temperă fraza:

– Pentru un vals, bineînțeles. Când mă privești astfel, am impresia că am de-a face cu o adevărată leoaică.

Silueta lui se detașa în fața Liei, în haloul luminos al focului de lemne din șemineu; tânăra femeie simțea urcând în ea tulburarea pe care i-o provoca la fiecare întâlnire înfățișarea lui virilă și în același timp tandră. Privindu-l astfel, își lăsă furia s-o părăsească pentru a face loc unei stări plăcute care-i cuprinse curând tot corpul.

– Dacă rămânem astfel față-n față, invitații se vor amuza pe seama noastră, susținu el. Este preferabil să ne conformăm regulilor reuniunii. Vrei să dansăm?

Suspindând, Lia se supuse argumentelor sale și se abandonă din nou îmbrățișării lui. O strângea încet lângă el, obraz lângă obraz, cu o mână fermă pe umărul ei, conducând-o cu grație în jurul ringului de dans. Lia bănuise că trebuia să fie un excelent dansator și acum putea să-și verifice intuiția.

– Nu găsești că este de o mie de ori mai plăcut decât să întreții o conversație searbădă cu Fred Harrison, acest bărbat înfumurat și mărginit?

Stăpânindu-și zâmbetul pe care i-l provoca această descriere, Lia îi adresă o privire încărcată de reproșuri.

– Speram să închei o afacere importantă cu el.

Brett clătină din cap cu ironie.

– Dar este o reuniune consacrată distracției și dansului, doamnă Cooper. Îndrăznești să amesteci distracția cu discuțiile de afaceri?

– N-ai susținut chiar dumneata că este locul unde trebuie manifestată o comportare inteligentă? replică ea cu promptitudine.

– Punct lovit! Dar am uitat să-ți spun că această regulă nu mi se aplică decât mie. Cu ceilalți clienți ai dumitale, nici nu se pune problema.

Tânăra femeie nu-și putu stăpâni râsul față de atâta rea-credință. Îndrăzneala de care Brett Rayner făcea dovadă părea atât de firească încât nu reușea să se supere. În plus, cuibărită în brațele lui puternice, valsând în ritmul muzicii, era practic imposibil.

– Ești un bărbat nemaipomenit, domnule Rayner. Dar vei regreta că ai întrerupt întrevederea mea cu domnul Harrison.

– O să te răzbuni? întrebă el ridicându-și sprâncenele. Ce ai în minte? continuă el sporindu-și strânsoarea brațelor în jurul ei.

Orice idee de revanșă, orice urmă de iritare, dispărură imediat din mintea Liei. Nu se mai putea gândi decât la căldura pe care i-o transmitea corpul lui Brett, trezind în toate fibrele ei o dorință mult timp uitată.

Când valsul se sfârși, Brett o lăsă fără tragere de inimă să se îndepărteze. O dată ruptă legătura care-i unise, tânăra femeie își recăpătă în sfârșit stăpânirea de sine și reuși să-și redreseze capul, străduindu-se să nu se gândească decât la un lucru: să pornească din nou în căutarea lui Fred Harrison.

– Se pare că ai nevoie de o cupă de șampanie, remarcă Brett cu blândețe.

– Da, mulțumesc. Este atât de cald aici!

Brett făcu semn unui chelner, care se apropie și le oferi un platou. Lia luă o cupă și o goli imediat, sperând să se răcorească și să obțină totodată stimulentul necesar. Brett o privea, afișând o expresie indescifrabilă.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, Lia. Ce intenționezi să faci ca să te răzbuni că ți-am întrerupt întrevederea?

– Am nevoie de dumneata, Brett. Ești singurul om care poate să mă ajute.

Brett se apropie de ea zâmbind și-i mângâie încet bărbia.

– Sunt aici. Voi face ceea ce-ți va face plăcere.

Gestul lui mângâietor o arunca din nou într-un vârtej de senzații. Străduindu-se să-și revină, Lia reuși să articuleze:

– Greșești, nu mă refer la viața mea personală.

– Adevărat? Dar cum poți să știi la ce mă gândeam?

Această întrebare insidioasă făcu să roșească din nou obrajii tinerei femei. Brett Rayner avea talentul de a-i interpreta cuvintele, dându-le un alt sens decât cel intenționat de ea!... Pentru a fi cinstită, Lia își interpretase ea însăși scuzele drept o invitație la întrevederi mai romantice. Poate pentru că în sinea ei chiar asta dorea, fără a îndrăzni să recunoască. Scutură din cap, ca și cum voia să alunge aceste idei absurde.

– Ceea ce aș vrea, este să mă susții pentru a deveni membru al Clubului notabilităților din White Pond.

Brett îi aruncă o privire tăioasă în care i se păru o clipă că sesizează o licărire de exasperare ce dispăru imediat, înlocuită de expresia lui ironică obișnuită.

– Este prin urmare atât de important pentru dumneata să faci parte din această adunare de persoane demodate?

– Absolut.

Cum pe fața lui se citea îndoiala, Lia adăugă:

– Nici un singur om de afaceri din White Pond nu mă va lua în serios atâta timp cât nu voi fi acceptată în acest Club.

Brett își apropie capul de al ei și zise cu tandrețe:

– Sunt unul dintre oamenii de afaceri cei mai bine văzuți și te iau cum nu se poate mai în serios, Lia.

– Dumneata ești altfel decât ceilalți, Brett. Vreau să spun, se grăbi ea să adauge văzând că fața i se luminează la acest compliment, că ai avut inteligența să-mi dai o șansă.

– Aceasta dovedește cât de mult te apreciez.

– Ascultă, tot ce îți cer este să-mi scrii o scrisoare de recomandare. Paul a promis deja să fie primul meu susținător.

– Paul Jeffries! Un reprezentant foarte demn al acestei importante organizații. Seamănă cu un director de pompe funebre...

– Felul dumitale propriu de a vedea lucrurile... suspină tânăra femeie.

– Poate să-mi aducă neplăceri. Îmi dau seama.

Lia strânse din dinți, hotărâtă să obțină sprijinul de care avea nevoie.

– Brett, ești sau nu de acord să mă ajuți?

El îi luă mâna cu blândețe, i-o strânse între ale lui, redevenind brusc serios.

– Îmi promiți că-mi vei acorda cea mai profundă gratitudine?

Lia încuviință în tăcere, hotărâtă la orice ca să-și atingă scopul.

– Ei bine, afacere încheiată, spuse el strângându-i mâna de data asta prietenește. Ai reușit să mă convingi.

– Vorbești serios? Oh, Brett, mulțumesc! Am impresia că în sfârșit progresez. Până acum, Clubul notabilităților din White Pond nici măcar nu părea să-și dea seama că existam.

– În privința aceasta, pot să te liniștesc. Sunt martorul admirativ că exiști realmente. Și aș vrea ca și dumneata să fii conștientă de acest lucru, adăugă el pe un ton hotărât.

Lia se încruntă, iritată.

– Ce înțelegi prin asta?

– Aș vrea să-mi demonstrezi că ești o ființă vie și nu un fel de mașină care nu se gândește decât la reușita socială și la afaceri, spuse el pe un ton provocator, scrutând-o cu o privire diabolică.

– Cum aș putea s-o fac?

– Dansează cu mine!

Orchestra tocmai ataca o bucată de jazz, vie și antrenantă. Fără să se gândească la implicațiile acestei invitații, plină de entuziasm la ideea că avea în sfârșit șansa de a putea face parte din elita societății, Lia își urmă partenerul care o conducea spre ringul de dans. Brett o prinse hotărât de talie și o ghidă în pași ritmați, păstrând la început o atitudine rezervată, apoi devenind tot mai îndrăzneț și făcând-o să se învârtească în jurul ei însăși pe măsură ce se abandona cadenței sincopate a muzicii. Dintr-o dată, realizând spectacolul pe care-l oferea, Lia se crispă, încercând să tempereze avântul lui Brett.

– Ce s-a întâmplat? exclamă el, dominând evoluția solo îndrăcită a saxofonului. Nu poți urma ritmul?

De data aceasta, o îndemna de-a dreptul să-i primească sfidarea.

– Nu-i vorba de asta, Brett, dar...

– Haide, îi aruncă el pe un ton plin de reproș. Arată-mi că ești vie! Sau ți-e teamă?

– Nu mă tem de nimic și de nimeni, replică Lia cu un gând șovăitor la tocurile ei înalte care riscau în orice clipă s-o facă să alunece.

Schițând un zâmbet, Brett o făcu să pivoteze într-o figură savantă, și meciul începu. După câțiva pași stângaci, dansatorii se puseră de acord unul cu celălalt. Lia își urma partenerul, devansându-i fiecare mișcare, anticipându-i pașii complicați și grațioși în care o antrena, cu părul răvășit și rochia zburând ca un cerc de mătase. Muzica părea să-i trezească la viață firea adevărată, exacerbându-i personalitatea exuberantă, dezvăluind femeia pe care de obicei încerca s-o ascundă sub o înfățișare sobră și severă. Bucuria lui Brett o înfluențase și Lia Cooper, cea mai serioasă femeie de afaceri din White Pond, se distra din toată inima.

În cele din urmă răsună ultima notă, și după o ultimă voltă impetuoasă, Lia se trezi în aer, strânsă în brațele puternice ale lui Brett, care o trăsese la el după o piruetă gata să-i taie respirația. Râdeau amândoi în hohote, când o salvă de aplauze le salută performanța. Spre marea surpriză a Liei, toată asistența făcuse cerc în jurul lor, bătând din palme și strigând încurajări. Bucuria tinerei femei izbucnea ca un dop de șampanie, ochii ei străluceau, figura ei era radioasă. Dar un gând obsedant veni să-i strice plăcerea: se dăduse în spectacol în fața tuturor membrilor Clubului notabilităților din White Pond!

– Acum, nu vor vrea niciodată să mă accepte ca membru! Brett, dă-mi drumul!

– De ce? replică el cu un aer uimit. Găsesc că este foarte plăcut.

– Te rog, Brett! șopti Lia, în culmea disperării.

El o repuse încet pe teren solid.

– Cred că acum ai într-adevăr nevoie să te răcorești. Urmează-mă.

Fără să-i poată opune cea mai mică rezistență, el îi oferi brațul și o făcu să traverseze mulțimea. Se apropie de bufet, luă două cupe de șampanie pe care i le încredință, apoi o precedă cu pași rapizi. Lia îl urmă, având grijă să nu verse conținutul paharelor pe care le ducea. Își dădea în mod nelămurit seama că se îndepărtau de sala de bal.

– Unde mă duci?

Fără să slăbească pasul, Brett îi aruncă:

– Undeva unde să fie mai răcoare, mai liniștit, și unde vom putea fi netulburați.

Această oază de tihnă se dovedi a fi sala de bibliotecă a Clubului, situată într-o aripă îndepărtată. În fața pereților acoperiți cu cărți, o fereastră imensă dădea spre golful acoperit de zăpadă. Într-un cămin mai intim decât cel din sala de festivități, câțiva bușteni răspândeau o căldură plăcută. Brett închise ușa în spetele lor, evitând cu grijă să aprindă luminile. Gata să protesteze, Lia constată totuși că lumina focului din șemineu, la care se adăuga lumina razelor de lună reflectate de zăpadă, făcea inutilă o altă sursă de lumină.

– Ce noapte frumoasă ca să mă dau în spectacol! bombăni Lia așezându-se pe o canapea confortabilă de piele de culoarea tutunului.

– Cum poți spune așa ceva? protestă Brett cu fermitate. N-ai făcut nimic de felul acesta. N-ai făcut decât să acționezi în sfârșit potrivit adevăratului dumitale caracter, ceea ce ți-a permis să te distrezi, nu poți contesta.

Într-adevăr, își spuse Lia, încercase o mare bucurie dansând cu el. Nu se temea decât de un singur lucru, pe care-l împărtăși imediat lui Brett:

– Această nobilă adunare nu va mai vrea niciodată să mă ia în serios.

Brett scoase un suspin adânc și veni să se așeze lângă ea. Figura lui, luminată de flăcările din șemineu, era calmă și liniștitoare. Puse cu blândețe o mână pe umărul Liei, apoi începu s-o încurajeze:

– Lia, să știi că dacă oamenii par să nu te ia în serios, este pentru că știu că le ascunzi adevărata dumitale personalitate. Felul în care te îmbraci, în care te coafezi... toate eforturile pentru a adopta o înfățișare sobră și aproape severă, dau despre dumneata o imagine care nu este reală. În seara aceasta, pe ringul de dans, continuă el mângâindu-i obrazul cu vârful degetelor, adevărata dumitale fire a ieșit din ascunzătoarea ei. Celebrul Club al notabilităților din White Pond a avut revelația acestei femei energice care poate fi Lia Cooper când o vezi în lumina ei adevărată. Și sunt convins că asta le-a plăcut!

O sili să se apropie de el, punându-i mâinile pe talie, într-un gest foarte firesc.

– Eu ghicisem de la prima noastră întâlnire cum ești. Se punea doar problema ca această femeie energică să iasă din carapacea ei.

– Asta ai făcut?

– Așa cred, Lia.

Tânăra femeie nu reușea să se concentreze asupra cuvintelor rostite de însoțitorul ei, atât de preocupată era de bătăile inimii ei, de controlul asupra corpului ei care, simțind

o dorință urgentă de tandrețe, o îndemna să se abandoneze brațelor lui Brett. Nici măcar nu îndrăznea să-și ridice privirea spre el, speriată de ideea de a-i întâlni ochii adânci în care se temea să nu se înece. Încurajat de tăcerea ei, Brett continuă:

– Nu bănuiești, evident, farmecul pe care-l răspândești în seara asta. Îmi place la nebunie părul dumitale eliberat din cocul acela îngrozitor și rochia aceasta care îți vine minunat... Te-am mințit când ți-am spus că te căutasem! Imediat după ce am intrat în sala de bal, n-am mai văzut pe nimeni altcineva.

Cuvintele aceste avură asupra Liei efectul celui mai îmbătător vin. Simți topindu-se toate hotărârile ei, dar reuși totuși să-și adune curajul într-o ultimă tresărire de protest.

– Nu fugi, șopti Brett, ca și cum îi citise gândurile.

– Brett, te rog, ar putea veni cineva...

– Este exclus, o liniști el cu glas mângâietor. Am închis ușa cu cheia. Te am în sfârșit numai pentru mine.

Aproape fără voia ei, Lia își ridică fața spre a lui și se înfioră întâlnindu-i privirea arzătoare.

– Destinde-te, Lia. Nu te revolta împotriva dumitale însăți. Știu cum ești, am știut-o întotdeauna. Și n-am să te las până nu vei recunoaște.

Ultimele ei urme de rezistență cedară. Cu încetineală, ca și cum tocmai se elibera de o barieră care o ținuse prizonieră, Lia întinse brațele spre Brett, trecându-le în jurul gâtului său. Îl auzi oftând profund, îi văzu buzele apropiindu-se de ale ei. Închizând ochii de plăcere la acest contact, se simți copleșită de savoarea neașteptat de îmbătătoare a acestei prime îmbrățișări. Învăluită în mirosul bărbătesc de piele și parfum picant al însoțitorului ei, subjugată de atingerea lui caldă, uitase totul, serata, balul, speranțele ei neîmplinite... El o

sărută cu pasiune, smulgându-i un geamăt de extaz. Lia crezu că inima ei va înceta să mai bată când, după ce-i acoperise fața cu sărutări senzuale, el puse din nou stăpânire pe gura ei, cu o ardoare sporită. Mâna lui coborî spre pieptul ei, electrizând corpul tinerei femei. Lia tremura, cuprinsă de o voluptate necunoscută până atunci, simțindu-și ființa trezindu-se sub mângâierile îndrăznețe ale lui Brett. El se îndepărtă puțin de ea și o privi cu dragoste, murmurând:

– Lia, draga mea.

Ea își reluă cu mare greutate respirația, incapabilă să protesteze, să rostească cel mai mic cuvânt când, sporindu-și îndrăzneala, Brett îi descheie sutienul, lăsând să apară în lumina difuză sânii ei rotunzi. Dorința pe care o aveau unul pentru celălalt, exacerbată de aceste mângâieri, urcă în ei ca o flacără vie. Înfrigurată, Lia strânse capul bărbatului la pieptul ei palpitant.

– Oh, Brett!

Cuvintele acestea păreau să parvină de pe altă lume. Deodată, peste respirațiile lor, Liei i se păru că aude un alt sunet: acela al unei voci foarte apropiate. Fusese oare Brett? Acum, distingea cu claritate râsete, salutări.

Îngrozită, deschise ochii, cercetă decorul care-i înconjura, înțelegând brusc unde se afla și că în orice moment cineva putea încerca să intre. Un val de spaimă îi îngheță sângele.

– Brett! exclamă ea. Oprește-te, Brett! Oamenii pleacă. Va veni cu siguranță cineva.

Brett mormăi nemulțumit, neîncrezător. Tânăra femeie îl respinse cu toată puterea.

– Brett, te rog.

În fine, el se redresă și o privi drăgăstos.

– Nu te neliniști, suntem în siguranță. Oh, Lia, draga mea Lia, nu te refugia acum în fortăreața ta!

Cuvintele acestea o tulburară teribil pe tânăra femeie. Se îndepărtă de el, se ridică și exclamă, punându-și grăbită hainele în ordine:

– Dumnezeule! Ce se întâmplă cu mine? Trebuie să fug cât mai repede!

– Lia!

Vocea lui Brett era jumătate furioasă, jumătate rugătoare și Lia nu îndrăzni să-l privească, de teamă să nu vadă în ochii lui reflexul propriei ei dorințe. Îi întoarse spatele, își aranjă în grabă părul, apoi rosti cu greutate:

– Trebuie să plec, Brett! Înțelege-mă!

– Lia! spuse el punându-i mâna pe braț.

Ea făcu un gest brusc ca să se desprindă.

– Nu!

Apoi alergă la ușă; Brett o precedase și stătea în fața ei, imagine vie a unei tristeți profunde. La vederea lui, tânăra femeie fu cât pe ce să cedeze din nou, să se arunce în brațele lui ca să-l consoleze. Dar reuși să-și domine impulsul cu prețul unui efort supraomenesc.

– Brett, lasă-mă să plec, murmură ea cu disperare.

Crezu o clipă că va refuza s-o lase să plece. Și apoi, fără un cuvânt, îi făcu loc și deschise ușa.

Orbește, tânăra femeie se îndepărtă, bulversată.

Capitolul 5

În noaptea aceea, Lia nu reuși să-și găsească somnul. Când primele raze ale soarelui hibernal îi luminară camera, tânăra femeie era la fel de epuizată ca atunci când se culcase. Se ridică din pat ca un automat, se îndreptă spre baie cu un mers nesigur, învârti mașinal robinetele înainte de a se cufunda în apa fierbinte și parfumată. Oboseala care-i îngreuna membrele dispăru curând, lăsând locul unei senzații plăcute de bunăstare. Din imensa istovire a acestei nopți lungi de insomnie în care retrăise iar și iar strania serată din ajun nu mai rămase decât o amintire urâtă.

După ce își periase părul blond, Lia se duse la bucătărie ca să pregătească o cafea. Dar mai târziu, așezată la masa de lucru, cu dosarul Johnson deschis în fața ochilor, nu putu să-și împiedice gândurile să se întoarcă la dezastrul pe care-și imagina că-l trăise. Cum putuse oare să se lase pradă unor asemenea excentricități? Întrebarea aceasta nu înceta s-o tortureze. Nu numai că se abandonase avansurilor lui Brett

Rayner, dar îl încurajase chiar, din toată ființa ei, să se comporte așa cum o făcuse. Ce triumf trebuie să fi simțit când deschisese o breșă în apărarea ei, permițându-i să-și ducă atât de departe avantajul!

O voce mică îi șoptea totuși că se arăta nedreaptă aruncând toată vina asupra lui. Într-adevăr, atitudinea Liei îl făcuse cu siguranță să creadă că-i încuraja mângâierile, că se supunea cu totul dorințelor lui. Trebuie să fi crezut că-i împărtășea pasiunea pe care o nutrea față de ea, că o cunoștea suficient pentru a ști că fiecare acțiune a ei era conștientă și chibzuită. Nu se putea învinui decât pe ea însăși pentru modul cum se desfășurase întâlnirea.

Acum, cel mai bun lucru de făcut, hotărî ea, era să nu se mai gândească niciodată la toate astea. Se lăsase încă o dată în voia instinctelor, fără să reușească să se controleze. De acum înainte, va ști să se arate mai vigilentă.

Cu acest punct câștigat, tânăra femeie se simți mult mai puțin chinuită. Munca pe care trebuia s-o facă la întreprinderea lui Brett, îi va pune fără îndoială adeseori în contact, dar se va strădui cu orice preț să tragă o linie definitivă peste clipele de nebunie care-i împinseseră pe unul în brațele celuilalt. Trebuia să șteargă din memorie mângâierile schimbate, căldura corpului lui Brett, sentimentele pe care i le inspira... Era indispensabil.

Lia oftă adânc la ideea încercării care o aștepta, dar știa că era unicul mijloc de a-și respecta contractul. Și totuși... amintirea sărutărilor schimbate, a corpului său viril, totul contribuia la emoția ei. I se părea că fiecare centimentru al pielii ei atins de mâinile acestui bărbat o mai ardea și acum, ca și cum o marcase într-un fel de neșters.

Cum să scape oare de aceste amintiri prea insistente? Fără să vadă cum trece timpul, Lia nu reușea să se smulgă din gândurile ei, sigură din când în când că va putea să domine valul de pasiune care o antrena spre Brett Rayner, dar roșind brusc la amintirea îmbrățișărilor lor fierbinți și gândindu-se la un singur lucru: să regăsească aceste senzații amețitoare.

– Bună, mamă, se auzi o voce încă adormită.

– Bună, dragul meu. De ce te-ai trezit atât de devreme?

– Oh, mămico! Iar ți-ai uitat promisiunea! Trebuie să mergem să patinăm.

Lia se ridică și se duse să-și sărute băiețelul.

– Nicidecum, Ted. Vom lua un mic dejun copios, pregătim sandvișuri și un termos cu ceai și apoi ne vom petrece ziua la patinoar. De acord?

– Da!

Își privi oftând fiul întorcându-se vesel în camera lui ca să se îmbrace. Poate că o zi de mișcare în aer liber o va ajuta să uite starea confuză care o stăpânea.

O mulțime de patinatori, îmbrăcați în veșminte călduroase și colorate, zburdau veseli pe marele lac înghețat. Soarele strălucea printre nori, luminând peisajul acoperit de zăpadă.

Lia își ajută fiul să-și pună patinele și-l urmări îndepărtându-se stângaci, străduindu-se să-și păstreze un echilibru precar. Ea rămase așezată pe bancă, savurând aceste momente de destindere. Constată cu satisfacție că Ted părea să prindă siguranță la fiecare tură.

– Ei bine, pe cine văd aici? Ce mai faci? exclamă lângă ea o voce masculină.

Un fior necontrolat o străbătu imediat pe tânăra femeie. Se întoarse și-l văzu pe Brett Rayner, care o privea cu un surâs enigmatic. Purta o haină de blană întoarsă, cu o pereche de patine agățate de umăr și cu o pungă mare de hârtie în brațe. Prima reacție a Liei fu de mânie. Cum putea să se arate atât de nepăsător, după seara trecută? Apoi, flacăra neobișnuită care strălucea în ochii lui o făcu să dea înapoi: afișa o mare dezinvoltură, fără a fi totuși atât de sigur de el cum dorea să pară.

– Bună, Brett, murmură ea.

Se priviră un timp fără să spună nimic. În cele din urmă, el se așeză pe bancă, păstrând prudent o distanță exagerată de Lia.

– Ce zi frumoasă pentru patinaj, spuse el arătându-i mulțimea de sportivi. Este o coincidență ciudată să ne întâlnim aici, nu-i așa?

Lia își dădu seama că el simula inocența, dar hotărî ca deocamdată să nu lase să se vadă nimic.

– Da, făcu ea cu răceală, nu-i așa?

El îi făcu un semn cu ochiul.

– Văd că nu crezi într-o coincidență.

Lia scutură din cap în semn de negare.

– Sunt un mincinos foarte prost, oftă Brett. Mama mi-a spus-o întotdeauna.

– De unde ai știut că eram aici?

– Mi-a spus doamna Philips.

– Janie! exclamă ea, surprinsă. Dar acum...

– Am fost acasă la tine, continuă el cu un surâs dezarmant. Voiam să aflu cum te simți.

Fața tinerei femei se îmbujoră.

– Te rog, Brett, să nu vorbim despre seara trecută. Ce s-a întâmplat a fost atât vina mea cât și a ta. N-am nevoie de scuzele tale.

– Nu vreau s-o fac, răspunse el cu franchețe.

Văzând expresia ei de surpriză, el continuă:

– Singurul lucru care mă deranjează în ceea ce s-a întâmplat, este felul brutal în care s-a terminat. Încheierea trebuia să fie mai fericită.

Se arăta atât de sigur de el! Părea că nimic nu-l poate tulbura pe acest diavol de bărbat, se gândi Lia. Dar locul era prost ales pentru o ceartă: jumătate din locuitorii din White Pond se găseau acolo.

– Așadar, ai fost acasă la mine.

– Da, adresa ta se afla pe antetul contractului. N-am ezitat mult. Doamna Philips m-a auzit bătând la ușa ta, i s-a făcut milă de mine și mi-a dezvăluit ascunzătoarea. Și iată-mă. Elementar, dragul meu Watson.

Părea extrem de satisfăcut de această mică treabă de detectiv. Janie jubilase cu siguranță trimițându-l la patinoar. De data asta, regreta că prietena ei era atât de amabilă!

– Ei bine, care dintre spiridușii aceștia este fiul tău?

Lia i-l arătă pe Ted.

– Cel cu căciuliță roșie.

Urmări privirea lui Brett, conștientă de importanța neașteptată pe care o acorda părerii lui. Când îl văzu clătinând din cap cu un aer aprobator, nu se putu împiedica să se întrebe de ce i se părea crucial ca Brett să se înțeleagă cu fiul ei.

– Mi se pare un băiețel plin de calități, zise Brett. Am impresia că văd exact portretul mamei lui.

Rostise fraza pe un asemenea ton încât tânăra femeie nu-și putu reține un zâmbet, simțind că toată tensiunea o părăsește. Brett îi aruncă o privire scurtă, ușurat să vadă că-i revine buna dispoziție. În ciuda înfățișării lui degajate, Lia își dădu seama de nervozitatea neobișnuită a lui Brett. Fusese fără îndoială la fel de bulversat ca ea de ceea ce se petrecuse la bal și de modul nefericit cum se încheiase. Gândul acesta avu darul s-o liniștească pe deplin, făcând-o să surâdă.

– Ce te amuză astfel?

– Nimic, Brett. Ai venit într-adevăr să patinezi?

– Bineînțeles!

Ca să i-o dovedească, își scoase pantofii și își puse patinele.

– Și tu, Lia?

– Nu mă amestec cu acești sportivi de duminică decât când sunt obligată neapărat s-o fac, replică ea. Când mă imploră Ted, de exemplu.

Însoțitorul ei se ridică și o sfidă cu privirea.

– Ce s-a întâmplat cu gustul tău pentru aventură? Trebuie să reușești să domini mulțimea.

– Dar nu sunt o patinatoare foarte bună, protestă ea, sceptică.

– Cu mine, vei deveni, n-avea teamă.

– Hotărât lucru, excelezi în toate!

– Așadar, ți-ai dat seama. Haide, vino.

– Mă simt foarte bine aici, la căldură.

– Ah, da? Faci bine că mi-o spui, ți-am adus ceva care te va scuti de degerături.

Răscoli în punga lui și scoase o pereche de ciorapi de lână în culori de roșu, verde și mov, foarte bătători la ochi. Alarmată, Lia privi obiectele cu teamă.

– Despre ce este vorba?

– Una din recentele mele invenții, replică încântat Brett. Ciorapi care se încălzesc alimentați de o baterie. Privește...

Entuziast, îi arătă Liei o plasă fină de fire electrice amestecate cu cele de lână, legate la o baterie minusculă.

– Îți pui bateria în buzunar. Apeși pe butonul acesta și picioarele vor fi menținute la o temperatură dintre cele mai plăcute. Încalță-i!

Lia făcu o grimasă de îndoială.

– Nu pot să port așa ceva! Se vor uita toți după mine.

– Asta se va întâmpla chiar dacă nu ți-i pui. Nu fi atât de modestă! Ți-am mai spus-o aseară...

– Foarte bine! exclamă ea, puțin dornică să vorbească despre ce se întâmplase la bal. Am să-i pun.

– Lasă-mă să te ajut.

Îngenunche la picioarele Liei și-i scoase cizmele. Apoi luă unul dintre ciorapi și-l făcu să alunece peste pantalonul tinerei femei până deasupra genunchiului. Contactul mâinilor lui calde și sigure o făcură să se înfioare, tulburând-o în asemenea măsură încât nu se putu hotărî să exprime nici cel mai mic protest. Se lăsă în voia lui, simțindu-se cuprinsă de o plăcere care-i topi toate hotărârile. Brett procedă la fel cu al doilea ciorap, cu gesturi atât de blânde și de atente încât Lia trebui să se rețină ca să nu-și înfunde degetele în părul bărbatului aplecat în fața ei. Rezistă, făcând apel la toată voința ei, până când el se redresă și-și cufundă ochii verzi în ai ei.

– Mulțumesc, reuși ea să articuleze.

– Pentru nimic, Lia.

Răspunsul fusese rostit pe un ton de mare blândețe, care-i dezvălui tinerei femei că plăcerea fusese împărtășită. Nu

schimbară nici un cuvânt în timp ce-i legă patinele. Când se ridică în picioare, Brett acționă bateriile și le plasă în buzunarele hanoracului Liei.

– Ești gata?

– Da, să mergem.

Ajungând pe gheață, Lia făcu primii pași nesiguri, cât pe ce să-și sucească gleznele.

– Sunt ani de zile de când n-am practicat acest sport, explică ea ca să se scuze.

– Nu-i grav. O să vezi că după câteva minute dificile, mișcările îți vor reveni și vei alerga precum o săgeată.

Afirmația aceasta o încurajă pe Lia, care prinse puțină siguranță. Se întoarse spre însoțitorul ei.

– Tu nu vii?

Drept răspuns, Brett o luă de mână și o antrenă spre centrul lacului. Lia se agăță de el, de teamă să nu cadă.

– Nu atât de repede! strigă ea.

– Tu nu aluneci, alergi! Dacă vei continua așa, o să cazi.

Tânăra femeie îi aruncă o privire furioasă, dar el o ignoră și începu să-i dea sfaturi.

– Fă pași lungi și încearcă să păstrezi patinele cât mai mult posibil în contact cu gheața. Alunecă în același ritm cu mine. Iată! Nu-i mai plăcut așa?

Lia trebui să admită că era adevărat. Mai ales când Brett îi trecu un braț în jurul umerilor, fiind constrânsă să-i înconjoare talia cu al ei .

– De ce nu există muzică aici? exclamă el. Apoi intonă aria unui vals, cântând din răsputeri, dar complet fals.

Lia nu-și putu stăpâni hohotele de râs.

– Ce pereche uimitoare trebuie să formăm! Eu cu ciorapii mei pestriți și tu cu modul de a cânta.

– Ai ceva de reproșat cântecului meu? Sau ciorapilor mei care încălzesc?

– Oh, nu, absolut nimic! Una sau alta îi va ține pe ceilalți patinatori la distanță.

Dintr-o dată, Lia își pierdu exhilibrul cu un țipăt ascuțit. Brett o redresă ferm și ea îi simți respirația pe obraz.

– Ai remarcat că te fac întotdeauna să cazi?

Tânăra femeie îi adresă un surâs recunoscător.

– Da, dar mă prinzi întotdeauna la timp. Probabil îți place să mă vezi în pericol pentru a-mi sări în ajutor. De altfel, mi-ai spus deja că adori să mă provoci și nu încetezi s-o faci.

– Da! Descopăr de fiecare dată o licărire extraordinară aprinzându-se în ochii tăi! Dar reușești cu toate acestea să te stăpânești în majoritatea timpului, ascunzându-ți adevărata personalitate sub aparențe glaciale și convenționale. De ce nu lași să iasă la suprafață înflăcărarea care te caracterizează?

– Cineva și-ar putea arde fără îndoială aripile... murmură ea.

– Sunt gata să-mi asum acest risc, răspunse el prompt.

Admitea că voia să-i înfrângă reticențele, dar lua în considerație și posibilitatea de a înregistra un eșec. Ca un jucător, sau... ca unul care va putea suporta refuzul ei? Probabil că și el era vulnerabil, dar care erau oare slăbiciunile lui?

– Brett...

– Da?

Zeci de întrebări se îmbulzeau pe buzele Liei. Dar nu îndrăznea să le dea glas. Cum să-și asume riscul să-și dăruiască dragostea acestui bărbat, care părea gata s-o cucerească, fără

să știe la ce se expunea? Ce garanții avea că nu va fi abandonată o dată ce va fi îndrăgostită de-a binelea de el?...

– Vrei să-mi spui ceva, Lia, repetă el cu răbdare.

– Nu. Să continuăm, zise ea în cele din urmă.

Brett își slăbi strânsoarea și continuară să alunece câteva clipe unul lângă altul fără să se atingă.

– Să vedem dacă-l putem găsi pe Ted, zise Lia; probabil se întreabă unde sunt.

– Bună idee.

Lia recunoscu tonul pe care-l folosea când încerca să-și ascundă o ezitare. La ce se gândea oare?

Zăriră curând căciulița roșie a lui Ted. Lia patină spre el, cu Brett pe urmele ei.

– Ah, mamă, iată-te! Te-am căutat peste tot să-ți arăt un nou pas. Dar... ce ai în picioare?

– Hm, niște ciorapi cu încălzire.

– Sunt ciudați! făcu el clătinând din cap. Privește-mă.

Își luă avânt și făcu un tur pe care-l încheie patinând cu spatele. Când reveni la mama lui, obrajii lui erau roșii de entuziasm.

– Ai văzut? Acum am învățat! Voi putea curând să-i depășesc pe cei mari!

Lia îi zâmbi, rămânând rezervată.

– Nu-i atât de sigur.

Băiețelul îl privea acum pe Brett cu uimire.

– Ah, Ted, dânsul este domnul Rayner, care mi-a dat acel sistem de alarmă pentru tine.

– Brett, o corectă acesta întinzând mâna. Îmi pare bine să te cunosc, băiete.

Ted îi strânse solemn mâna.

– Am încercat să asamblez acel aparat, dar instrucțiunile de întrebuințare sunt foarte prost redactate.

– Ted! exclamă Lia pe un ton de reproș.

– Nu-i nimic, zise Brett râzând.Sunt un bun inventator, dar nu știu să redactez instrucțiunile de întrebuințare.

Ted îl privi cu mai mult interes.

– Sunteți inventator?

– Ei, da, admise Brett. Și tu?

– S-a întâmplat să fac și eu unele invenții.

– Adevărat? întrebă Lia, uimită. Nu mi le-ai arătat niciodată.

– Probabil că nu sunt încă puse la punct, îi șopti Brett. Nouă, inventatorilor, nu ne place să ne dezvăluim secretele tuturor, nu-i așa, Ted?

Băiețelul încuviință, vizibil încântat să fie pus în rândul unor adevărați inventatori. Lia își simți inima plină de recunoștință față de Brett, care reușise atât de repede să-l facă pe fiul ei să se simtă în largul lui.

Un grup de patinatori trecu prin fața lor în mare viteză. Ted prinse brațul mamei sale, urmărindu-i cu privirea:

– Vezi? Aș vrea să merg și eu la fel de repede ca ei!

– Ei bine, să-i dăm drumul, Ted. În mâna mamei tale, îl îndemnă Brett.

– Oh, nu! protestă Lia.

– Nu te teme, sunt aici.

Bucuria lui Ted o hotărî.

– Foarte bine, dar să începem încet.

Brett patina în față, urmat de Lia și de fiul ei. Se avântară pe pistă, ținându-se de mână și râzând în hohote. Domnea buna dispoziție și orele trecură rapid. Între două curse nebunești, se duceau să se încălzească la foc.

În cele din urmă, Lia trebui să-i implore să se oprească.

– Ce s-a întâmplat? Ți-e frig?

– Nu, răspunse ea trăgându-și sufletul. Trebuie să recunosc că în pofida aspectului lor ciudat, ciorapii tăi cu încălzire sunt minunați. Dar sunt istovită și cred că ar trebui să ne întoarcem acasă.

Ted se încruntă, foarte dezamăgit.

– Oh, mamă! Ne distrăm atât de bine!

– Nu ți-e foame?

– Deloc.

– Mama ta are dreptate, interveni Brett. Peste câteva minute, vei fi înțepenit de frig. Este de-ajuns pentru astăzi.

– Dar mi-ați promis să-mi ascuțiți lamele patinelor ca să pot alerga și mai repede.

Brett îi zâmbi cu regret.

– N-am piatra de ascuțit la mine.

– Noi avem una acasă. Dacă ne însoțiți, vom cina împreună și vă veți ocupa după aceea de patinele mele. Haide, Brett, vino!

Brett se întoarse spre Lia cu un aer întrebător.

– Mama ta trebuie să hotărască, Ted.

Înainte ca ea să fi putut răspunde, băiețelul exclamă:

– Oh, ea este de acord. Îi place de dumneavoastră!

– Adevărat?

Brett se întoarse spre tânăra femeie, vizibil amuzat de încurcătura ei. O priveau amândoi, Ted cu speranță și Brett cu un zâmbet ispititor. În consecință, cu un oftat resemnat, acceptă propunerea lor.

– De acord. Sper că-ți place spanacul.

– La nebunie! exclamă Brett cu entuziasm. Să mergem! Ultimul care își scoate patinele va spăla vasele.

Capitolul 6

Pe drumul spre casă, Lia rămase tăcută, cu ochii ațintiți cu încăpățânare asupra mașinii lui Brett, care o preceda la vreo cincizeci de metri. Din fericire, Ted vorbea parcă pentru el însuși, neprecupețindu-și elogiile la adresa noului său prieten, ceea ce-i permitea tinerei femei să reflecteze asupra modului cum evolua situația. Una era să-l întâlnească pe Brett pe teren neutru– la restaurant, la biroul lui și chiar la club, locuri unde putea crede îndreptățit că întreține cu el o relație profesională – și altceva era să-l primesacă în propria ei casă fără alt motiv decât că voia să rămână în compania lui.

Lia trebuia să admită că bărbatul acesta o atrăgea, că era din ce în ce mai sensibilă la farmecul lui seducător, și asta în pofida pericolului pe care-l reprezenta faptul de a stabili cu el raporturi mai apropiate. Pentru a nu ceda încă o dată seducției pe care o exercita asupra ei, trebuia să vegheze ca raporturile lor să nu capete o turnură compromițătoare.

Excedată de toate aceste avertismente pe care și le adresa ei însăși, tânăra femeie ar fi vrut să dea liber sentimentelor pe

care i le inspira Brett. Din nefericire, era puțin previzibil. Astfel încât revenea cu încăpățânare la primul ei gând: faptul de a-l invita pe Brett sub propriul ei acoperiș reprezenta un mare risc. În fața insistenței lui Ted, nu putuse refuza să-i propună să cineze în compania lor, dar era indispensabil să stabilească între ei distanța potrivită pentru a nu da ocazia unor cuvinte sau gesturi echivoce.

Întărită de această hotărâre, tânăra femeie se simți dintr-o dată ușurată. În consecință, se angajă pe drumul care ducea la casa ei arborând un zâmbet încrezător. Totul se va desfășura foarte bine.

Abia intrat în salonul primitor amenajat de Lia, Brett se lansă într-un călduros concert de laude la adresa talentelor ei de decoratoare.

– De cât timp locuiți aici?

– De patru ani, răspunse ea încercând să descheie nasturii paltonului băiețelului ei.

Dar acesta nu putea sta locului, entuziasmat de compania vizitatorului a cărui prezență o dorise atât de mult.

– Lasă-mă pe mine s-o fac, propuse atunci Brett trecându-și mâna prin părul băiețelului.

– Foarte bine! exclamă Lia fulgerându-l pe Ted cu privirea. Dacă nu-l asculți pe Brett, dragul meu, tu...

Dar copilul se metamorfozase într-un model de cumințenie și acceptă ca prietenul lui să-i scoată hainele ude.

– Du-te și agață-ți lucrurile în uscătorie, îi ordonă Lia pe un ton fără replică. Când voi reveni, nu vreau să văd nimic în dezordine...

Ted clătină din cap cu supunere.

În oglinda mesei sale de toaletă, Lia își privi cu un aer mulțumit obrajii trandafirii de la ziua petrecută în aer liber.

Un nor de pudră, o tușă de rimel pe gene, o urmă ușoară de ruj pe buze și machiajul ei era gata, chiar foarte reușit... Pentru a-și îmbunătăți și mai mult înfățișarea, își dezlegă părul blond și acesta îi căzu în cascade ondulate și strălucitoare pe umeri. O ultimă privire asupra ținutei – o rochie de culoarea smaraldului care se modela perfect pe silueta ei voluptuoasă – și reveni la Brett și Ted.

Absorbiți complet de operația delicată a ascuțirii patinelor băiețelului, cei doi complici n-o auziră venind.

– Data viitoare când vei patina, o să alergi ca vântul, vei vedea.

Cât de bine se potrivesc! se gândi tânăra femeie cu emoție. Atât de mișcător, atât de emoționant prin tristețea și fragilitatea lui, Ted radia vizibil de fericire. Datorită lui Brett, bineînțeles, își spuse Lia rămânând deoparte. Dorea să profite cât mai mult timp posibil de spectacolul pe care i-l ofereau copilul ei drag și bărbatul pe care-l dorea. Deși era cu spatele spre ea, Brett părea mai seducător ca oricând. Umerii lui largi, șoldurile înguste, mâinile fine și distinse care mânuiau cu îndemânare patinele lui Ted trezeau în ea o tulburare nesfârșită. Uitând înțeleptele hotărâri formulate doar în urmă cu o jumătate de oră, Lia dorea să se cuibărească lângă el, să savureze deliciile prezenței lui. Văzându-l atât de bine integrat în universul ei familiar, îi inspira speranțe nebune în viitor. Își imagina zeci de seri comparabile cu aceasta, în care toți trei se regăseau în jurul unei cine savuroase pregătite de ea cu grijă, înainte de a urmări un program televizat, de a juca șah sau de a se iubi la lumina focului din șemineu în timp ce Ted ar dormi liniștit în camera lui.

Absorbită de visurile ei, Lia uitase complet realitatea.

– O să mă mai lași să merg la patinoar, mamă?

Enervat de tăcerea inexplicabilă a mamei lui, Ted se ridicase și o trăgea furios de poalele rochiei.

– Da, da, poate, bâigui ea revenindu-și cu greu în fire.

Ce demon o stăpânea oare pentru a se lăsa captivată astfel de planuri despre care nimic nu permitea să se prevadă că s-ar putea realiza într-o zi? Tânăra femeie ridică iritată din umeri, furioasă din cauza accesului de slăbiciune căruia îi cedase în pofida frumoaselor hotărâri la care se mărginise atât de naiv în momentul întoarcerii acasă.

– Dacă am cina? propuse ea cu o voce pe care o spera fermă.

Mai ales să nu arate nimic din tulburarea care-i accelera bătăile inimii. Cu un surâs forțat, se îndreptă spre frigider.

Doamne Dumnezeule! Uitase complet că nu-i mai rămăsese practic nimic. Roșind până în vârful urechilor, se întoarse spre invitatul ei.

– Sunt îngrozitor de jenată, Brett, dar tot ce pot pregăti sunt spaghete cu brânză.

– Ce ușurare să văd că remarcabila organizatoare care ești poate fi uneori prinsă pe picior greșit! exclamă el râzând. Îmi plac la nebunie spaghetele și oricum, plăcerea pe care o încerc în compania ta va înlocui cele mai bune mâncăruri din lume.

– Ești amabil, murmură ea începând să se agite pe lângă mașina de gătit.

După câteva clipe, ea aruncă brusc:

– Am o idee: dacă ne-am duce să cumpărăm o pizza?

– Nu-i nevoie, Lia. Sunt sigur că ne vei pregăti un adevărat festin.

– Nu sunt la înălțimea unei bucătărese pricepute.

Își însoți cuvintele cu o expresie atât de vrednică de milă încât Brett izbucni în râs. Apoi, arătând congelatorul cu un gest victorios, el declară subit:

– Nu este nimic bun de mâncat acolo?

– Ba da, dar va dura ore ca să se dezghețe.

– Nu-ți face griji. Cuptorul poate rezolva acest gen de probleme.

El deschise ușa congelatorului și examină conținutul cu exclamații de entuziasm.

– Cred că visez! Există aici tot ce este necesar pentru a pregăti rață cu portocale.

– Nu știu nimic despre rețeta răței cu portocale, protestă Lia cu un aer jenat.

– Și ce-i cu asta? Află că am cel puțin o calitate, doamnă Cooper: sunt un excelent bucătar. Dacă accepți să-mi dai mână liberă, îți promit că fac minuni.

– Cum dorești.

Liei nu-i venea să-și creadă ochilor. Luă loc pe un scaun și urmări felul în care se descurca. Cu siguranță, era obișnuit cu genul acesta de lucruri deoarece toate gesturile lui demonstrau o uimitoare îndemânare.

Inactivă acum, Lia reflectă din nou la fericirea pe care ar avea-o împărțind viața cu acest bărbat atât de extraordinar. În prezența lui, cel mai mic incident se transforma într-o aventură plină de veselie și de neprevăzut. Spontaneitatea lui, nepăsarea lui nu erau defecte, dimpotrivă. Dacă tânăra femeie își imaginase contrariul la începutul relației lor, fiecare moment petrecut în compania lui dezmințea categoric această prejudecată.

– Ai vin, Lia?

– Da, vin de Burgundia.

– Este perfect.

După ce tânăra femeie scosese două pahare și desfundase sticla, ciocniră fiecare pentru sănătatea celuilalt fără să se slăbească din ochi. Magnetismul exercitat de privirea bărbatului stârni în tânăra femeie o tulburare nespusă. Puseră masa împreună, Brett scoase rața din cuptor și, în sfârșit, își începură cina.

Erau înfometați, și cum mâncarea era delicioasă, nu mai rămase curând nici o fărâmă. O atmosferă de dulce complicitate domnea între ei. Ușor amețită de vin, tânăra femeie se simțea minunat de bine. De mult timp nu mai încercase o asemenea stare plăcută și o cuprinse un val de recunoștință față de cel care era răspunzător de această fericire. Ted părea în al nouălea cer, Brett era minunat de atent, astfel că seara se dovedea extrem de reușită.

Dar ochii băiețelului începeau să se închidă de somn. Cu toate că lupta din toate puterile să rămână lângă noul lui prieten, Lia ghicea că va adormi curând pe scaun dacă nu-l trimitea la culcare.

– Este ora de culcare, dragul meu. Mâine mergi la școală, nu uita.

– Oh, nu! Nu mi-e somn deloc, să știi.

– Mama ta are dreptate, interveni Brett. Uite, ești atât de obosit încât nici n-ai luat prăjitură.

Convins de acest argument fără replică, băiețelul se resemnă să se ridice, oftând cu regret.

– Noapte bună, Brett. Îți mulțumesc că mi-ai reparat patinele. Mă însoțești, mamă?

– Bineînțeles, dragul meu.

Tânăra femeie îl ajută pe copil să-și îmbrace pijamaua, îl înveli cu dragoste, apoi reveni în bucătărie. Brett aranja tacâmurile în mașina de spălat vase.

– Lasă-le, te rog!

Ignorându-i remarca, el declară zâmbind:

– Ted este un băiat formidabil. Te invidiez sincer, Lia.

– A adormit ca un bebeluș. Cred că l-ai cucerit complet. Înainte de a adormi, ultimele lui cuvinte au fost pentru a întreba dacă vei reveni des.

Lia își mușcă limba. Era foarte posibil ca Brett să interpreteze cuvintele ei cu o propunere mascată de a veni la ei cât mai frecvent posibil. Dar el nu păru să acorde atenție acestei eventualități.

– Bucătarului i-ar face plăcere o recompensă, spuse el zâmbind.

Lia înlemni. Va încerca oare să-i fure un sărut?

– Un pahar de coniac va face din mine cel mai fericit dintre bărbați.

După toate aparențele, n-avea nici cea mai mică dorință s-o părăsească acum. Dată fiind ora înaintată, tânăra femeie simțea că în minutele următoare atmosfera cordială care domnise până atunci se va schimba radical.

– Să mergem în salon, acolo sunt băuturile.

Alăturat sufrageriei, se găsea un mic salon pe care Lia îl amenajase cu toată dragostea. Unul dintre pereți era ocupat de o bibliotecă din stejar masiv, ticsită cu cărți. Ceilalți trei erau tapetați într-un roz pal care crea o ambianță intimă. Podeaua era acoperită cu o mochetă groasă de culoare bej, un foc bun trosnea în șemineu și vizitatorii puteau profita pentru

a se instala în superbe fotolii Ludovic XVI capitonate cu catifea. Două mici comode cu marchetării tronau în colțuri, dar piesa cea mai rară și de care tânăra femeie era cea mai mândră era un mic bar de lichioruri dibuit într-un magazin de antichități din New York. Împreună cu un desen de Watteau agățat pe perete, poseda aici o micuță comoară, achiziționată mai curând datorită tenacității cu care căuta obiecte frumoase decât unei bogății personale.

În picioare în mijlocul salonului, Brett cerceta încăperea cu o privire admirativă.

– Sunt fericit să cunosc în sfârșit locul în care trăiești, spuse el după câteva minute. Fiecare detaliu din această încăpere îmi vorbește despre tine. Se găsește aici un amestec de frumusețe, de eleganță, de distincție, se recunoaște de asemenea amprenta unui temperament pasionat, senzual; este minunat, Lia.

Cu câtă sensibilitate analizează lucrurile, se gândi ea. Înțelegerea lui profundă, finețea lui o impresionau. Și chiar în timpul unei descrieri în termeni potriviți a locului, știa să-i arate că înțelesese caracterul complex al personalității ei.

– Totul este funcțional, continuă el. Dar în același timp, aceste culori calde, luxul mobilelor, al catifelelor, cristalurile lustrelor, toate aceste amănunte arată în tine femeia îndrăgostită și impetuoasă care trebuie să fii în circumstanțe potrivite.

Lia își plecă ochii, tulburată de aceste comentarii care priveau profunzimile cele mai intime ale ființei sale.

– Preferi coniac sau whisky? întrebă ea pentru a schimba cursul discuției.

– Coniac, bineînțeles.

Ea îi întinse un pahar, apoi se îndreptă spre telefon pentru a asculta mesajele înregistrate pe robot. Nu atât din

curiozitate, ci mai curând din dorința unui răgaz pentru a-și păstra stăpânirea de sine în fața acestui bărbat atât de derutant.

– Fără probleme de serviciu, seara asta! exclamă Brett punând mâna pe brațul ei.

Ea se supuse fără să protesteze, conștientă că n-ar fi fost politicos să acționeze împotriva dorinței invitatului ei.

Brett se instală pe canapea cu un suspin de mulțumire și luă o înghițitură din alcoolul de culoarea chihlimbarului.

– Grozav! Hotărât lucru, exceptând cele referitoare la bucătărie, ai un talent admirabil să asiguri vizitatorilor tăi un confort fermecător. Am impresia că legături magice mă reține aici, Lia.

El ezită o clipă înainte de a continua:

– Nu sunt sigur dacă gustul acestui coniac este principalul vinovat al acestei magii... Stăpâna casei are fără îndoială o mult mai mare parte de răspundere. Știi, când eram căsătorit și Judy se ocupa de căminul meu, nu m-am simțit niciodată atât de bine ca în seara asta. Prin ce miracol ai reușit că creezi un asemenea paradis?

Fără a putea ghici cauzele. Lia avea impresia că el dorea să evoce anumite amănunte din trecutul fiecăruia. Această aluzie la căsătoria lui era o dovadă evidentă. Efectul alcoolului favorizând efuziunile, ea vru să-i cânte în strună mărturisindu-i cât de mult ținea la această locuință.

– Îmi place la nebunie casa mea, începu ea cu o voce marcată de gravitate... Am cumpărat-o exact după divorț și m-am atașat de ea ca de un colac de salvare. După viața furtunoasă pe care Jack m-a făcut s-o duc, aveam nevoie să-mi regăsesc echilibrul instalându-mă într-un mediu primitor și

liniștitor. Tata m-a ajutat mult în această privință. Întâmplarea făcuse ca Jack și cu mine să fim separați când traversam o perioadă mai curând fastă din punct de vedere financiar. Ceea ce era extrem de rar, preciză ea.

– Cum asta?

– Jack avea pasiunea jocului. Era în stare să riște milioane într-o singură seară. Să piardă totul în câteva ore sau să-și dubleze miza. Ceea ce nu însemna că profitam atunci de această bogăție neașteptată. Pleca din nou la cazinou luni seara și punea iarăși viitorul nostru în mâinile hazardului.

– Trebuie să fi fost epuizant pentru tine, să nu știi niciodată la ce să te aștepți, remarcă Brett cu compasiune.

– Într-adevăr, am traversat momente îngrozitoare. Dar din fericire, ne rămăseseră câteva milioane când am hotărât să ne despărțim. Jack este un om generos, astfel că mi le-a lăsat fără să ezite. Pentru Ted, bineînțeles, deoarece își adoră fiul. Acești bani mi-au folosit să construiesc acest liman de pace care mi-a lipsit atâta timp.

Faptul de a tulbura amintirile vieții aventuroase pe care o dusese odinioară o bulversa pe Lia. Prostiile fostului ei soț lăsaseră în ea cicatrice atât de profunde încât se silise întotdeauna să nu se mai gândească la ele. Dar era greu să uite serile nesfârșite petrecute în așteptarea celui care-i va aduce sau nu cu ce să plătească hainele lui Ted. Deoarece Jack era capabil să-și joace și ultimul bănuț pentru a-și satisface viciul. De altfel, era de-ajuns să nu mai aibă o lețcaie pentru ca patima lui să nu mai cunoască limite. Atunci, trebuia ca Lia să-și vândă bijuteriile cumpărate în perioade mai faste.

– Era îngrozitor, murmură ea cu o voce frântă. Erau zile când n-aveam nici măcar zece dolari. Trebuia atunci să împrumutăm bani de la prieteni. Ce oroare!

Brett o privea cu compasiune și reluă cu un aer jenat:

– Povestea mea este de prost gust, nu-i așa? Scuză-mă că te-am făcut să suporți această relatare detestabilă. Eu sunt marea vinovată, de fapt. N-ar fi trebuit să mă căsătoresc. Dar aveam optsprezece ani, capul plin de idei romantice și găseam că este extraordinar de palpitant. Ce prostie!

– Principalul este că l-ai părăsit, murmură Brett îndatoritor.

Ea îi adresă un surâs trist.

– Da, după cinci ani deliranți! Și a trebuit ca Jack să se comporte într-un fel cu adevărat monstruos ca să mă hotărăsc în sfârșit. Ted avea patruzeci de grade temperatură când l-am trimis pe soțul meu să cumpere medicamentele pe care i le prescrisese un medic. S-a întors în zori, imaginează-ți, după o partidă excesivă de pocher. A doua zi dimineață, i-am cerut tatălui meu să vină să ne ia, pe Ted și pe mine. Ne-am instalat la părinții mei și am început să lucrez, urmând în același timp cursuri serale pentru a dobândi o pregătire profesională mai bună.

Se opri brusc. Restul nu mai prezenta interes. Evenimentele se înlănțuiseră potrivit unei desfășurări logice care o conduseseră la situația prezentă.

Impresionat de povestea ei, Brett o privea cu o admirație neascunsă.

– Ești deosebit de curajoasă, Lia. Cu părul tău blond, nu numai că semeni cu o leoaică, dar în plus, ai și curajul ei.

Ea clătină din cap în semn de negare.

– Orice persoană cu bun-simț ar fi procedat la fel, să știi. Cine ar fi în stare să-și împartă viața cu un om atât de nestatornic care își riscă banii în fiecare seară în timp ce este tată de familie!

Brett își trecu un braț în jurul umerilor ei și întrebă cu o voce înăbușită:

– Această experiență te-a îndepărtat definitiv de dragoste, Lia?

Surprinsă de întrebarea lui, Lia tresări ușor.

– Ce vrei să spui?

Preocupat să se facă bine înțeles, el îi explică răbdător:

– Un bărbat care-și ia riscuri fără să-și asume responsabilități, nu este demn de încredere.

Unde voia oare să ajungă? Se uită atentă la el, așteptând cu nerăbdare să continue.

– Dar nu toți bărbații sunt astfel, bineînțeles. Unii își asumă riscuri pentru că au totul de câștigat din această încercare. Alții preferă liniștea plicticosă a unei vieți fără surprize.

Tăcu din nou, apoi aruncă direct:

– Eu nu sunt dintre aceștia, Lia. Îmi place ideea de a trebui mereu să-mi reconsider viața. După părerea mea, este mai periculos să nu-ți asumi niciodată riscuri decât să te bizui uneori pe noroc. Acționând în felul acesta, ai totul de câștigat. Presupunând că ești inteligent și rezonabil, desigur.

O sonerie de alarmă răsună în mintea Liei. Dar nu vru să-i dea atenție. Brett se făcea avocatul diavolului, dar el îi inspira o asemenea încredere încât nu se temea de ceea ce se pregătea să-i spună.

– Sunt sigur că pot provoca soarta în avantajul meu, continuă el cu convingere.

– Cum poți să știi?

– Vreau s-o cred, răspunse el simplu. Vreau să-mi încerc șansa cu tine. Accepți?

Lia jurase într-o zi să nu mai iubească niciodată vreun bărbat exprimându-se în felul acesta. Dar Brett exercita asupra ei o asemenea atracție încât acest jurământ îi părea astăzi imposibil de respectat. Totuși, Brett era un bărbat original, a cărui inteligență plină de fantezie îl conducea să aleagă soluții riscante. El nu aprecia confortul unei vieți bine ordonate, căuta sistematic mijlocul de a reînnoi interesul vieții lui. Poate se va comporta față de ea la fel ca față de orice altceva, părăsind-o îndată ce o femeie mai captivantă îi va apărea în cale.

– Așadar? insistă el apropiindu-și fața de a ei. Îți asumi riscul să mă iubești?

– Da, murmură ea într-o suflare.

Cedând dorinței care ardea în el de la începutul serii, Brett o sărută cu pasiune. Amețită de căldura corpului lui lângă al ei, Lia avea impresia că trăiește un vis care va lua sfârșit imediat ce va deschide ochii. Valuri fierbinți îi străbăteau ființa, care o făceau să se sufoce de plăcere și să caute mereu dulceața buzelor lui. Conduse de un impuls mai puternic decât rațiunea, degetele ei se strecurară sub hainele lui, apreciind cu desfătare vigoarea brațului său musculos. Senzația de a-i fi trezită după atâția ani plăcerea dragostei îi inspira o asemenea recunoștință încât ar fi vrut să-și strige bucuria.

– Lia, șopti el brusc la urechea ei. Am sperat atât de mult această clipă încât nu îndrăznesc să cred că a venit. Chiar din ziua când te-am întâlnit, am știut că eram destinați unul celuilalt. Ceva s-a declanșat în mine, ceva ce n-am simțit niciodată înainte să te fi întâlnit... O nevoie disperată să te iau în brațe și să nu te mai părăsesc. Am impresia că nu m-aș mai putea lipsi de prezența ta lângă mine.

Cuvintele acestea murmurate atât de tandru aveau pentru ea efectul unui balsam binefăcător. Lia își dădu seama că aștepta în taină să audă aceste declarații de o eternitate. O dorință pătimașă de dragoste o copleșea și faptul că în seara asta această năzuință râvnită atât de fierbinte se realiza în sfârșit o transfigura de fericire. Își sprijini capul la pieptul bărbatului, îi auzi inima bătând la unison cu a ei și avu impresia că lumea întreagă se oprește locului. Aceste clipe de plenitudine vor dura o eternitate, un farmec extraordinar îi lega pe unul de celălalt.

Rămaseră astfel minute lungi, fascinați de reciprocitatea pasiunii lor. Apoi, ridicând-o cu delicatețe în brațe pe tânăra femeie, Brett se îndreptă spre dormitorul unde se vor iubi.

Lia se lăsă în voia lui, încrezătoare și totodată surescitată, nerăbdătoare să trăiască în sfârșit clipele care vor urma.

Când ajunseră în fața patului, Brett o întinse drăgăstos pe acesta și începu s-o dezbrace.

Gesturile lui intenționat lente atâțau focul care aprindea simțurile tinerei femei. Ea ar fi vrut să ajungă goală sub ochii lui într-o secundă; așteptarea pe care i-o impunea bărbatul semăna cu un supliciu delicios.

După un timp care i se păru că durează ore, se întinseră unul lângă altul în aceeași mișcare, apoi se îmbrățișară cu înflăcărare. Corpurile lor amestecate se supuneau instinctiv aceleiași aspirații, fiecare răspunzând mângâierilor partenerului în cea mai desăvârșită armonie.

Aureolată de masa mătăsoasă a părului ei blond, fața Liei i se înfățișa lui Brett în toată splendoarea ei și el nu se sătura să admire frumusețea fascinantă a celei care-l acceptase. Cu o mână abilă, mângâia corpul ei voluptuos, minunându-se să

descopere sub degete moliciunea catifelată a pielii ei ca sideful. Lia rămânea abandonată bunului lui plac, încântată de plăcerea pe care el o stârnea în ea. De pe buze îi scăpau gemete, la care Brett răspundea șoptindu-i jurăminte fierbinți. Nici unul nu și-ar fi putut imagina o fuziune mai desăvârșită a două ființe.

Dar pasiunea lor nestăpânită îi făcea să-și piardă capul. Agățându-se cu înflăcărare de umerii partenerului ei, Lia își înnodă picioarele în jurul taliei lui. Un val de plăcere mai violent decât celelalte îl copleși. Apăsându-și buzele pe sânii umflați ai Liei, Brett cunoscu o fericire extraordinară. Tânăra femeie tremura în brațele lui, cu fața transfigurată de plăcere și ochii strălucind de exaltare.

Devenea imposibil să mai întârzie mult timp momentul suprem când extazul va ajunge la paroxism. O lungă tresărire îi străbătu, se strânseră năvalnic în brațe câteva secunde.

Îmbrățișați strâns, așteptară mult timp până când ritmul inimii lor să redevină normal.

– Lia, dragostea mea, nici în visele mele cele mai nebunești n-aș fi îndrăznit vreodată să-mi imaginez că ești atât de minunată, rosti în cele din urmă Brett cufundându-și ochii în ai ei.

Lia nu răspunse nimic, convinsă că nu existau cuvinte destul de puternice pentru a descrie amploarea fericirii ei. Înțelegând natura tăcerii ei, Brett avu un surâs radios.

– Draga mea, te iubesc.

În seara asta, le fusese dat să trăiască momente de plenitudine absolută. Mulțumind destinului că binevoise să le dea o asemenea șansă, adormiră unul în brațele celuilalt, cu zâmbetul pe buze.

Capitolul 7

În următoarele două săptămâni, Lia se consacră exclusiv lucrului pe care Brett i-l încredințase. Punerea pe picioare a întreprinderii lui nu era o treabă simplă și tânăra femeie se angajă cu energia și eficacitatea unei specialiste.

După zile lungi petrecute în atmosfera trepidantă a întreprinderii, să se regăsească în compania lui Ted îi procura o senzație de destindere agreabilă. O liniștea considerabil să nu mai fie cufundată în anturajul bărbatului care o atrăgea tot mai mult cu fiecare zi. Ca mamă atentă și iubitoare, se ocupa de fiul ei, având grijă să-și facă baie, îi supraveghea cina, înainte de a putea în sfârșit să-și acorde câteva momente pentru ea însăși. Abia atunci realiza pe deplin tulburarea pe care Brett o săvârșise în viața ei. Sub orice aspect îi analiza personalitatea, îi descoperea fără încetare noi calități. Era vesel, prevenitor, afectuos, plin de un entuziasm expansiv... Și mai cu seamă, știuse să câștige admirația fiului ei până într-atât încât Ted și Janie nu mai

vorbeau decât despre el și despre marile merite pe care le avea în ochii lor. Într-un cuvânt, Lia era îndrăgostită nebunește de el...

Cu toate acestea, tânăra femeie nu încerca fericirea perfectă pe care o asemenea certitudine ar fi trebuit s-o facă să simtă. Firea originală a lui Brett trezea în ea neliniști ascunse. Se putea oare ca atracția manifestată față de ea să nu fie decât un simplu capriciu menit să dispară îndată ce s-ar ivi ocazia? Nu avea oare obiceiul să se entuziasmeze subit pentru ceva, chiar dacă aparent era vorba doar de domeniul strict profesional, fapt care dovedea cel puțin că nu era de o constanță fără repros? De fapt, îndată ce Brett ducea la bun sfârșit un proiect, îl abandona pentru a se întoarce spre alte centre de interes, mai pasionante în ochii lui decât un domeniu deja explorat. Fără ca cea mai mică dovadă să-i susțină neliniștile, Lia se temea că se va comporta la fel față de ea însăși. După ce va fi epuizat plăcerile procurate de prezența ei în preajma lui, va renunța pur și simplu să continue legătura lor.

Deși atitudinea lui Brett față de ea nu suferise nici o degradare, temerile tinerei femei creșteau zi de zi. Firește, el continua să-i declare dragostea lui, cu o ardoare și o sinceritate care nu lăsau loc nici celei mai mici îndoieli, dar ce va fi în viitor? Lia îi asculta declarațiile pasionate cu o plăcere pe care timpul n-o micșora, dar incertitudinea vicleană care o frământa nu reușea să dispară.

Astfel că, după cincisprezece zile de întâlniri cotidiene cu un bărbat în care n-avea încredere, o imensă oboseală față de nesiguranța care o amenința începu să-i compromită echilibrul. Efectul cel mai neîntârziat al acestei neliniști consta într-o retragere în sine tot mai vizibilă.

Brett nu putea să nu observe că Lia se închidea în cochilia ei într-un fel evident. Surprins de această reacție căreia nu-i ghicea cauzele, ezita să-i împărtășească uimirea lui. Dar într-o dimineață, ferm hotărât să abordeze deschis problema, o întrebă pe nepusă masă:

– Ce se întâmplă, draga mea? Am impresia că te supără ceva.

– Nu, ce idee!

În ciuda zâmbetului cu care Lia însoțise acest răspuns, Brett nu se arătă deloc mulțumit de turnura pe care o lua legătura lor. El nu-și deschise inima tinerei femei, care interpretă această rezervă drept indiferență.

Incidentul care surveni două sau trei zile mai târziu trebuia după toate aparențele să-i dea dreptate. Lia îl invitase pe Brett la cină în seara aceea și, fără s-o anunțe, el nu venise la întâlnire.

Seara aceasta va rămâne pentru Lia una din cele mai urâte amintiri din viața ei. După mai multe ore de așteptare, auzi în sfârșit telefonul sunând.

– M-am înhămat la o treabă deosebit de pasionantă și am pierdut complet noțiunea timpului, draga mea. Iartă-mă!

– Este miezul nopții, Brett. Treaba aceea trebuie să fie într-adevăr deosebit de interesantă. Am încercat să-ți telefonez și...

„ Este fără îndoială în compania unei femei fermecătoare“, se gândi Lia simțind că i se strânge inima.

Oscilând între dorința de a-și manifesta mânia și bucuria de a-i auzi în sfârșit vocea, tânăra femeie nu știa ce atitudine să adopte. De aceea, așteptă să vorbească el.

– De teamă să nu fiu deranjat, am debranșat aparatul, explică el.

El păstră o clipă tăcerea și reluă:

– Îți amintești acel proiect care îmi este atât de drag, transformarea unei înregistrări muzicale în imagini electronice. Sunetele generează forme grafice colorate....

Iată că se lansa într-o intermnabilă digresiune tehnică! Surdă la acest monolog, Lia își stăpâni plânsul care o încerca. Presupunând că aceste explicații erau sincere, ele confirmau în mod vădit indiferența pe care Brett o manifesta în toate privințele. Făcând un efort pentru a-și domina tristețea, ea declară pe un ton vesel:

– Oricum, această întâmplare neprevăzută cade la timp, Brett. Eu însămi sunt foarte ocupată cu pregătirea mutării familiei Johnson care va avea loc mâine. Verificarea listei nesfârșite de obiecte este epuizantă.

– Hotărât lucru, n-avem noroc! Nu ne-am văzut seara asta, și miercuri, ziua de destindere pe care hotărâsem s-o petrecem împreună, nu va putea avea loc: trebuie să mă întâlnesc cu un avocat pentru a vorbi despre problemele ridicate de impozitarea companiei mele.

În adâncul ființei, Lia ghicise în mod confuz că această întâlnire va fi anulată. De aceea, nu fu deloc surprinsă că Brett îi confirmă acest presentiment. Acum, i se părea că legătura lor era definitiv compromisă. Brusc, vru să-i mărturisească toate neliniștile care o măcinau. Poate că el i-ar opune o dezmințire categorică afirmațiilor ei. Avu încă o dată puterea să tacă, fără a reuși totuși să ascundă complet că era decepționată. Brett nu întârzie s-o întrebe despre motivele tăcerii ei.

– Lia? Ești supărată?

Părea realmente îngrijorat.

Nu, se gândi ea cu amărăciune. Îmi fac iluzii. Solicitudinea lui era pur formală.

– Totul merge foarte bine, îl asigură ea cu fermiate. Dar dacă înțeleg bine, nu vom avea mult timp o singură clipă pentru noi. Probabil voi fi ocupată toată săptămâna.

O tăcere apăsătoare urmă acestei declarații, pe care Brett o rupse în cele din urmă spunând cu tandrețe:

– Îmi pare rău că te-am făcut să mă aștepți degeaba seara asta, Lia. Mă ierți?

– Ce întrebare! Să nu mai vorbim despre asta, n-are nici o importanță.

Așteptă câteva secunde înainte de a încheia:

– Îți telefonez vineri sau sâmbătă, Brett. Îmi voi îndeplini cu siguranță contractul și compania ta va fi readusă pe linia de plutire.

„Și nu vom mai avea niciodată ocazia să ne vedem", continuă ea în sinea ei.

– Nu-ți închipui ce recunoscător îți sunt, răspunse Brett. Acum, te las. Noapte bună, dragostea mea... A trecut de mult ora de culcare.

După o noapte dificilă în care se chinui mult timp să-și găsească somnul, Lia se trezi mai târziu cu douăzeci de minute. Într-o dispoziție sumbră, se îmbrăcă în grabă, enervată la ideea că nu va ajunge la timp la familia Johnson.

Lucrătorii începuseră deja să încarce lăzile în camioanele lor, dar Milt și Mary Johnson o întâmpinară pe tânăra femeie asigurând-o că întârzierea ei n-avea nici o importanță.

Zâmbitori și plini de energie, vizibil încântați la ideea de a-și schimba domiciliul, ofereau spectacolul unui cuplu fericit care reușise foarte bine în viață. Văzându-i atât de entuziasmați, Lia nu se putu împiedica să simtă o mică înțepătură de gelozie. Ei aveau norocul să trăiască marea dragoste în timp ce ea însăși visa să se căsătorească într-o zi cu Brett fără speranța că dorința ei se va realiza.

Dar această amărăciune fu de scurtă durată. După ce munca ei îi oferise ocazia să frecventeze acești oameni atât de amabili, deveniseră toți trei prieteni și tânăra femeie se felicita pentru asta. Decât să-și compătimească soarta comparându-și situația cu a lor, prefera de departe să se bucure în toată libertatea de plăcerea pe care o avea cunoscând un cuplu atât de potrivit și a cărui fericire se răsfrângea asupra celorlalți.

Uitându-l deocamdată pe Brett, se consacră cu energie sarcinii care o aștepta. Moment binefăcător care-i ușura tristețea până la apusul soarelui.

– O cafea, Lia? îi propuse Mary Johnson spre orele șase seara.

– Cu plăcere.

– Și dacă am inaugura noua noastră bucătărie? înterveni atunci Milt, zâmbind. Mi s-au lungit urechile de foame, imaginați-vă. O mică gustare ar fi binevenită.

– Excelentă idee! îi întări spusele soția lui îndreptându-se spre bucătăria ultramodernă pe care Lia le-o descrisese cu entuziasm.

Profitând de acest moment de răgaz, Lia se lăsă să cadă pe o canapea scoțând un oftat de ușurare. Ziua se terminase!

Etichetate cu grijă, zeci de lăzi erau aliniate de-a lungul pereților, într-o ordine impecabilă. Talentele organizatorice ale Liei, vigilența ei fără fisură făcuseră minuni și cei doi Johnson nu vor avea nici o dificultate în amenajarea noii lor locuințe.

Contemplându-și opera cu o privire mulțumită, tânăra femeie tresări brusc. Deși nu-l auzise venind, Brett Rayner era în fața ei, cu un zâmbet șovăitor pe buze.

– Ce faci aici? întrebă ea când își veni în fire.

– Joc squash în cartier, răspunse el mutându-se de pe un picior pe altul. Cum partenerul meu a renunțat, m-am gândit că...

– Dar cum ai aflat unde eram? îl întrerupse ea străduindu-se să-și ascundă tremurul vocii.

– Săptămâna trecută, mi-am permis să-ți consult agenda pentru a căuta un număr de telefon de care aveam nevoie. Fără să-mi dau seama, am înregistrat inconștient adresa acestei case. Și iată-mă...

Lia nu știa ce să spună. Nu era lipsit de îndrăzneală ca să procedeze exact ca și cum ar fi fost convins că va fi încântată să dea buzna peste ea. Îi trecu o idee prin minte: de ce să nu se pregătească încă de acum pentru despărțirea inevitabilă care va surveni între ei, arătându-i o indiferență prefăcută?

– Sunt foarte ocupată, anunță ea arătându-i lăzile din jurul lor.

El îi aruncă o privire surprinsă, apoi, reacționând într-un mod neprevăzut, reluă cu vioiciune:

– Prea ocupată pentru a-mi acorda un singur sărut?

Înainte să poată protesta, puse stăpânire pe buzele ei. Cuprinsă de o tulburare de nestăpânit, tânăra femeie se abandonă îmbrățișării lui.

– Dumnezeule! murmură ea zărindu-i pe cei doi Johnson care urmăreau scena din pragul bucătăriei.

– Domnul și doamna Johnson, domnul Brett Rayner, bâigui ea simțind că obrajii îi iau foc.

Arborând un surâs lipsit de cea mai mică jenă, Brett se îndreptă spre Mary și Milt pentru a-i saluta cu o strângere de mână energică.

– Brett este unul dintre prietenii mei, adăugă ea fără să-și dea seama de absurditatea acestei precizări.

– Presupun, încuviință Mary cu un aer complice. Sunteți fără îndoială omul de afaceri despre care ne-a vorbit Lia?

Brett clătină din cap.

– Absolut. Și îmi închipui că apreciați ca și mine la justa valoare talentele organizatorice fără egal ale doamnei Cooper.

În ciuda impoliteții evidente a situației, Brett avea abilitatea de a orienta conversația spre un teren strict profesional, fără ca asta să pară deplasat. În locul unei scene de vodevil, incidentul părea acum absolut normal. Lia nu se putu împiedica să admire delicatețea și diplomația companionului ei.

– Colaborarea Liei Cooper ne-a ajutat într-adevăr extraordinar, susținu Milt cu căldură. Singurul lucru pe care-l regret este că n-am cunoscut-o pe Lia cu mult înainte. Magazinul meu ar fi mers cu siguranță mult mai bine. Sau cel puțin n-aș fi fost obligat să-mi petrec în el șaizeci de ore pe săptămână. Eram...

– Îți plăcea la nebunie! îl întrerupse soția lui pe un ton ironic. Timp de treizeci și cinci de ani, magazinul a însemnat singura ta rațiune de a trăi. N-aș fi fost mai geloasă dacă ar fi fost vorba de o femeie tânără și frumoasă! Dar am sfârșit totuși să mă obișnuiesc, continuă ea adresându-se lui Brett. De altfel, acum că suntem la pensie, sper că dragul și iubitul meu soț nu se va simți obligat să-mi consacre tot timpul lui. Nu văd cum ne vom duce viața lovindu-ne unul de altul ani de zile...

Privirea ei malițioasă dezmințea asprimea cuvintelor.

– Nu te neliniști, draga mea, voi pleca să joc bridge în fiecare joi.

– Joile, zilele de luni, marți și celelalte... replică Mary râzând. Uiți corul, clubul de sport și nu mai știu ce.

– Și orele mele din pian! exclamă Milt entuziasmat. Să știi, Lia, am devenit un adevărat virtuoz!

– Te descurci, îl corectă Mary prefăcându-se indignată. Ce lăudăros ești!

– Nu înțelegi nimic din jazz, draga mea.

Bătrâna doamnă îi aruncă o privire atât de furioasă încât toți trei râseră cu poftă.

Dincolo de acest schimb vesel de cuvinte se simțea o notă de amărăciune și Lia fu puțin decepționată. Își închipuise întotdeauna că acest vechi cuplu fermecător împărtășea de ani de zile aceleași pasiuni și faptul de a descoperi că fiecare dintre ei se consacra unor ocupații diferite o surprindea.

Sunt stupid de sentimentală, își zise ea imediat. Este normal ca două ființe să nu se consacre exclusiv unul altuia în decursul întregii lor vieți. Asta nu-i împiedică să se iubească.

Absorbită de gândurile ei, Lia uitase momentan prezența prietenilor ei. De aceea, tresări când Mary o bătu prietenește pe umăr.

– Ești atât de obosită încât nu mai ai puterea să vorbești, constată ea înțelegătoare. Nu vreau să te mai rețin, draga mea Lia. Vom cina împreună în altă zi, dacă vei dori. Să știi că îți suntem extrem de recunoscători că ți-ai făcut treaba cu atâta zel și eficacitate.

– Ai făcut miracole! adăugă Milt luând mâinile tinerei femei.

– Este adevărat, îi întări Mary spusele. Când mă gândesc că ai știut să ne arăți cum să așezăm mobilele care ocupau cele zece încăperi ale vechii noastre case în acest apartament!

Cercetă salonul cu un aer nostalgic.

– Acum, este rândul nostru să intrăm în acțiune, Milt. Trebuie să urmăm indicațiile Liei și să punem toate astea la locul lor!

– Credeam că sunt la pensie! gemu simpaticul bătrânel pe un ton fals scandalizat. Dar serios vorbind, Lia, ne-ai fost de un ajutor nemaipomenit.

– N-a fost vorba decât de renunțarea la obiectele nefolositoare, știți bine. Dar sunt mulțumită că sugestiile mele v-au plăcut.

– La revedere, Lia. Pe curând, sper.

– Sunteți siguri că nu vreți să vă ajut să aranjați toate astea?

– Nici nu se pune problema, doamnă Cooper. Ați făcut destul pentru astăzi.

– Dacă acceptați să revin...

Cei doi Johnson îi conduseră pe Lia și pe Brett până la ușă și după un ultim rămas-bun aceștia ieșiră din imobil.

Afară, zăpada cădea cu fulgi mari și Lia se înfioră.

– Sper că nu ți-ai lăsat mașina prea departe, draga mea, altfel ne vom transforma în statui de gheață!

– Ai spus că sala ta de sport este la doi pași...

– Era vorba de un pretext, recunoscu Brett. Dar sunt sigur că nu mă vei abandona în această furtună.

– Numești asta furtună?

Începură amândoi să râdă și ajunseră alergând la mașina tinerei femei.

În intimitatea mașinii, prezența lui Brett trezi în Lia un nedefinit sentiment de neliniște. El își trecuse brațul pe spătarul scaunului pe care era așezată și degetele lui îi atingeau ușor umărul. Tulburată de acest contact, neștiind ce să spună pentru a rupe tăcerea care domnea între ei, se prefăcu absorbită de conducerea vehiculului. Apoi, nemaiputând rezista, îl întrebă subit:

– Ce s-a întâmplat nou, astăzi?

– Nimic, și tocmai asta-i problema. Închipuie-ți că blestematul acela de Harry tot n-a adus instrucțiunile de folosire ale aparatelor medicale de precizie a căror montare am terminat-o. Această întârziere paralizează o parte din activitățile mele!

– Exagerează! Dar contractul pe care l-am încheiat cu el va împiedica în viitor ca acest gen de incident să se mai producă.

– Ceea ce nu rezolvă problemele mele actuale.

– Îi voi telefona, promise Lia, nu te neliniști.

În clipa aceea, mașina avu o tresărire și motorul făcu mofturi, dar acceptă în cele din urmă să pornească. Lia scoase un oftat de ușurare.

– Data viitoare, mașina asta mă va lăsa baltă definitiv, bombăni ea.

– Acum că înregistrezi atâtea succese profesionale, ai putea să-ți oferi o mașină de lux!

– Este adevărat că afacerile merg destul de bine, recunoscu ea zâmbind. Paul Jeffries m-a asigurat nu de mult că îmi va propune cu siguranță să lucrez pentru compania Guilford. Datorită ție, Brett. Treaba pe care mi-ai încredințat-o mi-a dat posibilitatea să-mi stabilesc mai temeinic reputația. Îți sunt foarte îndatorată.

– Am mașina acolo, interveni atunci Brett fără să acorde atenție ultimelor ei cuvinte. Dar înainte să ne despărțim, trebuie să-ți supun atenției o idee la care mă gândesc de curând. Aș vrea să realizezi pentru mine un nou proiect.

Lia tresări, surprinsă.

– Ce vrei să spui?

– Îți amintești că ți-am vorbit despre acea casă pe care am închiriat-o de câțiva ani?

– Da, vag, răspunse Lia cu o voce nesigură.

– Cum este ridicol să plătesc o chirie pentru un loc unde nu sunt practic niciodată, găsesc că ar fi judicios să transform o parte din casa de la Willow Lane în spațiu de locuit. Bineînțeles, vor fi absolut necesare o serie de amenajări.

Păstră o secundă de tăcere.

– Și tu ești foarte capabilă să conduci operațiunile.

– Dar eu nu sunt arhitect! Sunt doar capabilă să realizez decorarea interioară.

– Ai în schimb toate calitățile cerute de această meserie. Este suficient să constați modul în care ți-ai aranjat casa pentru a fi convins. Atunci, ești de acord?

– Lasă-mi puțin timp să mă gândesc. Am două contracte în lucru și nu știu dacă voi avea timp să mă ocup de altceva.

– Am nevoie de serviciile tale, Lia.

De ce se exprima oare astfel? Ceda tentației de a încerca un nou capriciu? Poate că dorea să prelungească răstimpul în care vor fi obligați să se vadă cu regularitate fără intenția de a se angaja durabil cu ea. Dacă accepta, Lia era deplin conștientă că dragostea ei pentru el n-ar face decât să crească, în timp ce riscurile de a-l vedea dispărând într-o zi nu s-ar micșora deloc.

– Așadar? repetă el cu un zâmbet vesel.

– Ai vrea să-ți răspund pe loc? Este puțin prea repede, nu?

– Când începi? reluă el fără să dea atenție întrebării ei.

– Lasă-mă să reflectez, te rog.

Fața lui Brett se întunecă imperceptibil.

– Vreau să te ajut, murmură atunci Lia supunându-se unui impuls irațional.

Era imposibil să reziste farmecului acestui bărbat diabolic. Dar imediat după ce își dăduse acordul simți cum o cuprinde un val de panică. Va trebui să mai petreacă zile și zile de neliniște în care nu va putea scăpa de imaginea obsedantă a bărbatului pe care-l iubea și care, poate, nu simțea pentru ea decât un entuziasm trecător.

– Îți mulțumesc, declară Brett scrutând-o cu o privire în care se amestecau gratitudinea și tandrețea. Pe curând? continuă el cu un aer îngrijorat.

– Nu știu, Brett. Ted se va întoarce târziu de la școală și trebuie să mă ocup de el. Te voi suna după aceea.

Peste figura lui Brett trecu o expresie fugitivă de decepție; Lia n-ar fi putut spune dacă era rezultatul iritării sau al tristeții.

El deschise portiera mașinii, puse un picior pe trotuarul cu zăpadă apoi, într-un gest rapid și neașteptat, depuse un sărut ușor pe buzele tinerei femei.

Lia îl urmări dispărând după colțul străzii, împietrită de tulburarea pe care sărutul o stârnise în ea. Își continuă mașinal drumul, obsedată de amintirea minutelor abia scurse. De ce acceptase oare să se ocupe de casa lui de vreme ce cunoștea deja rezultatul acestei acțiuni?

Se aruncase în cunoștință de cauză în cea mai delicată dintre situații: să continue să se vadă cu acest bărbat care-i inspira sentimente atât de profunde și căruia nu-i cunoștea motivațiile reale. De fapt, Lia nu urmărea decât un singur scop: să continue cu orice preț menținerea contactului existent între ei. Cedase în mod impulsiv dorinței care-i era cea mai scumpă: să-l întâlnească pe Brett cât de des va fi posibil. Îl iubea atât de mult încât era gata să-și sacrifice viitorul numai pentru bucuria de a-l revedea oricând dorea. Când farmecul se va risipi, când se va sătura de prezența ei, va accepta fatalitatea dispariției lui, își promise ea. Așteptând acest moment, îi rămânea să profite pe săturate de zilele care-i vor mai fi date să se bucure de prezența lui lângă ea.

Capitolul 8

Compania „Rayner Electronics“ arăta acum mult mai bine. Lia privea cu satisfacție noua ordine a locurilor și se felicita că Brett îi aprobase toate propunerile. Așezate cu grijă în fișiere adecvate, dosarele erau imediat acesibile, un iluminat puternic făcea atelierul luminos și vesel, domnind acum acea atmosferă laborioasă potrivită unei întreprinderi prospere.

Începând din ajun, Lia se simțea mult mai destinsă. Cum se hotărâse să trăiască din plin zilele în care Brett îi va oferi bucuria prezenței lui, viitorul i se părea de acum înainte mai senin. În momentul despărțirii, se va înclina în fața inevitabilului și, odată trecută amărăciunea provocată de pierderea celui pe care-l iubea, va ști să înfrunte realitatea. Îi va rămâne atunci amintirea celei mai fericite perioade din viața ei și asta-i va fi de-ajuns.

Ce simplu era totul îndată ce acceptai evenimentele așa cum se prezentau! Brett era un om care nu putea concepe să-și planifice durabil viața. Lia nu avea puterea să-i schimbe caracterul și cu toate acestea îl iubea. Să nege această dragoste

era peste puterile ei. Ar fi fost așadar absurd încăpățânându-se să se opună acestui sentiment. Tânăra femeie își lăsa soarta în mâinile destinului și această soluție i se părea mult mai satisfăcătoare decât lupta înverșunată împotriva propriilor ei sentimente.

Măcar ca aceste frumoase principii să fie aplicabile! se gândi ea cu teamă.

Ideea de a repune în discuție rodul reflecțiilor ei care se prelungiseră până în zorii zilei, făcu să-i treacă un fior de gheață pe șira spinării. Lia încă nu-și imaginase că realitatea poate să-i contrazică teoriile, și această eventualitate i se păru groaznică.

Doar n-o s-o iau de la capăt! se gândi ea ridicând din umeri.

Alungându-și orice gând din minte, se îndreptă cu pași hotărâți spre biroul lui Brett și bătu la ușă.

– Da?

– Sunt Lia.

– Intră, răspunse el pe un ton morocănos.

Cufundat în dosarele lui, părea într-o dispoziție execrabilă. Dar la vederea tinerei femei, figura lui se lumină.

– Tu erai? Iartă-mă, Lia. Nu ți-am înțeles numele.

În ciuda oboselii care-i marca trăsăturile, era mai frumos ca oricând și tânăra femeie încercă o mare tulburare.

– Cu ce te ocupi astăzi?

– Cu acel faimos proiect de unde muzicale destinate să extermine insectele dăunătoare. Nu mai înțeleg nimic! încheie el ștergând furios o formulă.

Acordă oare mai multă importanță cercetărilor lui decât mie? se întrebă Lia cu amărăciune. Aceste dosare blestemate vor reuși oare să ne despartă?

– Iartă-mă, draga mea, sunt odios că te plictisesc cu problemele astea.

Acestea zicând, mângâie cu tandrețe obrazul tinerei femei.

– Ești minunată astăzi, continuă el. Dacă cel puțin ai accepta să-ți lași părul liber...

– Trebuie să ofer imaginea unei persoane respectabile.

– Nu când ești în biroul meu.

Se ridică, veni la ea și o îmbrățișă strâns. Inima Liei începu să bată mai repede. Brett îi acoperea gâtul și ceafa cu sărutări ușoare care o făceau să tremure din cap până-n picioare. În această clipă, își dădea seama cât de mult îi lipsise căldura corpului lui în toate aceste zile când se întâlniseră doar în fugă. Ideea că sub orice pretext unul dintre angajați putea apărea pe neașteptate și să-i surprindă, puțin o interesa. Conta doar fericirea de a se afla în brațele lui.

Totuși, cum Brett o antrena pe nesimțite spre mica încăpere alăturată biroului, unde obișnuia să doarmă, își reveni brusc.

– Este imposibil, Brett, șopti ea.

– Am cerut să nu fiu deranjat sub nici un motiv. Nu te neliniști, draga mea, nimeni nu va veni să ne importuneze. Oricum, când închid ușa, înseamnă că am de rezolvat un proiect important care-mi solicită toată concentrarea. Astăzi, ești proiectul meu cel mai important, draga mea.

Faptul de a fi comparată atât de brutal cu cercetările lui Brett o îngheță pe tânăra femeie până în măduva oaselor. Această frază stângace îi dădea impresia că-i acorda același statut ca lucrărilor lui, oricât de efemere erau acestea.

– Această declarație mă flatează, Brett, făcu ea cu un surâs inexpresiv. Dar trebuie să explic unele lucruri noii tale secretare înainte de prânz. Timpul trece.

– Ce afront! exclamă el cu prefăcută indignare. Să fiu înlocuit de probleme administrative... Cum să-mi revin după această umilință?

– Sunt sigură că ai suficiente resurse...

– Îți mulțumesc pentru compliment. Spune-mi, Lia, ce faci după aceea?

– Hotărât lucru, îndrăzneala ta n-are limite. Prânzesc cu o tânără femeie care dorește să-și deschidă un salon de coafură. După aceea, particip la o reuniune care are loc la un post de radio. Trebuie să văd un client care...

– Ajunge! exclamă Brett râzând. Am impresia că vorbesc unui robot. Dar spune-mi, Lia, ai timp să cinezi cu mine?

Lia se încruntă cu un aer nesigur, preocupată să nu-i arate prea deschis cât de mult o încânta această propunere.

– Vom putea cina împreună, dar numai dacă vei fi liber devreme, spuse ea în cele din urmă.

– De ce? Nu vrei să-mi consacri restul serii?

– Vom vedea. De fapt, Brett, aș putea folosi telefonul tău?

– Bineînțeles, răspunse el cufundându-se din nou în dosarele lui.

Lia cercetă vrafurile de documente care zăceau pe birou și pe podea cu un aer perplex. Imposibil să zărească aparatul în dezordinea aceea.

– Degeaba îmi dau atâta osteneală să-ți reorganizez locurile de muncă, bombăni ea. În sfârșit, iată-l! Ce idee absurdă să-l lași în locul acesta inaccesibil!

Absorbit cu siguranță de o problemă deosebit de complexă, Brett n-o mai asculta. Lia ridică din umeri și formă propriul ei număr de telefon pentru a asculta mesajele pe care eventuali corespondenți le înregistrează pe robotul ei. O

aștepta o veste excelentă: Paul Jeffries îi comunica hotărârea Companiei Guilford de a-i folosi serviciile. Lia scoase un oftat de ușurare.

– Brett, ghicește! exclamă ea neputându-și stăpâni entuziasmul.

El ridică o privire distrată.

– Ce s-a întâmplat?

– Compania Guilford a hotărât să mă angajeze, răspunse ea încântată. Este extraordinar!

– Bravo, Lia.

– Oh, Brett! Dacă ai ști ce înseamnă asta pentru mine! Onorarii regulate și prestigiul suplimentar pe care acest contract îl aduce activității mele. Ce fericire!

Se îndreptă spre el și își trecu brațele în jurul gâtului lui.

– Asta datorită ție, Brett, ție și companiei tale.

Bărbatul se desprinse din îmbrățișarea ei strângându-i ușor mâinile.

– Acum înțeleg de ce a venit Jeffries aici săptămâna trecută.

Lia tresări.

– Cum? Dar eu n-am știut nimic.

În clipa aceea, remarcă expresia de duritate apărută pe fața lui Brett.

– M-a vizitat acum câteva zile. Am crezut că voia doar să adauge un comentariu elogios cererii tale de înscriere în Club. Vei deveni o veritabilă personalitate acum că ești angajată de Compania Guilford.

– Dar ai semnat documentul pe care ți l-a prezentat? întrebă Lia, cu ochii strălucind de recunoștință. Este atât de drăguț din partea ta, Brett, încât nu știu cum să-ți mulțumesc.

În mod neașteptat, figura lui Brett rămase de piatră.

– Ceva nu este în ordine? bâigui ea.

– Te-ai folosit de mine și de treaba pe care ți-am încredințat-o pentru a-l convinge pe Jeffries să te angajeze. Ar fi trebuit să-mi spui, Lia. I-aș fi arătat lui Paul minunile pe care le-ai făcut aici.

Tânăra femeie avu impresia că se deschide pământul sub picioarele ei. O asemenea bucurie o copleșise la anunțarea acestui contract încât uitase mijloacele prin care își atinsese scopul. Brett avea, bineînțeles, o mare parte de răspundere. Paul îl vizitase pentru a se interesa discret despre activitatea ei, ceea ce trebuie să-l fi iritat peste măsură.

Cuprinsă de o supărătoare senzație de culpabilitate, ridică privirea spre el.

– Brett, începu ea cu o voce nesigură, nu știam că Paul te va consulta în legătură cu mine. Altfel, ți-aș fi spus imediat. Mă crezi, nu-i așa?

El o privi îndelung, scrutător. Apoi, după un timp care Liei i se păru o eternitate, îi zâmbi.

– Am încredere în tine, draga mea. Sunt foarte fericit pentru tine că ai putut obține această slujbă. Acest eveniment trebuie sărbătorit cum se cuvine. În seara asta, vom comanda la restaurantul Armand cea mai bună șampanie.

– Lia ezită o clipă. Avea atâtea lucruri de făcut astăzi încât se temea că nu va fi liberă înainte de ora nouă seara.

– Mă tem că nu ne putem întâlni înainte de opt și jumătate, nouă, murmură ea cu un aer jenat. Te-ar deranja mult, Brett?

– Nu, dimpotrivă, am și eu numeroase lucruri de rezolvat care-mi vor ocupa toată ziua.

În alte împrejurări, Lia s-ar fi întrebat cu îngrijorare ce avea Brett de făcut. Dar astăzi, faptul că știa că va fi de acum înainte

ocupată cu slujba la Compania Guilford îi producea o imensă ușurare. Când va veni momentul când ea și Brett se vor despărți, durerea va fi mai mică dacă se putea consacra altor sarcini.

– Te las, Brett, zise ea depunând un sărut fugitiv pe fruntea companionului ei.

Brett îi luă mâna ca și cum ar fi vrut să-i destăinuie ceva, apoi îi dădu drumul imediat.

– Pe mai târziu, Lia.

– Nu te deranjează dacă folosesc telefonul secretarei tale? întrebă ea înainte de a ieși.

– Faci cum îți place.

Lia închise ușa în spatele ei și o salută pe Sarah cu un semn amical din cap.

– Scuză-mă, Sarah, dar trebuie să dau câteva telefoane.

Secretara îi cedă imediat locul, tăcută și eficientă ca de obicei. Hotărât lucru, Brett angajase o adevărată perlă rară.

La telefon nu-i răspunse Paul Jeffries, ci asistentul lui. Acesta îi comunică tinerei femei propunerea directorului său care voia să cineze împreună chiar în seara aceea.

– Dumnezeule! exclamă ea decepționată, am deja o întâlnire. Ce-ați spune de mâine la prânz?

– Îmi pare rău, dar domnul Jeffries pleacă mâine într-o călătorie de afaceri de câteva zile. Din nefericire, nu se poate decât în seara asta.

Lia răsuci în minte situația pe toate fețele. Dacă nu-l întâlnea pe Paul înainte de plecarea lui, îi va fi imposibil să pună la punct programul pe care-l plănuia la începutul activității ei la Compania Guilford lunea următoare. Trebuia neapărat ca Paul să-i comunice dorințele lui pentru ca ea să poată analiza cele mai bune mijloace de a le îndeplini.

Pe de altă parte, nu dorea să anuleze întâlnirea cu Brett. Voia să petreacă o lungă seară în tête-à-tête cu el și ideea de a renunța o decepționa teribil.

Putea ajunge oare la un compromis?

– Dacă aș putea să-l văd pe domnul Jeffries la ora șase, i-ar conveni?

– Cum conferința lui se va încheia cam la ora aceea, cred că ar fi perfect.

Tânăra femeie ar dispune astfel de două ore bune înainte de întâlnirea cu Brett. Era suficient.

– Foarte bine, se grăbi să spună. Ne-am putea întâlni la restaurantul Armand, ce părere aveți?

– Am notat, doamnă Cooper.

Lia închise telefonul. O aștepta o zi foarte încărcată.

– Sarah, trebuie să plec. Îți doresc o zi bună!

– Ei bine, Lia, sunt fericit că am devenit asociați, tu și cu mine.

Paul se rezemă confortabil de spătarul scaunului și goli ultimele picături din paharul lui de șampanie. Tânăra femeie era foarte mulțumită de turnura pe care o lua întrevederea lor. Compania Guilford voia să profite de serviciile ei și erau pregătiți să-i ofere un salariu extrem de interesant.

– Ce spui de un desert? sugeră Paul zâmbind.

– Oh, nu! N-aș mai putea înghiți nimic, spuse ea plecându-și ochii, rușinată de minciuna pe care o rostea.

În realitate, se păstra pentru mai târziu, când Brett i se va alătura în local.

Când Paul sosise la Armand, se arătase atât de dornic să cineze, încât nu îndrăznea să refuze și-l urmase în sala restaurantului. Să-l privească fără să ia nimic ar fi fost incorect și se simțise obligată să comande o salată de sezon. Din nefericire, porția pe care o sperase minusculă, se dovedise foarte abundentă și deși nu mâncase decât din vârful buzelor, se temea că nu-i va mai fi foame pentru o a doua masă cu Brett.

– Comand încă o sticlă de șampanie? propuse Paul.

Își cercetă comeseana și reluă vesel:

– Vrei, nu-i așa?

Culpabilitatea nelămurită care o stăpânea pe Lia de la începutul acestei întrevederi crescu brusc. Își aminti că stabilise cu Brett să-și sărbătorească succesul cu șampanie. Devansându-și companionul fără voia ei sărbătorind evenimentul cu alt bărbat i se părea cu atât mai neloial cu cât Brett încă nu știa că acceptase să-l întâlnească pe Jeffries pentru a pecetlui contractul lor. Desigur, în momentul stabilirii întâlnirii propuse de asistentul lui Paul, ea nu ghicise că va fi vorba de o cină stropită din belșug cu șampanie. Dar acum când capul începea să i se învârtească pentru că băuse puțin prea mult lichid efervescent, se simțea teribil de necinstită.

Fără să-i aștepte răspunsul, el chemă chelnerul.

– Te rog, Paul, nu mai sunt în stare să înghit nimic. A fost într-adevăr minunat, să știi. Îți mulțumesc pentru generozitatea ta.

Un val de sânge îi îmbujoră obrajii. Cât de jenant era să mintă în felul acesta! Situația asta echivocă devenea tot mai penibilă cu trecerea minutelor. Și când se gândea că în curând va trebui fără îndoială să repete aceleași cuvinte lui Brett. Perspectiva aceasta o necăjea cu atât mai mult cu cât încă nu-i pusese lui Paul întrebările privind funcționarea Companiei Guilford. Întrevederea lor amenința să continue până la ora stabilită pentru întâlnirea ei cu Brett.

– Iartă-mă că te sâcâi din nou cu probleme profesionale, Paul. Știu că ai avut o zi încărcată și mă supără că te forțez să mai lucrezi. Dar trebuie să știu ce buget îmi va fi alocat pentru a stabili un program precis și numărul acțiunilor de întreprins.

Paul se încruntă.

– Lasă-mă să mă gândesc, te rog.

Se rezemă de spătarul scaunului, ridică ochii spre cer și începu să evalueze mental sumele pe care va trebui să le manipuleze.

Cât de diferit este de Brett! se gândi Lia. El i-ar fi comunicat imediat o cifră aproximativă, bazându-se doar pe intuiția lui. Dar Paul era un om ponderat, departe de a se bizui pe sugestii dictate de intuiție, preferând să examineze lucrurile sub toate aspectele lor. În acest moment analizează fără îndoială mijloacele de a evita ca intervenția mea să ducă la un cost prea ridicat pentru companie. În afara retribuției importante pe care mi-o propune, munca mea va necesita în mod obligatoriu deblocarea unor numeroase credite. Cum un om de afaceri

prudent urmărește întotdeauna să realizeze maximum de economii, chiar dacă se află în fruntea unei întreprinderi extrem de bogate și de prospere, Paul trebuie să vegheze cu fiecare sumă care-mi va fi alocată să permită realizarea unui beneficiu pe termen mai mult sau mai puțin lung pentru Compania Guilford. Brett n-ar proceda în felul acesta. El subapreciază atât de deschis banii încât calculele minuțioase ale beneficiilor sunt pentru el un domeniu inabordabil. Când nu manifestă un dispreț deliberat pentru chestiunile bănești, se descurcă în orice caz cu gestiunea lor într-un mod atât de confuz încât nici contabilii nu mai înțeleg nimic. Am pus din fericire ordine în afacerile lui, altfel ar fi fost fără îndoială hărțuit de toți portăreii orașului. Cu siguranță, Paul nu va cunoaște niciodată genul acesta de situație.

De altfel, asta explică faptul că fiecare dintre cei doi bărbați, exercită o profesie atât de diferită. Brett este un savant, Paul este un om de afaceri. Unul urmărește să inventeze noi aparate electronice fără să se sinchisească de costul descoperirilor lui, celălalt preferă să-și consacre energia pentru a face în așa fel cu societatea pe care o conduce să stea pe baze stabile. Dacă recunoștea la Paul calitățile de care ea însăși se lăuda că dă dovadă, aptitudinile lui Brett i se păreau mult mai remarcabile. Poate că era rezultatul unei atitudini prea părtinitoare, dar tânăra femeie nu se putea împiedica să considere că avea geniu.

În avantajul lui Paul, era totuși faptul indiscutabil că personalitatea lui nu-i punea pe partenerii săi să suporte din partea lui schimbări neprevăzute de dispoziție. Cu firea lui schimbătoare, Brett era în schimb autorul unor izbucniri dintre cele mai neașteptate. Această înclinație atât de evident

afirmată reprezenta unul dintre pericolele care o amenințau pe Lia. Va veni fără îndoială ziua în care se va plictisi de prezența ei și va renunța să continue legătura lor.

Cu Paul, lucrurile nu se prezentau în același fel și, chiar dacă ar fi manifestat aceeași pornire spre inconstanță, Lia n-ar fi avut de suferit din asta. Totuși, îi era recunoscătoare pentru că își respecta cu scrupulozitate angajamentele. Datorită acestui fapt, se putea mândri că îndeplinește o muncă importantă și bine remunerată.

Aici ajunse cu gândurile când chelnerul se apropie de ea și-i șopti discret la ureche:

– Scuzați-mă doamnă, un domn vrea să vă vorbească.

Brett era acolo! Întorcându-se brusc, Lia îl zări cercetând sala cu privirea. O remarcă în sfârșit și fața lui se lumină într-un zâmbet de plăcere, dar se încruntă imediat când descoperi prezența lui Paul lângă ea.

Lia nu mai știa ce să facă. Se foi neliniștită pe scaunul ei în timp ce el traversa sala pentru a ajunge la masa lor.

– Bună, Lia. Salut, Paul. Ședința voastră s-a terminat?

Rostise aceste cuvinte pe un ton amical. Lia ar fi vrut ca urmele cinei lor să dispară miraculos înainte ca Brett să le constate prezența. Îi aruncă pe furiș o privire, constatând îngrozită că o expresie severă apăruse pe fața lui. O copleși o disperare imensă. Ce prostie făcuse fixând întâlniri cu doi bărbați în același loc! Trebuie să fie nebună să spere că nici unul nici altul nu se va formaliza de această gafă. Cum va reuși oare să iasă demn din această încurcătură? Cui să dea prioritate pentru a prezenta inevitabilele scuze pe care trebuia să le formuleze? Cine, dintre Paul și Brett, aștepta primul explicații privind acest incident deplasat? Pierzându-și capul în fața acestei dileme, spuse fără să mai gândească:

– Iartă-mi neglijența, Paul, am uitat să-ți spun că Brett și cu mine aveam întâlnire aici.

– N-ai de ce să te scuzi, o liniști el zâmbind.

Lia înțelese că el evaluase imediat situația delicată în care se afla și voia să-i vină în ajutor.

– Ai venit la timp, dragă prietene. Dacă mai întârziam un sfert de oră, ratam avionul care trebuie să mă ducă la Sacramento.

Acestea fiind spuse, se ridică prompt.

– Te felicit din nou. Ne vedem lunea viitoare, nu-i așa? Până atunci, îți urez distracție plăcută.

După ce dispăru, Brett se așeză pe locul părăsit de el. În pofida indispoziției care o stăpânea, tânăra femeie nu se putu împiedica să nu-i admire prestanța, distincția, farmecul nemaipomenit care emanau din el. Era îmbrăcat într-un costum gri închis care-i venea deosebit de bine; o batistă în buzunarul de la piept, asortată cu cravata, sporea eleganța ținutei sale. Într-un cuvânt, era irezistibil. Conștientă că făcuse un serios efort s-o onoreze îngrijindu-și înfățișarea, Lia simți o mare recunoștință față de el. Dar aceste amănunte mărindu-i și mai mult vinovăția, începu să-i explice situația.

– Îmi pare rău, Brett. Paul și cu mine nu prevăzusem să cinăm împreună. Dar era atât de înfometat încât n-am îndrăznit să-i refuz compania. N-am luat decât o salată de care abia m-am atins.

– Cu atât mai bine, deoarece și eu mor de foame! exclamă el vesel. Și nu voi admite să n-ai poftă de mâncare când mă simt în stare să devorez tot ce au la bucătărie.

Surprinsă de veselia acestei reacții, Lia oftă ușurată.

– Oh, Brett! Sunt atât de fericită că nu ești supărat pe mine. Dar nu mai mi-e foame deloc, continuă ea abia auzit, incapabilă să suporte ideea că trebuia să se forțeze să mănânce.

Prezența lui Brett și emoțiile pe care tocmai le trăise îi tăiaseră complet pofta de mâncare.

– Nu te neliniști, draga mea, glumeam. Comand ceva rapid de servit și plecăm. Îmi închipui că nu dorești să rămâi la nesfârșit în locul acesta. Oricum, am hotărât că vom sărbători succesul tău în timpul weekendului. Am planuri formidabile să-ți prezint, imaginează-ți. Sst! Nu-ți voi spune nimic înainte de timpul potrivit, inutil să-mi pui întrebări.

– Adevărat?

– Voi fi de neclintit.

Tânăra femeie zâmbi de plăcere în fața bunei dispoziții a lui Brett. Entuziasmul lui era contagios și ardea deja de nerăbdare să fie sâmbăta următoare...

Capitolul 9

În confortul fastuos al Jaguarului lui Brett, privind zăpada care cădea cu fulgi mari, Lia încerca o plăcută senzație de tihnă. Căldura care domnea în interiorul mașinii o toropea ușor, și după numeroasele peripeții ale săptămânii, se abandona plăcerii clipei, încântată să se afle din nou în compania bărbatului pe care-l iubea.

– Am impresia că vei adormi, draga mea.

– Oh, nu! Mă simt minunat de bine, asta-i tot. Am uitat cât de frumoasă poate fi câmpia într-o zi de iarnă.

– Și eu la fel, spuse Brett clătinând din cap. Dar acum că am descoperit-o, doresc cu atât mai mult să restaurez palatul pe care ți-l voi arăta curând. Este formidabil, vei vedea. Și în plus, este situat doar la o jumătate de oră de oraș.

– Pe timp frumos, precizează Lia. Nu uita că îndată ce ninge, deplasarea cu mașina devine o adevărată expediție. De altfel, am impresia că nu vom întârzia să verificăm curând această afirmație, continuă ea privind pe geamul mașinii. După părerea mea, se pregătește o furtună teribilă.

– De unde știi? Cerul este senin precum cristalul.

– Am auzit la radio.

– Și ai încredere în meteorologi? făcu el pe un ton ironic.

– Da.

– N-ai dreptate, deoarece de cele mai multe ori se înșală.

– Nu vezi norii aceia mari care vin din dreapta? Crede-mă, Brett, va urma o furtună. Ar trebui să ne întoarcem.

– Nu cunoști dictonul care spune că dacă ești decepționat de timp, este de-ajuns să aștepți un sfert de oră ca să apară soarele?

– Și ai vrea să dau crezare acestei legende care este rodul imaginației tale bogate?

– Ești de un pesimism descurajant, draga mea. Dacă vei continua pe tonul acesta, fac cale întoarsă și ne petrecem weekendul la White Pond.

Oboseala provocată de numeroasele încercări prin care trecuse în ultimul timp era fără îndoială de vină, dar Lia nu-și putea regăsi dispoziția relaxată din primele ore petrecute cu Brett. Norii care se adunau pe cer îi stârneau o neliniște nelămurită pe care eforturile ei nu reușeau s-o învingă.

– Nu-ți mai face griji, murmură Brett cu tandrețe. Asta nu va avea alt rezultat decât să rideze prematur această frunte fermecătoare pe care ard de dorința s-o sărut. Îmi dai voie?

Emoționată de solicitudinea lui, Lia se gândi că era o prostie să se lase pradă inexplicabilei proastei dispoziții care o stăpânea. Compania lui Brett ar fi trebuit să-i alunge temerile provocate de o simplă furtună.

– Oricum, trebuie neapărat să vezi locuința despre care ți-am vorbit, draga mea. Nu-mi imaginez că aș putea încredința restaurarea ei altcuiva decât ție.

– Ești sigur că nu este vorba de un impuls necugetat pe care să-l regreți mai târziu?

– Nu. Și iată un nou motiv să te conving că ajutorul tău îmi este absolut necesar. Am nevoie de părerea ta, Lia. Dacă trebuie întreprinse lucrări foarte mari pentru a face din ea un loc plăcut, voi renunța la acest plan. Dar numai tu poți ști dacă afacerea este interesantă sau nu.

– Mă tem că palatul despre care-mi vorbești să nu fie în realitate decât o biată căsuță creată de imaginația ta inepuizabilă. Cum poți pretinde că sunt singura care pot să-mi dau seama de amploarea lucrărilor? Este absurd!

– Cunosc darurile tale de zână binefăcătoare, Lia. Ești capabilă să realizezi ca prin farmec transformările cele mai formidabile. Când mă gândesc la felul cum ai repus pe picioare compania mea, sunt și acum înnebunit de admirație.

– Ești un lingușitor care încearcă să mă încânte ca să mă atragă în vizuina lui...

– Oh, Lia! Îmi atribui intenții reprobabile în timp ce singura mea dorință este să te fac să descoperi un loc minunat. Este teribil de nedrept!

Cum ea rămânea tăcută, el o privi cu atenție, întrebându-se pentru prima dată dacă avea într-adevăr intenția de a face cale-ntoarsă.

– Draga mea... Ești chiar atât de obosită? Iartă-mă că am insistat. Îmi imaginam că încerci să mă tachinezi.

Cu aceste cuvinte, opri mașina la marginea șoselei și o strânse pe tânăra femeie în brațe.

– N-are nici o importanță, să știi. După nopțile minunate pe care le-am petrecut împreună săptămâna asta, sunt cel mai fericit dintre bărbați. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să petrec un weekend liniștit, doar tu și cu mine.

Cât de atent era să se preocupe astfel de dorințele ei! Lia îl privi cu emoție. Cu trăsăturile ușor trase și ochii strălucind de înflăcărare stăpânită, era atât de seducător încât ardea de dorința să se abandoneze plăcerii sărutărilor lui. Amintirea orelor în care se iubiseră îi reveni în minte cu o precizie tulburătoare. În ciuda obligațiilor profesionale care-i rețineau departe unul de celălalt, se întâlniseră de fiecare dată când împrejurările le oferiseră ocazia, împărtășind bucuriile nespuse ale iubirii reciproce. Nopțile nu fuseseră de-ajuns pentru nesațul pe care-l aveau de a-și demonstra pasiunea. În trei rânduri, Brett îi telefonase în mijlocul zilei ca s-o întrebe dacă se puteau întâlni undeva. Lia se făcuse luntre și punte să-l vadă, grăbind aproape impertinent o întrevedere cu un eventual client, lăsându-i baltă pe cei pe care-i cunoștea pentru a nu se formaliza – familia Johnson, de exemplu – anulând o întâlnire fixată de săptămâni de zile cu bancherul ei... În pofida principiilor ei cele mai ferme, Lia n-avea impresia că se comportă rău. O chinuia permanent o sete de nepotolit față de Brett. Ca s-o domolească, se simțea în stare de orice, chiar de cele mai extravagante nebunii.

În aceste condiții, de ce astăzi ezita să-l urmeze? Era cu atât mai ridicol cu cât, de data asta, se bucurau de răgazul pe care-l visaseră toată săptămâna.

Lia ridică din umeri, convinsă că începea să-și piardă capul. Inconsecvența pe care Brett o manifesta uneori se va dovedi poate contagioasă... Nu, era pur și simplu oboseala.

– La ce te gândești, draga mea? întrebă Brett îndrăznind în sfârșit să întrerupă nesfârșita meditație a tinerei femei.

– Nu știu. Am impresia că devin puțin nebună, recunoscu ea roșind.

– Ei haide! o opri el pe un ton categoric. Destul cu tergiversările. Protestele tale nu mă vor face să-mi schimb părerea.

Se întoarse spre ea.

– Iată-te prevenită, draga mea. Așadar, dormi până când ajungem. Îți promit să fiu prudent.

Ca de obicei, Brett descoperise soluția cea mai judicioasă. Recunoscătoare, Lia își căută o poziție confortabilă și se lăsă legănată de zbârnâitul motorului.

Era îmbietor și, după câteva minute, se cufunda într-un somn reparator.

Se trezi tresărind, cu fața transpirată. O hărțuise un coșmar îngrozitor: visase că sosea luni la Compania Guilford fără a avea cea mai mică idee despre ce putea face acolo pentru a realiza ce se aștepta de la ea. Conștienți de incompetența ei, angajații formau un zid amenințător în fața ei ca s-o împiedice să ajungă la biroul directorial unde o aștepta Paul Jeffries.

– N-ai dreptul să pătrunzi în acest loc! urla vocea ascuțită a unei femei care luase trăsăturile lui Sarah. Ieși imediat!

Tânăra femeie se supuse acestui ultimatum și când ajunse în stradă își dădu seama că venise la serviciu în cămașă de noapte.

Lia căută mașinal în poșetă după o batistă și o pudrieră. Puțină pudră și nu se va mai vedea nimic! Din fericire, Brett nu-și dăduse seama ce se întâmplase; i-ar fi fost greu să înțeleagă că trecuse prin asemenea spaime aflându-se lângă el, în timp ce se afla acolo ca s-o protejeze.

Luptându-se cu ultimele senzații de indispoziție care mai persistau în ea, tânăra femeie trecu mental în revistă pregătirile pe care le făcuse pentru începerea serviciului la

Compania Guilford. Exista deja un program precis al activităților pe care urma să le întreprindă, căruia îi consacrase multe ore de muncă îndârjită și care, în câteva privințe, i se părea perfect. Cum studiase raportul anual de activitate al companiei și însemnările pe care i le dăduse Paul, se putea mândri că știe pe dinafară angrenajul acesteia. În realitate, era pregătită atât cât era posibil pentru a înfrunta prima zi de lucru.

Desigur, ar fi putut continua să buchisească documentele rămânând acasă la ea. Dar Brett etalase asemenea talente de convingere încât sfârșise prin a ceda în fața argumentelor lui. De altfel, îi jurase solemn că vor îmbina munca și plăcerea consacrând o parte din weekend unor preocupări serioase.

Scăpată de grijile care o hărțuiseră începând de dimineață, Lia respiră profund. Coșmarul ei avusese cel puțin meritul că limpezise lucrurile. Îndată ce cunoștea cauzele indispoziției sale, era ușor să scape de ea.

– Te-ai odihnit bine?

– Da, foarte bine. Sunt nerăbdătoare să descopăr în sfârșit palatul despre care mi-ai vorbit.

– Pot să-ți spun că o să-ți placă! exclamă el cu un aer mulțumit. Sunt nerăbdătoare să aflu prin ce mijloace vei reuși să-l transformi într-un cuib al dragostei unde să ne refugiem oricând vom putea.

Așadar, cuvintele lui de mai înainte erau serioase. Brett dorea realmente ca tânăra femeie să ia asupra ei restaurarea locuinței pe care o cumpărase.

Doamne Dumnezeule! Era așadar scris ca ziua asta să nu-i aducă decât motive de neliniște. Cum concepea el oare să-și asume răspunderea unui nou contract de vreme ce își va

petrece majoritatea timpului la Compania Guiford? Cu toate acestea, părea atât de fericit de perspectiva de a o asocia planului său încât n-avea inima să se împotrivească. De altfel, această soluție îi va aduce cel puțin neprețuitul privilegiu de a avea adeseori ocazia să-l vadă.

– Ce-ai spune să începem lucrările la începutul primăverii? întrebă ea cu candoare.

În spatele acestei întrebări fals inocente se ascundea dorința de a amâna scadența acestui plan cât mai mult posibil.

– La primăvară? exclamă el cu o expresie revoltată zugrăvită pe față. Visezi, Lia!

– Bine, bine, replică ea imediat fără măcar să-și dea osteneala să obiecteze.

Restaurarea acestei locuințe îl pasiona pe Brett excluzând orice altă activitate. Va merge cu siguranță până la a-și neglija cercetările în curs pentru a duce la bun sfârșit acest nou capriciu. Era capabil să se dedice unor lucruri care, în ajun, nu existau pentru el. Fascinată de această latură neobișnuită a personalității lui, Lia nu reușea să-l condamne. Chiar dacă era conștientă că după exemplul altor angajamente ale lui, va veni o zi când o va părăsi la fel de ușor cum renunțase la alte idei. Totuși, atâta timp cât obligații profesionale vor prezida întâlnirile lor, Lia era sigură că n-o va uita. Astfel încât nu putea șovăi nici o clipă: accepta cu entuziasm să se asocieze cu el.

Se foi pe scaunul ei pentru a-și relaxa membrele amorțite și piciorul ei lovi ceva. Era vorba de o pungă veche de floricele.

– O păstrezi ca amintire!

Brett începu să râdă.

– Nu râde de această dezordine, draga mea. De fapt, ai perfectă dreptate, să știi.

Își lovi fruntea cu palma și reluă cu promptitudine:

– De altfel, nu eu am lăsat-o, ci fermecătorul tău băiețel.

– Mai bine pentru mine!

– Apropo, nu era prea trist că l-ai părăsit astăzi?

– Oh, nu! Își adoră bunicii care-l răsfață peste măsură.

După o scurtă pauză, continuă cu gratitudine:

– Știi, Ted nu încetează să-mi vorbească despre tine. Păstrează o amintire minunată despre plimbarea care ați făcut-o împreună la patinoar.

– Și eu îi port afecțiune. Ted și cu mine ne-am distrat la nebunie, cu acea ocazie.

Lia se gândi că de când îl cunoștea pe Brett, Ted nu mai era același. Nu trecea o zi fără să întrebe când va veni Brett în vizită. Cucerit de acest minunat complice, ajunsese să spere un singur lucru: prezența lui Brett lângă el în fiecare seară la cină. Ce se va întâmpla oare când va înțelege că această prietenie nu era decât efemeră și că Brett nu-i acordase mai multă importanță decât unuia dintre hobbyurile lui. O mică voce interioară îi șoptea că fiul ei drag se atașa prea mult de Brett. Îl așteptau deziluzii amare când va înțelege că acest bărbat trecuse prin viața lui ca un meteorit prevestitor de fericire și care nu-și ținuse promisiunile.

– Singurul lucru care mă interesează cu adevărat, zise brusc Brett, este ca această locuință să fie suficient de bine încălzită și uscată pentru ca discurile, casetele și dischetele mele de calculator să-și păstreze calitatea. Dacă înregistrările mele vor ajunge vreodată să se deterioreze, m-aș îmbolnăvi.

– Îți place enorm jazzul, nu-i așa?

– Ție nu? Eu n-aș putea trăi fără muzică.

Cum coteau pe un drum îngust de pământ, Lia remarcă pe neașteptate:

– Dacă te hotărăști să restaurezi această casă, va trebui să renunți la ideea de a veni aici cu Jaguarul. Poate ai putea să-l schimbi cu un jeep.

– Să-mi abandonez Jaguarul? Aș avea impresia că renunț la una din rațiunile mele de viață, protestă el cu vehemență. Nu-ți dai seama ce spui, Lia. Aș prefera mai curând să-mi pierd un deget decât să mă despart de mașina mea.

Părea atât de sincer îngrozit, încât Lia izbucni în râs.

– Un singur lucru m-ar determina să fac acest gest, reluă el cu gravitate, să mă obligi sub amenințare să mă lipsesc de prezența ta. Dar nu vei merge până acolo, nu-i așa?

Lia clătină din cap. Această ultimă frază o copleșea: Brett era hotărât să facă un imens sacrificiu ca s-o păstreze lângă el. În ciuda tonului vesel al conversației, ceva în vocea lui o convinsese că spusele lui erau sincere. Radiind de plăcere, avu brusc impresia că toate problemele cu care se confruntase în această perioadă dificilă dispăruseră ca prin minune.

– Iată, am ajuns, anunță Brett când soseau în fața unei mici case fermecătoare acoperite cu iederă.

La prima vedere, locuința semăna cu limanul de pace despre care vorbise Brett. Dar dacă priveai mai atent locurile, îți dădeai seama de starea ei de extremă deteriorare. Acoperișul crăpase din cauza intemperiilor, veranda era pe jumătate prăbușită, pereții se fisuraseră. Pentru a face casa locuibilă, trebuia investite sume enorme.

După ce evaluă obiectiv totalitatea renovărilor de executat, Lia i le comunică lui Brett. Dar, surd la reticențele ei, acesta privea în jurul lui plin de admirație.

– Iartă-mă că te decepționez, Brett, dar în ciuda originalității indiscutabile al acestei locuințe, nu este vorba de palatul visurilor tale. Departe de asta.

– Va fi, după intervenția ta. Sunt profund convins.

Lia oftă, descurajată. Lui Brett trebuia să-i fie greu să renunțe la planurile lui iluzorii. Poate că avea dreptate să se încăpățâneze, la urma urmei. Dacă n-ar fi fost dotată cu privirea neîndurătoare a profesionistului, ar fi cedat fără îndoială și ea farmecului locurilor. Îi rămânea totuși un argument pentru a încerca să-l facă să renunțe la acest plan.

– Să știi că n-ar fi înțelept să te instalezi definitiv aici. Suntem la distanță de kilometri de orice așezare.

Un surâs malițios lumină figura lui Brett.

– Ce importanță are? Telefonul și o mașină puternică vor suplini acest inconvenient minor. Dacă am vizita interiorul?

Să se aventureze acolo nu inspira deloc încredere Liei. Dar preocupată să nu pară timorată, îl urmă pe Brett rugându-se ca greutatea lor să nu facă să cedeze lemnul mâncat de cari al peronului. N-avea nici un chef să-și rupă un picior.

Abia intră pe ușă și își dădu seama că Brett avusese dreptate dorind cu încăpățânare această casă. Încăperile erau în perfectă stare de conservare. Amuțită de uimire, privi în jurul ei cu admirație. Tavanele erau în stare foarte bună, pereții nu suferiseră de umiditate, podeaua era acoperită cu cărămizi roșii în antreu și cu un parchet elegant în salon și în sufragerie. Cât despre dormitoare, în pofida dimensiunii lor reduse, erau fermecătoare. Brett împinse obloanele și

timidele raze de soare care se hotărâseră în sfârșit să apară, inundară încăperea cu lumina lor. În aer se simți imediat un miros plăcut de pin și de iarbă udă.

– Să urcăm la etaj, propuse el cu un aer misterios.

Urcară scara în spirală. În aer plutea un miros ciudat de zugrăveală proaspătă.

– Iată regatul tău, draga mea, spuse Brett luând-o în brațe. Se aflau acum într-o cameră mare scăldată în lumină, cu tapet înflorat pe pereți și mobilată cu un gust rafinat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Lia, care nu-și credea ochilor.

– Doar nu-ți închipuiai că aș fi îndrăznit să te aduc într-o cocioabă? replică Brett zâmbind. Pentru acest weekend, trebuie ca locul să fie demn de prințesa inimii mele.

– Cum ai făcut?

– Există întreprinderi de servicii care sunt gata să-ți îndeplinească toate dorințele în termene foarte scurte. Nu numai că angajații lor sunt de o vrednicie extraordinară, dar în plus sunt urmați de o echipă artistică de un nivel ridicat care le permite să amenajeze cu gust apartamentele sau casele care li se încredințează.

– Ce splendoare!

Brett era cu siguranță foarte mândru de inițiativa lui, deoarece produsese efectul scontat asupra invitatei.

– Dar n-o să spui că ei sunt cei care au ales acest mobilier, reluă Lia privindu-l cu atenție.

Brett ridică din umeri.

– Nu, bineînțeles. Îmi place atât de mult să cotrobăi prin magazinele de antichități încât m-am distrat nebunește să descopăr ce căutam.

Șovăi o clipă.

– Îți place? reluă el aproape cu timiditate.

Ce emoționant! își spuse Lia în sinea ei. Arde de dorință să-mi povestească în cele mai mici amănunte cum s-a descurcat pentru a realiza aceste minuni dar, din timiditate sau modestie, așteaptă de la mine să scot țipete de bucurie și să-l hărțuiesc cu întrebări, extaziindu-mă în fața fiecăreia din revelațiile lui.

Cum Brett continua să fixeze cu încăpățânare podeaua, schimbându-și greutatea de pe un picior pe altul, Lia nu-și putu stăpâni râsul nebun care o cuprindea. Descumpănit de acest acces de ilaritate bizară, el o privi cu un aer indignat.

– De ce râzi? Ți se pare atât de ridicol?

Ideea că ea ar putea să nu fie impresionată de această lovitură de teatru, pe care o retrăise de sute de ori în cele mai mici peripeții, nu-i trecuse niciodată prin minte. Acum că era confruntat cu cea pe care vrusese s-o copleșească, o teribilă neliniște creștea în el. Eventualitatea că Liei nu-i plăcea casa decât cu moderație, îl îmbolnăvea. Dar și mai rău după părerea lui ar fi fost ca munca lui să nu-i provoace o judecată ironică. Se simțea atât de stânjenit încât ar fi vrut să revină înapoi și să asculte reținerile Liei de a părăsi White Pond. De ce nu trecuse de partea ei, făcând cale întoarsă? Ar fi fost foarte fericiți în casa ei. Ce demon îi șoptise să încerce s-o cucerească etalându-și în fața ei talentele de decorator de interioare? Lia era o specialistă în materie și a rivaliza cu ea pe acest teren însemna o prinsoare imposibil de câștigat. Brett nu încercase niciodată o asemenea ură față de el însuși.

Conștientă de gândurile care-l frământau, Lia profita de situație amuzându-se copios văzând că acest bărbat, de obicei

atât de sigur de el, trăia un veritabil conflict interior. Mai aşteptă puțin astfel încât jena lui să atingă punctul culminant, apoi declară cu entuziasm:

– Liniștește-te, Brett.

El o privi cu încordare.

– Ce vrei să spui?

Tentația de a-l tachina amânându-și răspunsul era foarte puternică.

– Nu ghicești?

– Nu, Lia. Te rog, încetează să mă torturezi.

Izbucnind într-un râs cristalin, Lia se aruncă în brațele lui.

– Brett, locul acesta este absolut minunat.

El scoase un oftat adânc de ușurare.

– Ești un mic monstru, draga mea. Văzându-te privind în jurul tău cu un aer sever și neîndurător, eram sigur că vei spune despre casa mea că este o adunătură de lucruri fără valoare și că încercările mele de transformare au făcut-o, pe deasupra, îngrozitor de pretențioasă.

– Te agitai fără încetare, parcă înțepat de ace invizibile care ți-au pătruns dintr-o parte în alta.

La amintirea acestui spectacol, Lia începu din nou să râdă.

– Erai atât de nostim, Brett, atât de nostim, repetă ea printre hohote de râs.

Nespus de ușurat, Brett se alătură și el veseliei tinerei femei. Se lăsară să cadă pe o canapea și trecură minute bune până reușiră să-și recapete respirația.

– Știi, cu toate eforturile mele de a face casa locuibilă, n-am reușit să îndepărtez toți șoarecii care și-au ales aici domiciliul. Nu auzi, sub canapea?

Lia scoase un țipăt de spaimă.

– Oh, nu! Te implor, Brett, du-te și caută o pușcă.

– Nu am, făcu el cu un aer abătut. Vino, urcă-te pe scaunul acesta, o să văd ce pot face.

Supunându-se în grabă, Lia se urcă pe scaunul indicat de el, tremurând de spaimă.

Înarmat cu o mătură, Brett scotocea sub canapea bombănind injurii nedeslușite.

– Dumnezeule! exclamă el pe un ton îngrozit. Mă tem că în loc de șoarece, avem de-a face cu un șobolan mare.

Lia simți că leșină.

– Fă ceva, pentru Dumnezeu! țipă ea cu o voce ascuțită.

– Asta-i bună! Mă tem la fel de mult ca tine, închipuie-ți!

La aceste cuvinte, se urcă la rândul lui pe un fotoliu și rămase nemișcat ca o statuie.

– Nu ne mai rămâne decât să așteptăm să adoarmă.

Uimită de absurditatea acestei concluzii, Lia îl privi cu atenție. Oare nu râdea de ea? Tremurul nervos care-i scutura buza superioară, freamătul imperceptibil al nărilor nu-i trădau eforturile pe care le făcea pentru a rămâne impasibil?

– Spune-mi, Brett, începu ea șovăind, nu ești atât de crud încât să-mi faci o farsă, nu-i așa?

– Ce-ți închipui? Acest șobolan există, ți-o jur.

Nereușind să se mai stăpânească, izbucni în hohote de râs. Lia coborî cu toată demnitatea de care era în stare de pe scaun, cu fața roșie de indignare.

– Fiecare la rândul lui! exclamă el venind lângă ea. M-ai făcut să trec printr-o încercare îngrozitoare, adineauri. Era prin urmare foarte normal să mă fi răzbunat. Era în joc onoarea mea.

Lia ar fi trebuit să bănuiască faptul că după capcana pe care i-o întinsese, Brett nu era omul care să lase lucrurile așa. Astfel încât imaginase un plan suficient de abil ca să se lase păcălită.

Pe jumătate furioasă că el ripostase atât de rapid, Lia se refugie într-o tăcere îmbufnată. Amintirea figurii chinuite a lui Brett în momentele când se îndoise de judecata lui asupra casei nu era de-ajuns pentru a-i potoli ciuda. Se revedea țipând de spaimă și această imagine îi provoca o asemenea iritare încât s-ar fi pălmuit cu plăcere.

– Mă tem că mica mea prințesă nu știe să piardă, murmură Brett trecând ușor cu mâna peste părul tinerei femei.

– Stăpânește-te! O să mă ciufulești!

– Oh la la! Ești cu adevărat supărată pe mine? Toate astea pentru un biet șoricel!

– Care s-a transformat în șobolan! Care ar fi devenit fără îndoială un șarpe boa dacă n-aș fi reacționat la timp...

Brusc, Lia reexamina situația dintr-un alt unghi. La urma urmei, această glumă era îndreptățită. De altfel, Brett n-avea cum să știe că avea o teamă obsedantă de șoareci și de insecte. În fond, nu făcea decât să continue acel obicei atât de adânc înrădăcinat printre copii de a încerca să-și sperie camarazii cu insecte, păianjeni și alți monștri care mișună pe câmp.

– Dacă am face focul? propuse Brett.

– Cu plăcere. S-a făcut cam rece.

– Am aprins cazanul și se va face curând cald, n-avea grijă. Ar fi trebuit să mă gândesc s-o fac ieri, când am venit să verific ultimele amănunte. Scuză-mă pentru această lipsă trecătoare de confort.

– Ce importanță are? Din moment ce nu va dura mult.

– Iată tocmai genul de neglijențe pe care tu nu le-ai face niciodată, remarcă el clătinând din cap cu tristețe. Tu urmezi atât de minuțios regulile organizării privind aranjamentul unei case încât mi le-ai transmis fără să știi. Faptul că te-am văzut întocmind lista de obiecte și planificând cu meticulozitate lucrările mi-a folosit mult. Talentele tale organizatorice sunt extrem de prețioase pentru mine.

– Mulțumesc, Brett. Aceste complimente mi-au mers drept la inimă, spuse ea cu gratitudine.

Brett încerca să-și contracareze înclinația spre dezordine. Lia îi urmărea progresele cu mare plăcere. Poate se va obișnui și el cu ideea de a-și stabiliza viața și, în consecință, să se atașeze durabil de ea.

Ordinea perfectă care domnea în jurul ei îi apărea acum lui Brett într-o nouă lumină. Înainte, n-ar fi avut grijă să fie toate în ordine, ar fi uitat să cumpere lucrurile necesare pentru pregătirea unui foc mare.

Tânăra femeie zâmbea la amintirea haosului de nedescris în care lucra prima dată când îl vizitase la birou. Cum se schimbase totul, de atunci! Ea acceptă acum să dea frâu liber atracției pe care o exercita asupra ei, fără să-și mai facă sânge rău la ideea despărțirii inevitabile care va surveni între ei când Brett se va plictisi de ea. Cu toate că nimic concret nu-i permitea să prevadă urmarea legăturii lor, o stăpânea o oarecare încredere în privința lui, bazată doar pe o intuiție confuză, suficientă totuși să nu se mai frământe ca odinioară.

Aceste reflecții inspirându-i o stare tot mai plăcută, Lia își apropie fotoliul de șemineul în care acum trosnea vesel un foc din lemne de brad. Îngenuncheat în fața vetrei, Brett ațâța focul cu ajutorul unor foale.

La lumina roșiatică a focului, figura lui părea și mai frumoasă ca de obicei și Lia simți cuprinzând-o un val de dorință. În felul acesta concepea acum viața: în prezența bărbatului pe care-l iubea și de care nu se mai putea lipsi.

Absorbită de aceste gânduri, Lia începu să viseze la fericirea care-i va deveni accesibilă dacă destinul va face astfel încât să aibă o viață comună. Se va trezi atunci în fiecare zi lângă el, își vor consacra toate momentele libere, nu se vor mai despărți...

În aceste planuri idilice, Ted își avea locul lui. Departe de a se teme de intruziunea lui Brett în universul iubitei lui mame, el dorea dimpotrivă ca acest nou camarad să nu-l părăsească niciodată. Aveau atâtea lucruri să-și spună despre toate subiectele care-l pasionau pe băiețel! Brett se arăta un complice atât de generos al jocurilor lui încât îl privea ca pe un frate mai mare puțin patern, dacă aceste două calități erau compatibile. În orice caz, avea nevoie ca un bărbat să-i echilibreze viața. Dacă Brett și-ar fi manifestat indiferența față de acest copil care-i compromitea intimitățile cu Lia, Ted l-ar fi urât cu siguranță pe cel care-i fura prezența mamei sale adorate.

Am nevoie de Brett, își zise ea brusc abandonându-se reveriei. Lacrimi neașteptate îi umeziră pleoapele. Nu putea suporta ideea că aceste dorințe să nu se realizeze. În același timp, pe Lia o obosise nesiguranța care continua să atârne asupra viitorului ei. Ar fi vrut să știe chiar din acest moment ce o aștepta.

– Ce-i cu tine? întrebă Brett îmbrățișând-o cu tandrețe.

– Sărută-mă, Brett. Am nevoie să...

El o întrerupse cu un sărut care trezi în ea o surescitare năvalnică. Avea senzația că trupul ei era făcut pentru cel al partenerului ei, excluzând oricare alt bărbat. Dacă Brett nu se căsătorea cu ea, nu va fi nimeni altul în viața ei. El singur știa să-i satisfacă aspirațiile cele mai profunde.

Dorința imperioasă care o copleșea se ridica deasupra unei simple atracții fizice, fiecare fibră a ființei ei aspirând să se hrănească din bogățiile inteligenței lui. Lia căpăta certitudinea că va rămâne mutilată pentru totdeauna de o parte din ea însăși dacă Brett nu se hotăra să-i ceară mâna.

– Iubește-mă, îi șopti ea cu o voce răgușită.

Brett îi luă imediat mâna și se priviră lung, ochi în ochi, apoi se întinseră pe covorul gros din fața șemineului.

Lumina flăcărilor pe corpul tinerei femei oferea un spectacol de o senzualitate înnebunitoare.

Vrăjit de fermecătoarea frumusețe a partenerei lui, Brett avea impresia că ține în brațele lui o ființă himerică. I se părea inimaginabil că o asemenea splendoare putea realmente să existe.

– Ești extraordinar de frumoasă, șopti el cu ardoare. Sunt nedemn să te țin în brațele mele.

Lia nu răspunse nimic, fericită în taină că el încearcă sentimente comparabile cu ale ei. Și ea avea impresia că trăiește clipe în care realitatea începea să semene cu visurile de perfecțiune cele mai desăvârșite.

Se iubiră năvalnic, conștienți amândoi că intensitatea aestei pasiuni împărtășite atingea culmi pe care nu se aventuraseră încă niciodată.

Din nefericire, cum se întâmplă atunci când trăiești experiențe prea intense, Lia se simți cuprinsă de o senzație stranie de vid.

În locul bucuriei pe care se aștepta s-o simtă după voluptatea clipelor pe care le trăise, o neliniște nelămurită îi strângea inima. Când își imagina că se sfârșiseră îndoielile care o hărțuiseră atâta timp, iată că era confruntată cu o situație îngrozitoare: se temea cumplit ca Brett să n-o părăsească într-o zi, îndată ce va fi atras de alte centre de interes, o altă femeie sau, pur și simplu, de noi cercetări profesionale. O îmbolnăvea ideea de a fi la discreția nestatorniciei lui. Acum când cunoscuse satisfacții perfecte în brațele lui, Lia nu putea concepe că s-ar putea lipsi de el, în viitor.

Capitolul 10

Lia avea impresia că plutește într-un univers în care se simțea ușoară, eliberată de orice legătură terestră, ca în imponderabilitate. Dar nu... Brațe puternice o strângeau temeinic. Ridicând ochii, își dădu seama că Brett o ținea și o cuprinse imediat un sentiment de siguranță. Apoi, brusc, îl văzu întorcând capul căutând cu privirea ceva ce ea nu distingea. El îi dădu drumul, dar ea continuă să plutească în aer... O copleși brusc o teamă teribilă și vru să-i strige numele... dar nici un sunet nu ieși de pe buzele ei. Brett dispăru cu totul din câmpul vederii ei, ca volatilizat în văzduh. Tânăra femeie simți atunci că se prăbușește într-o prăpastie fără fund.

– Lia... Lia!

Deschise ochii și fixă peretele aflat în fața ei, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Rătăcită și dezorientată, era pradă unei spaime nebune.

– Te simți bine? Ai avut un coșmar, draga mea.

Vocea blândă a lui Brett o liniști instantaneu, permițându-i să-și adune în sfârșit gândurile.

– Da... Trebuie să fi adormit... și am visat, murmură ea.

– Ai dormit chiar mai mult, răspunse Brett zâmbindu-i cu bunăvoință.

Lia observă atunci că o învelise cu o pătură de mohair și că el însuși era întins lângă ea, privind-o cu dragoste. Văzu de asemenea în ochii lui o licărire de neliniște.

– Ce ai visat, ca să te sperii atât de tare?

Lia clipi din ochi.

– Eu... nu-mi amintesc exact.

Brett scoase un oftat adânc.

– Lia, spuse el cu blândețe, cred că ar trebui să vorbim.

În ciuda grosimii păturii, Lia simți că se înfioară.

– Totul este în ordine, Brett. Am avut doar un coșmar.

El clătină din cap cu un aer dubitativ.

– Sunt sigur că te frământă ceva. Te-am privit dormind timp de o jumătate de oră și aveam bănuieli, astfel încât acum că ai avut acest coșmar, rămân convins: există ceva care te necăjește, care te neliniștește, poate. Vreau neapărat să știu ce anume.

Tânăra femeie era la un pas de a-i dezvălui totul. Cuvintele fatidice erau cât pe ce să-i scape, să-i mărturisească spaima care o tortura zilnic, minut cu minut, la ideea că n-o iubea, că o va părăsi într-o zi. Dar, în ultima clipă, își mușcă buzele și reținu cuvintele nefaste, privindu-l în tăcere.

– Lia! exclamă el cu pasiune, te iubesc!

Această declarație, care era exact ce voia să audă, puse un balsam pe inima îndurerată a Liei. I-ar fi plăcut s-o repete mereu ca să se satură, să se îmbete de ea, ca și cum toată viața ei depindea de ea. Dar nu reușea încă s-o creadă în întregime. El o prinse de umeri și tânăra femeie îi văzu gura strângându-se ca pentru a-și stăpâni un țipăt de mânie.

– Lia, spune-mi ce-i cu tine!

Părea că tot frigul iernii se prăvălise în pieptul Liei. Se chinui să articuleze câteva cuvinte liniștitoare, dar nu reuși decât să șoptească:

– Suntem atât de diferiți unul de celălalt, Brett... atât de diferiți!

– Ce importanță are? Contează numai sentimentele pe care le avem unul pentru celălalt. Ți-am spus de un milion de ori că te iubesc, draga mea. În timp ce tu nu-mi mărturisești niciodată ce simți pentru mine! Am încercat să mă arăt răbdător... Știam că Jack te-a rănit, până într-atât încât orice legătură sentimentală ți se pare imposibilă. Te cunosc bine, acum, Lia.

Puse mâna cu blândețe pe brațul ei.

– Când te-am văzut, acea primă dată când ne-am întâlnit la restaurant, am crezut că am regăsit o parte din mine însumi necunoscută până atunci. Ca și cum fusesem într-un joc de puzzle neterminat, căruia nu-i lipsea decât o piesă: tu, Lia.

Ea putea să-i vadă pieptul ridicându-se mai repede, pe măsură ce respirația lui se accelera. Un val de emoție o copleșea, amestec de pasiune și de mânie împotriva a ceea ce nu reușea să înțeleagă.

– Crezi oare că sunt făcut din oțel călit? Crezi că sunt incapabil să fiu nefericit dacă nu simți pentru mine dragostea de care am nevoie, cu aceeași forță imensă ca aceea pe care ți-o port?

Uluită de această profesiune de credință exprimată cu atâta înflăcărare, Lia nu mai știa ce să spună și rămânea amuțită de emoție.

– Sau pur și simplu n-ai nici un sentiment profund pentru mine?

Ce putea să-i răspundă, ea care se zbătea de la începutul relațiilor lor, cu impresia îngrozitoare că dimpotrivă, el deținea atuurile principale, îndreptățindu-l să privească legătura lor drept o întâmplare trecătoare, o aventură căreia îi va putea pune capăt oricând ar dori?

Cum nu înțelegea oare că îi era deplin atașată, că îi aparținea trup și suflet și că fiecare gest al ei, când erau împreună, era destinat să-i dovedească dragostea imensă și fără margini pe care i-o dedica?

Dintr-o dată, Lia își dădu seama că dobândise asupra lui un ascendent cel puțin egal cu acela pe care îl avea Brett asupra ei și că situația, contrar a ceea ce își imagina, o plasa cu siguranță într-o poziție avantajoasă: Brett avea nevoie de ea, de prezența ei lângă el, cel puțin la fel de mult ca ea însăși. Acum, Lia avea asupra lui Brett o putere nouă, deoarece ținea la ea, era gata să-i accepte toate capriciile, să se supună voinței ei... Și cât timp va dura asta? Revenea fără încetare la aceeași concluzie: îndată ce Brett se va plictisi de ea, o va părăsi fără să se sinchisească de durerea pe care i-o va provoca.

Dar deocamdată, felul în care reacționa Brett la reticențele ei, incapacitatea lui de a-i înțelege ezitările n-aveau decât un singur rezultat: acela de a-l enerva teribil pe acesta, de a-l arunca într-o disperare vizibilă. Figura lui exprima o mânie stăpânită, se agita ca un leu în cușcă. În cele din urmă, se duse după o sticlă de whisky, îi scoase dopul cu un gest furios și, fără să-și dea măcar osteneala să caute un pahar, înghiți o dușcă zdravănă. Când se întoarse din nou spre ea, își recăpătase stăpânirea de sine și părea pe deplin calm, dar Lia înțelese rapid, după flacăra care dansa în ochii lui verzi, că nu se stăpânea decât cu mare greutate.

– Vrei?

Lia clătină din cap, acceptând sticla pe care i-o întindea. El prevăzuse fără îndoială o cină ușoară care ar fi trebuit să meargă mână în mână cu surpriza pe care conta să i-o facă aducând-o aici, în acest mic paradis pentru îndrăgostiți amenajat special pentru ea. Se simțea vinovată că-i stricase plăcerea.

Afară se lăsa noaptea, focul se stingea în șemineu. Cu ajutorul unui vătrai, Brett transformă bușteanul în bucăți, formând un pat de jeratic.

– Mă gândisem să fac frigărui la foc de lemne, dar cred că acum...

Abandonându-și unealta, începu să se îmbrace, fără să mai spună nimic. Mâhnită, Lia își adună și ea hainele și le îmbrăcă, rămânând ascunsă la adăpostul păturii.

– Ne vom întoarce, acum, făcu Brett pe un ton înghețat, fără să-i arunce o singură privire.

– Dar... Nici măcar n-am aruncat o privire casei...

– La naiba cu casa! Oricum, nu pare să-ți placă prea mult!

Îi aruncă o privire rapidă, făcând să apese asupra ei toată greutatea furiei lui stăpânite.

– Ar fi trebuit să înțeleg că mă mințeai, îi aruncă el într-o suflare.

– Nu te-am mințit!

– Nu spune asemenea lucruri! Imediat ce ai obținut contractul propus de Compania Guilford, am văzut bine că nimic altceva nu mai conta în ochii tăi. Era singurul tău scop, nu-i așa? Te-ai servit de mine, Lia, m-ai folosit drept momeală, știind în mod sigur că, dobândind încrederea mea din faptul că te luasem consilier pentru a-mi reorganiza întreprinderea,

nimeni nu va mai ezita de acum înainte să-ți încredințeze lucrări importante. Datorită acestei noi slujbe, pentru care îmi ești datoare, cred că poți face ce dorești: să-ți cumperi o mașină nouă, să-ți schimbi modul de viață... Într-o lume în care eu n-am loc, evident... Este perfect, Lia. Trebuie oare să-ți mulțumesc pentru a-mi fi acordat puțin din prețiosul tău timp?

Privirea lui se întunecă și mai mult și continuă:

– Există mai cu seamă un lucru care mă îmbolnăvește și vreau să-l știi. Aș fi putut la rigoare înțelege că te serveai de mine, dacă ai fi avut onestitatea spunându-mi-o de la începutul relațiilor noastre. Dar te-ai fi ferit s-o faci. M-ai lăsat să mă îndrăgostesc de tine, fără să-mi dai măcar o șansă.

Sub această avalanșă de reproșuri, Lia simți că se clatină și trebui să se așeze, deoarece n-o mai țineau picioarele. Brett interpreta faptele în felul lui, transformându-le după buna lui voință, greșind în întregime. O acuza că se folosea de el... Niciodată, absolut niciodată, nu-i trecuse prin minte o asemenea idee. Oh, evident, faptul de a lucra pentru el încurajase Compania Guilford să ceară sfaturile tinerei femei. Datorită lui, i se încredințară treburi interesante, trebuia să recunoască. Dar nu exista nici o legătură între reputația de consilier talentat pe care o dobândise grație lui și faptul că dragostea ei pentru acest bărbat rămânea curată și sinceră. Fără el, viața nu mai avea nici o savoare în ochii ei. Nu se putea gândi nici o clipă să nu-l mai revadă.

O străfulgerare de tristețe o străbătu la ideea că trebuie să se supere cu Brett numai din cauza acestei nefericite neînțelegeri. Trebuia să-i spună totul, să-i mărturisească faptul

că-și luase aceste măsuri de apărare doar în scopul de a se proteja împotriva eventualității în care el ar fi vrut să pună brutal capăt legăturii lor.

– Brett... rosti ea cu vocea răgușită de emoția care o răvășea. Brett... te iubesc!

Se întoarse brutal spre ea și o privi cu asprime.

– Acum o săptămână, acum o oră, aceste cuvinte m-ar fi copleșit de fericire. A trecut atâta timp de când aștept să-mi spui aceste cuvinte... Dintotdeauna, cred. Dar acum...

Clătină din cap cu un aer profund rănit; orice urmă de mânie dispăruse de pe figura lui, pe care acum se citea o mare tristețe.

– Aș vrea atât de mult să te cred, zise el pe un ton neutru. Dar am impresia că nu-mi spui adevărul.

– Ba da, Brett, ți-o jur. Numai că n-am putut...

– Când îmi spui asta, nu mă pot împiedica să mă întreb ce vrei să obții de la mine. De altfel, mi se pare că știu: i-am întrebat dacă pot să-ți spun, să-ți fac eu însumi surpriza... Oh, cu atât mai rău, victoria ta va fi completă.

Scoase o scrisoare din buzunar și o arătă tinerei femei.

– Aveai nevoie de recomandarea mea pentru a intra în Clubul notabilităților din White Pond. Le-am scris așadar o scrisoare în care te elogiam ca și cum erai președintele țării în persoană, datorită căreia au binevoit în sfârșit să te accepte ca membru. Sunt sigur că nici Paul Jeffries, al doilea susținător al tău, n-a fost atât de convingător. Ești prima femeie care pătrunde în acest cerc atât de exclusivist, Lia. Felicitările mele.

Brett rosti aceste ultima cuvinte aproape cu regret. El întinse scrisoarea Liei, care o luă fără să încerce plăcerea pe care ar fi trebuit s-o simtă la această veste mare. Faptul de a fi

recunoscută acum de oamenii de afaceri din White Pond ca egala lor nu mai conta în ochii ei, dacă pentru asta pierduse dragostea lui Brett Rayner. Fără să-și dea măcar osteneala să citească scrisoarea, o mototoli și o lăsă să cadă pe podea. Lacrimi de disperare curgeau pe obrajii ei.

Fără alt comentariu, Brett se îndreptă spre ușă.

– Se face târziu. Ar fi mai bine să plecăm, Lia.

– Brett, așteaptă!

Alergă spre el, îi prinse brațul și exclamă:

– Te înșeli, nu vrei să înțelegi motivele care m-au determinat să procedez așa cum am făcut-o!

Înnebunită la ideea de a-l pierde cu totul, nu reușea să-și găsească vorbele necesare ca să-i explice comportarea ei. Trebuia neapărat să reușească să-i demonstreze greșeala pe care o făcea aducându-i aceste acuzații.

Desprinzându-se blând dar ferm din mâinile ei, Brett își luă geanta de voiaj și cercetă încăperea cu privirea pentru a vedea dacă nu uita ceva. Urmărindu-i gesturile, Lia crezu că găsește ocazia să-și pledeze încă o dată cauza:

– Nu te-am mințit, în privința acestei case, Brett. Tot ce doream era să obțin un răgaz înainte de a începe lucrul, până la primăvară, de exemplu. Doar pentru a-mi lăsa un timp să reflectez asupra contractului propus de Compania Guilford!

La rostirea numelui companiei care devenise simbolul trădării Liei, Brett oftă adânc și schiță un surâs de resemnare.

– Brett, știu că ții la această casă din toată inima. Voi începe de aceea să mă ocup de ea imediat, iar cei de la Guilford vor aștepta. Dacă este important pentru tine, este la fel și pentru mine, trebuie să mă crezi.

Clătinând din cap, Brett își trecu degetele prin păr, oftând din nou cu tristețe. Își cufundă o clipă ochii verzi în cei ai Liei, părând că reflectează... Lia își ținu respirația, dar toate speranțele ei se volatilizară când constată că o mască de încăpățânare încremeni din nou pe fața lui Brett.

– Nu mai vreau să trăiesc aici, din nefericire. Este prea departe de oraș, prea izolat. Liniștea care domnește aici m-ar înnebuni, cu timpul.

– Dar de ce?

– Știam că odată ce vei fi obținut contractul cu Compania Guilford, nu vei mai putea să-mi acorzi tot atâta timp ca înainte. Mă temeam chiar că mă vei uita complet.

Avu un mic zâmbet plin de regrete.

– De aceea, mă gândisem să-ți încredințez această lucrare pentru a putea continua să te văd din când în când, fără să ai impresia că pierzi ore prețioase consacrându-mi-le gratuit...

Își închise geanta de voiaj cu un gest brusc, ca pentru a-și ascunde emoția.

– De fapt, casa aceasta nu mă interesează. Intenționam s-o vând la vară.

Lia înțelese că ar fi trebuit să fie uimită de această muncă pentru același motiv care o determinase pe ea s-o accepte. Rezultatul straniu al motivațiilor lor tainice nu-i ajuta totuși cu nimic în restabilirea relației lor zdruncinate.

Tânăra femeie avea impresia că trăiește un adevărat coșmar, mult mai dezagreabil de data asta decât cel din care ieșise în urmă cu câteva ore... Acum, se găsea confruntată cu realitatea, aproape la fel de imposibil de crezut ca visul rău pe care-l avusese.

Complet șocată, nu mai găsea nimic de spus pentru a se apăra. Își îmbrăcă scurta cu glugă și ieși în pragul ușii. Brett încălzea motorul mașinii. El reveni pentru a încuia ușa casei. Se lăsa noaptea și continua să ningă, din ce în ce mai tare. Șterseră în tăcere geamurile pline de zăpadă, se instalară în automobil și Brett se angajă pe drumul de pământ care ducea la șosea.

Ninsoarea era atât de deasă încât abia se vedea pe unde mergeau. Înaintând încet, ajunseră în sfârșit la șosea, pentru a-și da seama că nu fusese degajată și că o groasă mantie albă o acoperea în întregime.

Lia începu să se neliniștească văzându-l pe șofer ezitând, părând să conducă la nimereală, ca și cum se temea să nu piardă controlul mașinii. Mâinile lui erau crispate pe volan, dar păstra o atitudine calmă și nu părea să se neliniștească din cauza dificultăților. Lia își stăpâni dorința de a-și exprima teama, ca să nu-i distragă atenția.

Brusc, mașina păru că derapează și în ciuda vitezei reduse cu care înaintau, se roti de-a curmezișul șoselei pentru a nimeri în cele din urmă în șanțul din fericire puțin adânc de pe margine.

Brett sări afară din vehicul, urmat de tânăra femeie. Situația nu prezenta nici un caracter de gravitate, cu toate că zăpada atingea totuși o înălțime respectabilă.

– Așază-te la volan, Lia. Voi încerca să împing mașina afară din șanț.

Lia încuviință și se strecură în spatele volanului.

– Nu știu să schimb vitezele!

– Nu-i nimic, o trec eu în prima și nu vei avea decât să apeși pedala de accelerație. Crezi că vei reuși?

– Voi încerca.

El manevră levierul schimbătorului de viteze, alergă în spatele mașinii și-i făcu semn Liei să înceapă să accelereze în timp ce el împingea din toate puterile.

– Să-i dăm drumul! strigă el.

Timp de o clipă, mașina păru să ezite, roțile patinară, avu loc o zgâlțâitură... În oglinda retrovizoare, Lia putea să vadă fața crispată a lui Brett, care depunea toate eforturile.

Și apoi, dintr-o dată, vehiculul începu să înainteze și reveni în poziție normală, pe cele patru roți.

Tânăra femeie deschise portiera și se repezi spre Brett, atât de repede încât alunecă și căzu în zăpadă cât era de lungă.

– Te-ai lovit? întrebă Brett ajutând-o să se ridice.

– Mulțumesc, mă simt bine, răspunse ea, roșie de frig.

Stătea în fața lui, sperând s-o ia în brațe, s-o încurajeze cu sărutările lui... Părul lui, acoperit cu un strat alb, îi făcea un cap care, fără voia ei, o făcu să zâmbească. Cum el nu schița nici un gest, Lia se întoarse să se refugieze în adăpostul oferit de habitaclul mașinii. Ea nu mai rosti nici un cuvânt dar când apăru în sfârșit autostrada, un oftat de ușurare scăpă de pe buzele ei.

Un plug de zăpadă îi claxonă și Brett îl lăsă prudent să treacă în fața lor, angajându-se în urma lui, pe pista care o deschidea.

– Ei bine, am avut o teamă strașnică, zise Brett. Dar cred că de acum înainte totul va fi bine.

– Am fi putut muri, dacă ar fi fost o râpă în locul acelui mic șanț! Nimeni nu ne-ar fi găsit cine știe cât timp! Cum am putut accepta să vin până aici știind cât de periculos este drumul pe un asemenea timp? Asta este toată diferența care există între

noi, Brett. Tu nu-ți dai niciodată osteneala să evaluezi riscurile la care te expui înainte de a începe o acțiune. Procedezi cum crezi de cuviință și la naiba cu consecințele!

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni Brett. Încetează să crezi că nu sunt decât un om absurd și iresponsabil! Eu nu sunt fostul tău soț!

Auzindu-l pomenind de Jack, Lia parcă primise o palmă.

– N-am spus niciodată că semeni cu el!

– Este adevărat, dar faci ca toate greșelile pe care le-am putut comite față de tine să cadă pe bietul meu cap. Pentru că te trata rău, crezi că sunt capabil să fac și eu la fel. El își lua riscuri absurde, și eu fac la fel.

– Eu nu te compar cu el!

– Crezi că sunt orb? Pentru că acel bărbat te-a rănit, te aperi cu o armură, de teamă ca altul să nu facă la fel. Tot ce vezi în mine, este reflectarea trădării lui Jack. Niciodată n-ai vrut cu adevărat să vezi ce fel de om sunt. Și n-am nimic dintr-un jucător gata să-și riște viața la zaruri! Porți ochelari de cal, Lia. Voiam să mă arăt răbdător cu tine până înțelegeai că puteam să-ți ofer o viață stabilă, o dragoste profundă și sinceră... Dar tu refuzi să înțelegi, nu ții deloc seama de eforturile mele!

– Cum aș putea oare? exclamă ea. Ai fost cât pe ce să ne omori, adineaori!

– Așteaptă o clipă, un lucru trebuie să fie clar. Sunt cel mai prudent șofer și mergeam cât mai încet posibil, astfel încât să nu fiu în pericol de a fi răniți. În plus, nu eram decât la vreo sută de metri de autostradă și n-am fi fost în nici un caz blocați mai mult de o oră. N-am fi înghețat, n-am fi murit, chiar dacă s-ar fi produs un accident mai grav.

Tăcu brusc, fixând șoseaua cu intensitate pentru a-și ascunde mânia. Lia nu mai îndrăznea să rostească un cuvânt, știind că vorbise necugetat, refuzând ca întotdeauna să se încreadă în acest bărbat care îi oferea totuși toate garanțiile posibile. Spre deosebire de ea, Brett nu se arătase niciodată ilogic. Hotărât lucru, șansa nu voia să-i surâdă astăzi! Toate cuvintele sau gesturile ei păreai să poarte pecetea unei fatalități îngrozitoare.

– Brett, murmură ea, te înșeli complet.

– Evident! răspunse el a lehamite.

– Ceea ce vreau să spun, este că...

– Să ne oprim aici, dacă vrei. Cred că ne-am spus totul.

– Nu, nu este adevărat!

Tânăra femeie tremura de nemulțumire și de furie.

– Ai pretins că mă înțelegi, dar nu-i deloc așa. N-ai nici cea mai mică idee ce înseamnă să fii singură, părăsită, fără nimeni pe care să te poți bizui.

– Ai uitat că și eu am fost părăsit de fosta mea soție. Crezi că n-am simțit nici o durere?

Vocea lui era dintr-o dată plină de tristețe.

– Da, cred că și tu ai fost nefericit, Brett. Dar nu erai răspunzător decât pentru tine însuți și ai putut prin urmare lua direcția care ți-a plăcut. În ceea ce mă privește, trebuia să țin seama de Ted. Iată de ce nu pot îngădui să caut siguranța – în munca mea și totodată în viața personală.

– Este confesiunea ta? Recunoști că m-ai folosit, numai cu scopul de a găsi mijlocul de a-ți asigura venituri confortabile, o reputație la înălțimea pretențiilor tale...

– Îți repet că nu este adevărat, trebuie să mă crezi!

– Ascultă, Lia, nu văd cum aș putea să te cred când insiști să-mi explici că nu te simți în siguranță în compania mea, că n-aveai intenția să te servești de recomandarea mea pentru a ți se deschide porțile celebrității, în timp ce totul în atitudinea ta îmi dovedește contrariul în fiecare clipă! Nu mai avem ce vorbi despre asta.

Șocată din nou de acest refuz încăpățânat, Lia se închise în ea și nu mai rosti un cuvânt. Încerca să-și pună ordine în gânduri, să găsească un mod mai clar de a exprima ce simțise în tot timpul legăturii lor, când era convinsă că aceasta nu era pentru Brett decât o aventură trecătoare. Acționase atunci în consecință, făcându-l să creadă același lucru despre ea, dându-i în plus impresia că se servea de el pentru a-și atinge scopurile pe plan profesional.

Rulară în tăcere până la intrarea pe aleea care ducea la locuința Liei. Ajunși aici, Brett opri motorul Jaguarului și se mulțumi să asculte în tăcere vântul care sufla prin copaci. După câteva minute, nemaiputând rezista, Lia deschise portiera și se pregăti să coboare.

Atunci, întinzându-și brațul spre ea, Brett o prinse cu blândețe și o forță să rămână pe loc.

– Lia, nu vreau să se termine astfel. Te iubesc prea mult, în ciuda a toate.

Un singur cuvânt răsună ca un dangăt de clopot în urechile tinerei femei: Brett credea că totul se putea termina astăzi, că nu se vor mai revedea niciodată! Dar de ce? Putea să-i explice totul.

Lacrimi mari se rostogoliră pe obrajii ei, mintea i se încețoșă...

– Ai dreptate într-o privință, continuă Brett. Suntem foarte diferiți unul de celălalt, nu trebuie să-mi fac iluzii. Credeam într-adevăr că odată ce vei fi învățat să mă cunoști, vei putea avea încredere în mine. Că vei uita nevoia ta aberantă de siguranță, temerile tale irațională. Există unele riscuri pe care este necesar să le iei, în viața unui cuplu. Numai faptul de a-ți conduce propria afacere este un risc căruia nu vrei să-i vezi consecințele. Dacă o luăm așa, chiar faptul de a traversa strada este un risc inutil, ca și acela de a coborî din pat dimineața. Dar dacă vrem să mergem înainte în viață, trebuie să avem curajul de a face anumite lucruri, trebuie să ne dominăm temerile astfel încât să știm ce este posibil de realizat pentru a ne îmbunătăți viața.

Făcu o pauză lungă și scoase un suspin din adâncul ființei sale.

– Credeam că te pot determina să ai încredere în mine, Lia, că dragostea pe care o aveam unul pentru celălalt va fi mai tare ca orice... Dar înțeleg că-ți ceream prea mult.

Ce încerca oare s-o facă să înțeleagă? Că îi recunoștea dreptul de a trăi cu temerile ei, de a căuta mereu o siguranță ideală și imposibil de atins, dar că nu-i putea accepta aceste condiții?

– Așteaptă, Brett, trebuie să reflectez...

– Lia, meriți să trăiești fericită, să obții tot ce îți poate oferi viața... Dar nu cred că sunt bărbatul care îți trebuie pentru a îndeplini această dorință. Nu mă pot schimba până într-atât.

– Oh, Brett, ascultă-mă!

– Nu, mai curând ascultă-mă tu, Lia. Îmi rămâne un lucru să-ți spun. Îmi pare rău să-ți spun asta, dar trebuie să asculți.

Există un bărbat care te iubește și care cred că-ți poate oferi genul de stabilitate de care ai nevoie. Este Paul Jeffries. Ar trebui să-i acorzi o șansă.

– Paul!

Îngrozită, îl privi cu ochi mari, umezi.

– Despre ce vorbești? Eu...

– Ascultă-mă! Ți se potrivește mai mult decât îți închipui. În plus, nu este departe de a deveni președintele Companiei Guilford și îți va putea asigura toată siguranța pe care o cauți. Și sunt sigur că-l interesezi. Mi-a destăinuit-o.

Lia continua să-l privească uluită și el continuă:

– Am vrut să-l lovesc când mi-a spus asta, dar știam că era sincer. Nu este o alegere rea pentru tine, Lia.

O adevărată furtună se stârnise în mintea tinerei femei. Când Brett se aplecă în cele din urmă spre ea, respirația lui o făcu să tresară.

– Lia, știu că totul s-a terminat între noi, dar îmi voi aminti întotdeauna...

Restul frazei rămase nerostită, îi atinse ușor buzele cu un sărut, apoi murmură:

– Adio, dragostea mea.

Tulburată până în adâncul sufletului, Lia coborî din mașină plângând și se repezi spre adăpostul a ceea ce reprezenta pentru ea casa ei, gândindu-se la ce pierduse, la felul în care îi vorbise Brett, făcând-o să înțeleagă că nu erau făcuți unul pentru altul...

Ce era mai rău, se gândi ea, consta în ultimul sfat pe care i-l dăduse: să-i acorde o șansă lui Paul Jeffries!

Capitolul 11

Luni dimineață, Lia se trezi cu o teribilă durere de cap. Se ridică din pat cu greutate, extenuată cu anticipație la ideea zilei care o aștepta.

În bucătărie, Ted o aștepta cu nerăbdare.

– Mamă, mor de foame.

– Da, dragul meu, imediat.

Îi pregăti un bol de cereale pe care-l puse în fața lui, atingându-i în trecere obrazul cu o mângâiere afectuoasă.

– Ce s-a întâmplat, mamă? Pari foarte tristă. Ești bolnavă?

Lia trebui să se întoarcă pentru ca să-nu-i vadă lacrimile care-i ardeau ochii.

– Totul e în ordine, Ted, te asigur.

Băiețelul o privi atent, cu o expresie bănuitoare.

– Astăzi începi să lucrezi pentru o nouă companie și ți-e teamă, nu-i așa?

Ce bucurie să furnizeze el însuși un pretext plauzibil pentru starea ei proastă!... De altfel, copilul avea dreptate să facă aluzie la această încercare peste care va trebui să treacă

nu peste mult timp: să intre în contact cu noii ei parteneri de serviciu. Această zi care sperase atâta timp că va veni, trebuia s-o abordeze cu curaj și strălucire. Brett și suferința pe care i-o provocase nu erau nimic pe lângă atuurile pe care acest remarcabil contract cu o companie puternică le adăugau biografiei ei. Pentru moment, prioritatea absolută o dețineau obligațiile ei profesionale.

Ușurată că o miză de această importanță vine s-o ajute să-și uite amărăciunea, tânăra femeie acordă o grijă cu totul deosebită toaletei sale. Astăzi, va fi strălucitoare, fermecătoare, irezistibilă...

Ziua trecu cu viteza fulgerului. Solicitată din toate părțile de necontenite întâlniri cu conducătorii Companiei Guilford, Lia nu avu un singur minut pentru problemele ei. Cu siguranță, făcea senzație în acest nou mediu și acest succes imediat și incontestabil era un balsam pentru inima ei. În lunile care vor urma va avea toată latitudinea să se dedice unei activități pasionante, care presimțea că-i va aduce numeroase satisfacții personale.

Spre orele șase seara, Paul Jeffries intră în biroul ei cu un zâmbet călduros pe buze.

– Felicitări, doamnă Cooper! De la zece dimineața, urechile îmi vâjâie de laudele care n-au încetat să mi se aducă în privința dumitale.

Tânăra femeie își plecă ochii cu modestie.

– Este amabil din partea dumitale să mi-o spui, Paul. Nimic nu mi-ar fi făcut mai multă plăcere, să știi.

Apoi continuă cu însuflețire:

– Sunt extrem de încântată de această nouă slujbă. Angrenajul companiei este pasionant și cred că nu voi obosi să-i descopăr subtilitățile.

– Sunt mulțumit să aud asta, Lia. Dar este târziu, draga mea. Nu trebuie să-ți neglijezi băiețelul pentru noi.

Dacă n-ar fi fost Ted, Lia și-ar fi petrecut cu plăcere noaptea studiindu-și dosarele. Se temea mai mult de orice la ideea acestei seri în intimitate cu ea însăși, după ce fiul ei va fi culcat. Bănuia deja că nu va închide ochii toată noaptea și se întreba cu spaimă cum să înfrunte această încercare.

– Te las, Lia. Pari epuizată și te sfătuiesc insistent să te duci acasă și să faci o baie fierbinte. Nu uita că avem nevoie de dumneata, încheie el râzând. N-aș vrea să te spetești muncind chiar în prima zi de serviciu.

Rămasă singură, Lia își luă capul în mâini și încercă să reflecteze în liniște la viitorul care o aștepta. Va traversa fără îndoială un tunel nesfârșit înainte de a reveni la o viață normală. Dar viața nu se terminase în momentul când vorbise cu Brett ultima oară. Îl avea pe fiul ei și toate bucuriile pe care i le va rezerva el, avea munca ei, casa ei, afecțiunea pe care o consacra părinților ei... Așadar, viitorul nu era atât de întunecat și era inutil să plângă cu lacrimi fierbinți, cum făcea acum.

Pe drumul de întoarcere spre casă, Lia avu impresia în fiecare clipă că Brett va apărea în fața ei. Cu ochii ațintiți asupra trotuarelor pline de lume, avea impresia că-l recunoaște în orice siluetă zveltă și puternică. Seara începea bine!

Dar acolo, mergând încoace și încolo prin fața casei ei, vizibil agitat și nerăbdător... Da! Brett o striga, făcând semne largi! Alerga spre ea, îi deschidea portiera...

Ca prin vis, Lia ieși din mașină și se aruncă în brațele lui. Nu era nevoie să-l întrebe care erau motivele vizitei lui. Dacă se afla acolo, era pentru că, la fel ca ea, petrecuse o zi îngrozitoare, întrebându-se cum va fi viitorul fără prezența ei reconfortantă lângă el.

– Lia, te iubesc, murmură el strângând-o cu putere la pieptul lui. Vrei să fii soția mea?

Rostea în sfârșit cuvintele pe care Lia le aștepta de atâtea luni. Avea impresia că pământul se clătina sub picioarele ei.

– Așadar? reluă el cu neliniște în glas.

– Oh, Brett! Sunt atât de fericită că ești aici! Bineînțeles că vreau să fiu soția ta. Și cu cât mai repede, cu atât mai bine. Mă tem prea mult să nu-ți schimbi părerea.

– Să-mi schimb părerea? Vrei să râzi de mine! Nu pot concepe să trăiesc fără tine, dragostea mea...

Se priviră lung, mână în mână, indiferenți la privirile trecătorilor care-i urmăreau zâmbind. O asemenea fericire emana din ei încât era imposibil să nu fii sensibil la romantismul nespus al acestui cuplu radios. De la fereastra camerei lui, Ted urmărea și el scena, cu inima plină de bucurie văzându-și mama atât de fericită, copleșită la ideea anilor lungi de fericire care-i așteptau pe toți trei.

Sfârșit